

Parlament Europejski

2019 - 2024

REGULAMIN

Dziewiąta kadencja Parlamentu

lipiec 2019

PL

Zjednoczona w różnorodności

PL

Uwaga dla czytelnika:

Zgodnie z decyzją Parlamentu w sprawie stosowania w swoich dokumentach języka neutralnego płciowo, Regulamin został dostosowany w celu uwzględnienia wytycznych w tym przedmiocie zaakceptowanych przez Grupę Wysokiego Szczebla ds. Równości Płci i Różnorodności w dniu 11 kwietnia 2018 r.

Wykładnie Regulaminu (zgodnie z art. 236) są zaznaczone *kursywą*.

"Kompendium głównych aktów prawnych dotyczących Regulaminu" jest dostępne do pobrania na stronie internetowej Parlamentu Europejskiego:

<https://www.europarl.europa.eu/compendium/pl/contents.html>

SPIS TREŚCI

TYTUŁ I POSŁOWIE, ORGANY PARLAMENTU, GRUPY POLITYCZNE

ROZDZIAŁ 1	POSŁOWIE DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
Artykuł 1	Parlament Europejski
Artykuł 2	Niezależność mandatu
Artykuł 3	Weryfikacja mandatów
Artykuł 4	Okres wykonywania mandatu parlamentarnego
Artykuł 5	Przywileje i immunitety
Artykuł 6	Uchylenie immunitetu
Artykuł 7	Korzystanie z przywilejów i immunitetu
Artykuł 8	Działanie Przewodniczącego w trybie pilnym w celu utrzymania immunitetu
Artykuł 9	Procedury dotyczące immunitetu
Artykuł 10	Normy postępowania
Artykuł 11	Interesy finansowe posłów i rejestr służący przejrzystości
Artykuł 12	Postępowania wewnętrzne Europejskiego Urzędu do Spraw Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)
Artykuł 13	Obserwatorzy
ROZDZIAŁ 2	POSŁOWIE PEŁNIĄCY STANOWISKA W PARLAMENCIE
Artykuł 14	Tymczasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego
Artykuł 15	Kandydatury i przepisy ogólne
Artykuł 16	Wybór Przewodniczącego - przemówienie inauguracyjne
Artykuł 17	Wybór wiceprzewodniczących
Artykuł 18	Wybór kwestorów
Artykuł 19	Kadencje
Artykuł 20	Wakaty
Artykuł 21	Wcześniejsze odwołanie ze stanowiska
ROZDZIAŁ 3	ORGANY I ICH KOMPETENCJE
Artykuł 22	Kompetencje Przewodniczącego
Artykuł 23	Kompetencje wiceprzewodniczących
Artykuł 24	Skład Prezydium
Artykuł 25	Kompetencje Prezydium
Artykuł 26	Skład Konferencji Przewodniczących
Artykuł 27	Kompetencje Konferencji Przewodniczących
Artykuł 28	Kompetencje kwestorów
Artykuł 29	Konferencja Przewodniczących Komisji
Artykuł 30	Konferencja Przewodniczących Delegacji
Artykuł 31	Ciągłość funkcji w okresie wyborczym
Artykuł 32	Jawność prac Prezydium i Konferencji Przewodniczących
ROZDZIAŁ 4	GRUPY POLITYCZNE
Artykuł 33	Ustanawianie i rozwiązywanie grup politycznych
Artykuł 34	Działalność i sytuacja prawna grup politycznych
Artykuł 35	Zespoły międzypartyjne
Artykuł 36	Posłowie niezrzeszeni

Artykuł 37	Przydział miejsc na sali posiedzeń
TYTUŁ II	PROCEDURA USTAWODAWCZA, BUDŻETOWA, PROCEDURA UDZIELENIA ABSOLUTORIUM I INNE PROCEDURY
ROZDZIAŁ 1	PROCEDURY USTAWODAWCZE - PRZEPISY OGÓLNE
Artykuł 38	Programowanie roczne
Artykuł 39	Przestrzeganie praw podstawowych
Artykuł 40	Weryfikacja podstawy prawnej
Artykuł 41	Przekazanie uprawnień ustawodawczych i przyznanie uprawnień wykonawczych
Artykuł 42	Weryfikacja zgodności finansowej
Artykuł 43	Badanie przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności
Artykuł 44	Dostęp do dokumentów i informowanie Parlamentu
Artykuł 45	Reprezentowanie Parlamentu na posiedzeniach Rady
Artykuł 46	Prawo Parlamentu do przedstawiania wniosków
Artykuł 47	Zwrócenie się do Komisji o przedstawienie wniosku
Artykuł 48	Rozpatrywanie aktów prawnie wiążących
Artykuł 49	Przyspieszenie procedury ustawodawczej
Artykuł 50	Procedury ustawodawcze w sprawie inicjatyw instytucji innych niż Komisja lub inicjatyw państw członkowskich
ROZDZIAŁ 2	PROCEDURY W KOMISJACH
Artykuł 51	Sprawozdania ustawodawcze
Artykuł 52	Procedura uproszczona
Artykuł 53	Sprawozdania nieustawodawcze
Artykuł 54	Sprawozdania z własnej inicjatywy
Artykuł 55	Sporządzanie sprawozdań
Artykuł 56	Opinie komisji
Artykuł 57	Procedura zaangażowanych komisji
Artykuł 58	Procedura wspólnych posiedzeń komisji
ROZDZIAŁ 3	ZWYKŁA PROCEDURA USTAWODAWCZA
SEKCJA 1 - PIERWSZE CZYTANIE	
Artykuł 59	Głosowanie na posiedzeniu plenarnym – pierwsze czytanie
Artykuł 60	Odesłanie do właściwej komisji
Artykuł 61	Ponowne przekazanie do Parlamentu
Artykuł 62	Porozumienie w pierwszym czytaniu
SEKCJA 2 - DRUGIE CZYTANIE	
Artykuł 63	Ogłoszenie stanowiska Rady
Artykuł 64	Przedłużenie terminów
Artykuł 65	Procedura w komisji właściwej
Artykuł 66	Przedkładanie wniosków Parlamentowi
Artykuł 67	Głosowanie na posiedzeniu plenarnym – drugie czytanie
Artykuł 68	Dopuszczalność poprawek do stanowiska Rady
Artykuł 69	Porozumienie w drugim czytaniu
SEKCJA 3 - NEGOCJACJE MIĘDZYINSTYTUCJONALNE W ZWYKŁEJ PROCEDURZE USTAWODAWCZEJ	
Artykuł 70	Przepisy ogólne

Artykuł 71	Negocjacje przed pierwszym czytaniem w Parlamencie
Artykuł 72	Negocjacje przed pierwszym czytaniem w Radzie
Artykuł 73	Negocjacje przed drugim czytaniem w Parlamencie
Artykuł 74	Przebieg negocjacji

SEKCJA 4 - PROCEDURA POJEDNAWCZA I TRZECIE CZYTANIE

Artykuł 75	Przedłużenie terminów
Artykuł 76	Powołanie komitetu pojednawczego
Artykuł 77	Delegacja do komitetu pojednawczego
Artykuł 78	Wspólny projekt

SEKCJA 5 – ZAMKNIĘCIE PROCEDURY

Artykuł 79	Podpisanie i publikacja przyjętych aktów prawnych
------------	---

ROZDZIAŁ 4 PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE PROCEDURY KONSULTACJI

Artykuł 80	Zmieniony wniosek dotyczący aktu prawnie wiążącego
Artykuł 81	Stanowisko Komisji w sprawie poprawek
Artykuł 82	Głosowanie na posiedzeniu plenarnym
Artykuł 83	Postępowanie po przyjęciu stanowiska przez Parlament
Artykuł 84	Ponowne przekazanie do Parlamentu

ROZDZIAŁ 5 SPRAWY KONSTITUCYJNE

Artykuł 85	Zwykła rewizja traktatu
Artykuł 86	Uproszczona rewizja traktatu
Artykuł 87	Traktaty o przystąpieniu
Artykuł 88	Wystąpienie z Unii
Artykuł 89	Naruszenie przez państwo członkowskie podstawowych zasad i wartości
Artykuł 90	Skład Parlamentu
Artykuł 91	Wzmocniona współpraca pomiędzy państwami członkowskimi

ROZDZIAŁ 6 PROCEDURY BUDŻETOWE

Artykuł 92	Wieloletnie ramy finansowe
Artykuł 93	Roczna procedura budżetowa
Artykuł 94	Stanowisko Parlamentu w sprawie projektu budżetu
Artykuł 95	Postępowanie pojednawcze w sprawie budżetu
Artykuł 96	Ostateczne przyjęcie budżetu
Artykuł 97	Miesięczne prowizorium budżetowe
Artykuł 98	Wykonanie budżetu
Artykuł 99	Udzielenie Komisji absolutorium z wykonania budżetu
Artykuł 100	Inne procedury udzielania absolutorium
Artykuł 101	Współpraca międzyinstytucjonalna

ROZDZIAŁ 7 WEWNĘTRZNE PROCEDURY BUDŻETOWE

Artykuł 102	Preliminarz budżetowy Parlamentu
Artykuł 103	Procedura stosowana przy opracowywaniu preliminarza budżetowego Parlamentu
Artykuł 104	Uprawnienia w zakresie ponoszenia i pokrywania wydatków, zatwierdzania sprawozdań finansowych i udzielania absolutorium

ROZDZIAŁ 8 PROCEDURA ZGODY

Artykuł 105	Procedura zgody
-------------	-----------------

ROZDZIAŁ 9

Artykuł 106

Artykuł 107

Artykuł 108

Artykuł 109

Artykuł 110

ROZDZIAŁ 10

Artykuł 111

Artykuł 112

Artykuł 113

INNE PROCEDURY

Procedura wydawania opinii w sprawie odstępstw od przyjęcia euro

Procedury dotyczące dialogu społecznego

Procedury dotyczące rozpatrywania planowanych porozumień dobrowolnych

Ujednolicenie

Przekształcenie

Akty delegowane i wykonawcze

Akty delegowane

Akty i środki wykonawcze

Rozpatrywanie w ramach procedury obejmującej zaangażowane komisje lub wspólne posiedzenia komisji

TYTUŁ III STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

ROZDZIAŁ 1

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Artykuł 114

Umowy międzynarodowe

Artykuł 115

Tymczasowe stosowanie lub zawieszenie umów międzynarodowych lub ustalenie stanowiska Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej

ROZDZIAŁ 2

REPREZENTOWANIE UNII NA ZEWNĄTRZ ORAZ WSPÓLNA POLITYKA ZAGRANICZNA I BEZPIECZEŃSTWA

Artykuł 116

Specjalni przedstawiciele

Artykuł 117

Reprezentacja na szczeblu międzynarodowym

ROZDZIAŁ 3

ZALECENIA W SPRAWIE DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH UNII

Artykuł 118

Zalecenia w sprawie polityki zewnętrznej Unii

Artykuł 119

Konsultacje z Parlamentem i informowanie Parlamentu w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

Artykuł 120

Łamanie praw człowieka

TYTUŁ IV PRZEJRZYSTOŚĆ PRAC

Artykuł 121

Przejrzystość w działalności Parlamentu

Artykuł 122

Publiczny dostęp do dokumentów

Artykuł 123

Wstęp do Parlamentu

TYTUŁ V STOSUNKI Z INNYMI INSTYTUCJAMI I ORGANAMI

ROZDZIAŁ 1

POWOŁYWANIE NA STANOWISKA

Artykuł 124

Wybór przewodniczącego Komisji

Artykuł 125

Wybór Komisji

Artykuł 126

Programowanie wieloletnie

Artykuł 127

Wotum nieufności dla Komisji

Artykuł 128

Mianowanie sędziów i rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Artykuł 129

Powoływanie członków Trybunału Obrachunkowego

Artykuł 130

Powoływanie członków zarządu Europejskiego Banku Centralnego

Artykuł 131

Powoływanie członków organów zarządzania gospodarczego

ROZDZIAŁ 2	OŚWIADCZENIA
Artykuł 132	Oświadczenia Komisji, Rady i Rady Europejskiej
Artykuł 133	Wyjaśnienia decyzji Komisji
Artykuł 134	Oświadczenia Trybunału Obrachunkowego
Artykuł 135	Oświadczenia Europejskiego Banku Centralnego
ROZDZIAŁ 3	PYTANIA PARLAMENTARNE
Artykuł 136	Pytania wymagające odpowiedzi ustnej i debaty
Artykuł 137	Tura pytań
Artykuł 138	Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie
Artykuł 139	Interpelacje dotyczące kwestii pierwszorzędnych wymagające odpowiedzi na piśmie
Artykuł 140	Pytania do Europejskiego Banku Centralnego wymagające odpowiedzi na piśmie
Artykuł 141	Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie dotyczące jednolitego mechanizmu nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji
ROZDZIAŁ 4	SPRAWOZDANIA INNYCH INSTYTUCJI I ORGANÓW
Artykuł 142	Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji lub organów
ROZDZIAŁ 5	REZOLUCJE I ZALECENIA
Artykuł 143	Projekty rezolucji
Artykuł 144	Debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa
ROZDZIAŁ 6	ZASIĘGANIE OPINII INNYCH INSTYTUCJI I ORGANÓW
Artykuł 145	Zasięganie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego
Artykuł 146	Zasięganie opinii Komitetu Regionów
Artykuł 147	Wnioski do europejskich agencji
ROZDZIAŁ 7	POROZUMIENIA MIĘDZYINSTYTUCJONALNE
Artykuł 148	Porozumienia międzyinstytucjonalne
ROZDZIAŁ 8	WNOSZENIE SKARG DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ
Artykuł 149	Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej
TYTUŁ VI	STOSUNKI Z PARLAMENTAMI NARODOWYMI
Artykuł 150	Wymiana informacji, kontakty i wzajemne udogodnienia
Artykuł 151	Konferencja Komisji Parlamentarnych do Spraw Unijnych (COSAC)
Artykuł 152	Konferencja parlamentów
TYTUŁ VII	SESJE
ROZDZIAŁ 1	SESJE PARLAMENTU
Artykuł 153	Kadencja Parlamentu, sesje, sesje miesięczne i posiedzenia
Artykuł 154	Zwoływanie Parlamentu
Artykuł 155	Miejsce obrad
Artykuł 156	Uczestnictwo w posiedzeniach

ROZDZIAŁ 2

Artykuł 157
Artykuł 158
Artykuł 159
Artykuł 160
Artykuł 161
Artykuł 162

Artykuł 163
Artykuł 164
Artykuł 165

ROZDZIAŁ 3

Artykuł 166
Artykuł 167
Artykuł 168
Artykuł 169
Artykuł 170
Artykuł 171
Artykuł 172
Artykuł 173
Artykuł 174

ROZDZIAŁ 4

Artykuł 175
Artykuł 176
Artykuł 177

ROZDZIAŁ 5

Artykuł 178
Artykuł 179
Artykuł 180
Artykuł 181
Artykuł 182
Artykuł 183
Artykuł 184

Artykuł 185
Artykuł 186
Artykuł 187
Artykuł 188
Artykuł 189
Artykuł 190
Artykuł 191
Artykuł 192
Artykuł 193
Artykuł 194

ROZDZIAŁ 6

Artykuł 195

PORZĄDEK PRAC PARLAMENTU

Projekt porządku dziennego
Przyjęcie i zmiana porządku dziennego
Procedura na posiedzeniu plenarnym bez poprawek i debaty
Krótka prezentacja
Debata nadzwyczajna
Debata na aktualny temat, o której przeprowadzenie wnioskuje grupa polityczna
Tryb pilny
Debata łączna
Terminy

OGÓLNE ZASADY PROWADZENIA POSIEDZEŃ

Wstęp na salę obrad
Języki
Przepis przejściowy
Doręczanie dokumentów
Elektroniczny obieg dokumentów
Przydzielanie czasu wystąpień oraz lista mówców
Wystąpienia jednogminutowe
Oświadczenia osobiste
Zapobieganie zakłóceniom obrad

ŚRODKI STOSOWANE W PRZYPADKU NIEPRZESTRZEGANIA NORM POSTĘPOWANIA

Środki natychmiastowe
Sankcje
Wewnętrzne postępowanie odwoławcze

KWORUM, POPRAWKI I GŁOSOWANIE

Kworum
Progi
Składanie i przedstawianie poprawek
Dopuszczalność poprawek
Procedura głosowania
Kolejność głosowania nad poprawkami
Ograniczanie w komisjach poprawek złożonych na posiedzeniu plenarnym
Głosowanie podzielone
Prawo do głosowania
Głosowanie
Głosowanie końcowe
Równa liczba głosów
Głosowanie imienne
Głosowanie tajne
Stosowanie elektronicznego systemu głosowania
Kwestionowanie ważności głosowania
Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu

WNIOSKI W SPRAWIE PRZESTRZEGANIA REGULAMINU I WYSTĄPIENIA W SPRAWACH PROCEDURALNYCH

Wnioski w sprawie przestrzegania Regulaminu

Artykuł 196	Wnioski proceduralne
Artykuł 197	Wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności
Artykuł 198	Odesłanie do komisji
Artykuł 199	Zamknięcie debaty
Artykuł 200	Odroczenie debaty lub głosowania
Artykuł 201	Zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia

ROZDZIAŁ 7

JAWNOŚĆ PRAC

Artykuł 202	Protokół obrad
Artykuł 203	Teksty przyjęte
Artykuł 204	Pełne sprawozdanie z obrad
Artykuł 205	Audiowizualny zapis obrad

TYTUŁ VIII KOMISJE I DELEGACJE

ROZDZIAŁ 1

KOMISJE

Artykuł 206	Powolywanie komisji stałych
Artykuł 207	Komisje specjalne
Artykuł 208	Komisje śledcze
Artykuł 209	Skład komisji
Artykuł 210	Kompetencje komisji
Artykuł 211	Sprawy dotyczące właściwości
Artykuł 212	Podkomisje
Artykuł 213	Prezydium komisji
Artykuł 214	Koordinatorzy komisji
Artykuł 215	Kontrsprawozdawcy
Artykuł 216	Posiedzenia komisji
Artykuł 217	Protokoły posiedzeń komisji
Artykuł 218	Głosowanie w komisji
Artykuł 219	Zastosowanie przepisów dotyczących posiedzeń plenarnych do posiedzeń komisji
Artykuł 220	Tura pytań w komisji
Artykuł 221	Procedura zapoznawania się przez komisję z informacjami poufnymi na posiedzeniu komisji przy drzwiach zamkniętych
Artykuł 222	Wysłuchania publiczne i debaty dotyczące inicjatyw obywatelskich

ROZDZIAŁ 2

DELEGACJE MIĘDZYPARLAMENTARNE

Artykuł 223	Powolywanie i funkcje delegacji międzyparlamentarnych
Artykuł 224	Wspólne komisje parlamentarne
Artykuł 225	Współpraca ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy

TYTUŁ IX PETYCJE

Artykuł 226	Prawo do składania petycji
Artykuł 227	Rozpatrywanie petycji
Artykuł 228	Misje informacyjne
Artykuł 229	Jawność petycji
Artykuł 230	Inicjatywa obywatelska

TYTUŁ X RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Artykuł 231	Wybór Rzecznika Praw Obywatelskich
Artykuł 232	Działalność Rzecznika Praw Obywatelskich
Artykuł 233	Odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich

TYTUŁ XI SEKRETARIAT PARLAMENTU

Artykuł 234

Sekretariat Parlamentu

TYTUŁ XII UPRAWNIENIA I KOMPETENCJE W ODNIESIENIU DO EUROPEJSKICH PARTII POLITYCZNYCH I EUROPEJSKICH FUNDACJI POLITYCZNYCH

Artykuł 235

Uprawnienia i kompetencje w odniesieniu do europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych

TYTUŁ XIII STOSOWANIE I ZMIANY REGULAMINU

Artykuł 236

Stosowanie Regulaminu

Artykuł 237

Zmiany w Regulaminie

TYTUŁ XIV POSTANOWIENIA RÓŻNE

Artykuł 238

Symbole Unii

Rule 239

Uwzględnienie aspektu płci

Artykuł 240

Sprawy w toku

Artykuł 241

Sprostowanie

ZAŁĄCZNIK I KODEKS POSTĘPOWANIA POSŁÓW DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO W ZAKRESIE INTERESÓW FINANSOWYCH I KONFLIKTU INTERESÓW

ZAŁĄCZNIK II KODEKS WŁAŚCIWEGO ZACHOWANIA POSŁÓW DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO PRZY WYKONYWANIU OBOWIĄZKÓW SŁUŻBOWYCH

ZAŁĄCZNIK III KRYTERIA ZADAWANIA PYTAŃ WYMAGAJĄCYCH ODPOWIEDZI NA PIŚMIE NA MOCY ART. 138, 140 I 141

ZAŁĄCZNIK IV WYTYCZNE I OGÓLNE KRYTERIA WYBORU TEMATÓW WPISYWANYCH DO PORZĄDKU DZIENNEGO DEBAT NAD PRZYPADKAMI ŁAMANIA PRAW CZŁOWIEKA, ZASAD DEMOKRACJI I PAŃSTWA PRAWA, PRZEWIDZIANYCH W ART. 144

ZAŁĄCZNIK V PROCEDURA ROZPATRYWANIA I PODEJMOWANIA DECYZJI W SPRAWIE UDZIELENIA ABSOLUTORIUM

ZAŁĄCZNIK VI UPRAWNIENIA STAŁYCH KOMISJI PARLAMENTARNYCH

ZAŁĄCZNIK VII ZATWIERDZENIE KOMISJI EUROPEJSKIEJ I MONITOROWANIE ZOBOWIĄZAŃ PODJĘTYCH PODCZAS WYŚLUCHAŃ

ZAŁĄCZNIK VIII WYMOGI DOTYCZĄCE SPORZĄDZANIA AKTÓW PRZYJMOWANYCH ZGODNIE ZE ZWYKŁĄ PROCEDURĄ USTAWODAWCZĄ

TYTUŁ I

POSŁOWIE, ORGANY PARLAMENTU, GRUPY POLITYCZNE

ROZDZIAŁ 1

POSŁOWIE DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO

Artykuł 1

Parlament Europejski

1. Parlament Europejski jest zgromadzeniem wybranym zgodnie z traktatami, z Aktem z dnia 20 września 1976 r. dotyczącym wyboru członków Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich oraz z krajowymi przepisami prawnymi ustanowionymi na podstawie traktatów.

2. Nazwy przedstawicieli wybranych do Parlamentu Europejskiego brzmią następująco:

"Членове на Европейския парламент" w języku bułgarskim,

"Diputados al Parlamento Europeo" w języku hiszpańskim,

"Poslanci Evropského parlamentu" w języku czeskim,

"Medlemmer af Europa-Parlamentet" w języku duńskim,

"Mitglieder des Europäischen Parlaments" w języku niemieckim,

"Euroopa Parlamendi liikmed" w języku estońskim,

"Βουλευτές του Ευρωπαϊκού Κοινοβουλίου" w języku greckim,

"Members of the European Parliament" w języku angielskim,

"Députés au Parlement européen" w języku francuskim,

"Feisirí de Pharlaimint na hEorpa" w języku irlandzkim,

"Zastupnici u Europskom parlamentu" w języku chorwackim,

"Deputati al Parlamento europeo" w języku włoskim,

"Eiropas Parlamenta deputāti" w języku łotewskim,

"Europos Parlamento nariai" w języku litewskim,

"Európai Parlamenti Képviselők" w języku węgierskim,

"Membri tal-Parlament Ewropew" w języku maltańskim,

"Leden van het Europees Parlement" w języku holenderskim,

"Posłowie do Parlamentu Europejskiego" w języku polskim,

"Deputados ao Parlamento Europeu" w języku portugalskim,

TYTUŁ I Artykuł 2

"Deputați în Parlamentul European" w języku rumuńskim,

"Poslanci Európskeho parlamentu" w języku słowackim,

"Poslanci Evropskega parlamenta" w języku słoweńskim,

"Euroopan parlamentin jäsenet" w języku fińskim,

"Ledamöter av Europaparlamentet" w języku szwedzkim.

Artykuł 2

Niezależność mandatu

Zgodnie z art. 6 ust. 1 aktu z dnia 20 września 1976 r. oraz z art. 2 ust. 1 i art. 3 ust. 1 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego posłowie wykonują swój mandat w sposób wolny i niezależny, nie mogą być związani instrukcjami ani nie otrzymują mandatu wiążącego.

Artykuł 3

Weryfikacja mandatów

1. Po wyborach do Parlamentu Europejskiego Przewodniczący zwraca się do właściwych organów państw członkowskich o niezwłoczne przekazanie Parlamentowi nazwisk wybranych posłów, tak aby wszyscy posłowie mogli rozpocząć wykonywanie mandatu od otwarcia pierwszego posiedzenia po wyborach.

Jednocześnie Przewodniczący zwraca uwagę tych organów na odpowiednie przepisy aktu z dnia 20 września 1976 r. i zwraca się o podjęcie wszelkich niezbędnych działań w celu wykluczenia niepołączalności z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego.

2. Każdy poseł, o którego wyborze Parlament został poinformowany, przed objęciem mandatu parlamentarnego oświadcza na piśmie, że nie zajmuje żadnego stanowiska niepołączalnego z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 i 2 aktu z dnia 20 września 1976 r. Oświadczenie należy sporządzić po wyborach, w miarę możliwości nie później, niż sześć dni przed inauguracyjnym posiedzeniem Parlamentu. Do czasu zweryfikowania mandatu posła lub wydania orzeczenia dotyczącego ewentualnego sporu oraz pod warunkiem uprzedniego podpisania przez posła oświadczenia, o którym mowa powyżej, poseł bierze udział w posiedzeniach Parlamentu i jego organów zachowując pełnię związanych z tym praw.

Jeżeli na podstawie faktów możliwych do zweryfikowania za pomocą ogólnodostępnych źródeł zostanie stwierdzone, że poseł zajmuje stanowisko niepołączalne z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w rozumieniu art. 7 ust. 1 lub 2 aktu z dnia 20 września 1976 r., Parlament, na podstawie informacji otrzymanych od Przewodniczącego, stwierdza wakat.

3. Parlament, na podstawie sprawozdania właściwej komisji, przystępuje niezwłocznie do weryfikacji mandatów i stwierdza ważność mandatu każdego z nowo wybranych posłów, a także rozstrzyga ewentualne spory zgłoszone zgodnie z postanowieniami aktu z dnia 20 września 1976 r. inne niż spory, które – na mocy tego aktu – podlegają wyłącznie przepisom krajowym, do których akt się odnosi.

Sprawozdanie właściwej komisji opiera się na oficjalnym komunikacie każdego państwa członkowskiego w sprawie pełnych wyników wyborów, zawierającym nazwiska wybranych

kandydatów oraz nazwiska ich ewentualnych zastępców w kolejności ustalonej według wyników głosowania.

Ważność mandatu posła nie może zostać stwierdzona przed złożeniem przez niego pisemnych oświadczeń wymaganych zgodnie z niniejszym artykułem oraz z załącznikiem I do niniejszego Regulaminu.

4. Parlament, na podstawie wniosku właściwej komisji, dokonuje niezwłocznie weryfikacji mandatów poszczególnych posłów, którzy zastępują posłów ustępujących, i może w dowolnym momencie rozstrzygać spory dotyczące ważności mandatu posła.

5. Jeżeli powołanie posła następuje w wyniku rezygnacji kandydatów znajdujących się na tej samej liście, właściwa komisja dopilnowuje, by dana rezygnacja odbywa się zgodnie z duchem i literą Aktu z dnia 20 września 1976 r. oraz art. 4 ust. 2 niniejszego Regulaminu.

6. Właściwa komisja dopilnowuje, aby każda informacja mogąca wpłynąć na wybieralność posła lub na wybieralność bądź kolejność wprowadzania zastępców została niezwłocznie zgłoszona Parlamentowi przez władze państw członkowskich lub Unii; w przypadku powołania posła komisja dopilnowuje o to, aby została wskazana data, z którą staje się ono skuteczne.

Jeśli właściwe organy państwa członkowskiego rozpoczęły postępowanie mogące doprowadzić do pozbawienia posła mandatu, Przewodniczący wnosi o regularne informowanie go o stanie postępowania i przekazuje sprawę właściwej komisji. Na wniosek tej komisji Parlament może zająć stanowisko w tej sprawie.

Artykuł 4

Okres wykonywania mandatu parlamentarnego

1. Poseł rozpoczyna i kończy wykonywanie mandatu w terminach określonych w art. 5 i 13 aktu z dnia 20 września 1976 r.

2. Poseł zrzekający się mandatu ma obowiązek poinformować o tym Przewodniczącego i podać datę, z którą zrzeczenie się jest skuteczne, nie przekraczającą trzech miesięcy od daty złożenia powiadomienia o zrzeczeniu. Powiadomienie ma formę protokołu sporządzonego w obecności Sekretarza Generalnego lub jego przedstawiciela, podpisanego przez tegoż oraz przez zainteresowanego posła oraz przedłożonego niezwłocznie właściwej komisji, która włącza go do porządku obrad swojego pierwszego posiedzenia następującego po otrzymaniu protokołu.

Jeśli właściwa komisja uzna, że zrzeczenie się mandatu jest zgodne z aktem z dnia 20 września 1976 r., ogłoszony zostaje wakat ze skutkiem od dnia wskazanego w protokole przez posła zrzekającego się mandatu, a Przewodniczący powiadamia o tym Parlament.

Jeżeli właściwa komisja uzna, że zrzeczenie się mandatu jest niezgodne z aktem z dnia 20 września 1976 r., proponuje Parlamentowi, by nie ogłaszał wakatu.

3. Jeżeli przed kolejną sesją plenarną nie zaplanowano żadnego posiedzenia właściwej komisji, sprawozdawca właściwej komisji niezwłocznie rozpatruje każde prawidłowo zgłoszone zrzeczenie się mandatu. Jeżeli opóźnienie w zbadaniu zgłoszenia miałyby negatywne skutki, sprawozdawca przekazuje sprawę przewodniczącemu komisji, zwracając się zgodnie z ust. 2 o:

- powiadomienie Przewodniczącego w imieniu komisji, że można ogłosić wakat; lub
- zwołanie nadzwyczajnego posiedzenia komisji w celu zbadania poszczególnych

trudności zgłoszonych przez sprawozdawcę.

4. Jeżeli właściwe organy państw członkowskich lub Unii bądź zainteresowany poseł powiadomią Przewodniczącego o powołaniu lub wyborze posła na stanowisko niepołączalne w rozumieniu art. 7 ust. 1 lub ust. 2 aktu z dnia 20 września 1976 r. z wykonywaniem mandatu posła do Parlamentu Europejskiego, Przewodniczący powiadamia o tym Parlament, który ogłasza wakaty ze skutkiem od dnia wystąpienia niepołączalności stanowisk.

Jeżeli właściwe organy państw członkowskich powiadomią Przewodniczącego o wygaśnięciu mandatu posła do Parlamentu Europejskiego w wyniku niezgodności z dodatkowymi przepisami krajowymi przyjętymi na mocy art. 7 ust. 3 aktu z dnia 20 września 1976 r. albo cofnięcia mandatu zgodnie z art. 13 ust. 3 tego aktu, Przewodniczący powiadamia Parlament o wygaśnięciu mandatu z dniem podanym przez właściwe organy państwa członkowskiego. Jeżeli nie zostaje wskazana data, za termin wygaśnięcia mandatu uznaje się datę powiadomienia Parlamentu przez państwo członkowskie.

5. Jeżeli organy państw członkowskich lub Unii powiadomią Przewodniczącego o funkcji, jaką zamierzają powierzyć posłowi, Przewodniczący przekazuje sprawę właściwej komisji w celu zbadania zgodności planowanej funkcji z aktem z dnia 20 września 1976 r. Wnioski komisji Przewodniczący przekazuje Parlamentowi, posłowi i zainteresowanym organom.

6. Po stwierdzeniu wakatu przez Parlament Przewodniczący informuje o nim zainteresowane państwo członkowskie i zwraca się do niego o niezwłoczne obsadzenie zwolnionego miejsca.

7. Parlament może unieważnić mandat lub odmówić stwierdzenia wakatu, jeżeli zostanie uprawdopodobnione, że przyjęcie mandatu lub jego zrzeczenie się wynika z błędów rzeczowych bądź z wady oświadczenia woli.

Artykuł 5

Przywileje i immunitety

1. Posłom do Parlamentu Europejskiego przysługują przywileje oraz immunitety określone w Protokole nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.

2. Wykonując swoje uprawnienia związane z przywilejami i immunitetami, Parlament działa w celu utrzymania swojej integralności jako demokratycznego zgromadzenia ustawodawczego oraz w celu zapewnienia niezależności posłów w sprawowaniu ich funkcji. Immunitet parlamentarny nie jest osobistym przywilejem posła, lecz gwarancją niezależności Parlamentu jako całości oraz jego członków.

3. Na wniosek posła oraz pod warunkiem uzyskania zgody Przewodniczącego Parlamentu, Unia Europejska wydaje posłom unijny dokument laissez-passer umożliwiający im swobodne poruszanie się po terytorium państw członkowskich i innych krajów, które uznają go za ważny dokument podróży.

4. W celu wykonywania mandatu poselskiego każdemu posłowi przysługuje na mocy przepisów Regulaminu prawo do aktywnego uczestnictwa w pracach komisji i delegacji Parlamentu.

5. Posłowie mają prawo wglądu do wszystkich dokumentów będących w posiadaniu Parlamentu lub poszczególnych komisji z wyjątkiem osobistych dokumentów i rachunków, do których wgląd ma wyłącznie poseł, którego one dotyczą. Artykuł 221 określa wyjątki od powyższej zasady dotyczące dokumentów, do których można odmówić publicznego dostępu na

podstawie rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady¹.

Za zgodą Prezydium można, na podstawie umotywowanej decyzji, odmówić posłowi dostępu do dokumentu Parlamentu, jeżeli Prezydium po wysłuchaniu posła stwierdzi, że udzielenie dostępu wpłynęłoby negatywnie na interes instytucjonalny Parlamentu lub na interes publiczny w stopniu, który byłby nie do przyjęcia, oraz że poseł pragnie dostępu ze względów prywatnych i osobistych. Poseł może wnieść sprzeciw na piśmie wobec tej decyzji w terminie jednego miesiąca od powiadomienia o niej. Pisemny sprzeciw musi być umotywowany pod rygorem niedopuszczalności. Decyzję w przedmiocie sprzeciwu podejmuje Parlament bez debaty w trakcie pierwszego posiedzenia po wniesieniu sprzeciwu.

Dostęp do informacji poufnych podlega zasadom określonym w porozumieniach międzyinstytucjonalnych zawartych przez Parlament w odniesieniu do postępowania z informacjami poufnymi² do wewnętrznych przepisów wykonujących te porozumienia, przyjętych przez właściwe organy Parlamentu³.

Artykuł 6

Uchylenie immunitetu

1. Każdy wniosek o uchylenie immunitetu jest oceniany zgodnie z art. 7, 8 i 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej oraz zgodnie z zasadami, o których mowa w art. 5 ust. 2 Regulaminu.

2. Gdy poseł został wezwany do stawienia się w charakterze świadka lub biegłego, wniosek o uchylenie immunitetu nie jest konieczny, pod warunkiem że:

- nie będzie zobowiązany stawić się w terminie uniemożliwiającym bądź utrudniającym wykonywanie obowiązków parlamentarnych lub będzie mógł dostarczyć oświadczenie w formie pisemnej lub każdej innej, które nie zakłóci wykonywania obowiązków parlamentarnych; oraz

¹ Rozporządzenie (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady z dnia 30 maja 2001 r. w sprawie publicznego dostępu do dokumentów Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji (Dz. L 145 z 31.5.2001).

² Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 listopada 2002 r. między Parlamentem Europejskim i Radą dotyczące dostępu Parlamentu Europejskiego do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony (Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 1).

Porozumienie ramowe z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stosunków pomiędzy Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską (Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47).

Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 12 marca 2014 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim a Radą w sprawie przekazywania Parlamentowi Europejskiemu i wykorzystywania przez Parlament Europejski posiadanych przez Radę informacji niejawnych dotyczących spraw innych niż z dziedziny wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (Dz.U. C 95 z 1.4.2014, s. 1).

³ Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 23 października 2002 r. w sprawie wykonania porozumienia międzyinstytucjonalnego między Parlamentem Europejskim i Radą dotyczące dostępu Parlamentu Europejskiego do posiadanych przez Radę informacji sensytywnych w dziedzinie polityki bezpieczeństwa i obrony (Dz.U. C 298 z 30.11.2002, s. 4).

Decyzja Prezydium Parlamentu Europejskiego z dnia 15 kwietnia 2013 r. dotycząca przepisów regulujących postępowanie z informacjami poufnymi w Parlamencie Europejskim (Dz.U. C 96 z 1.4.2014, s. 1).

TYTUŁ I Artykuł 7

- nie będzie zobowiązany do składania zeznań dotyczących informacji poufnych, które uzyskał w związku z wykonywaniem obowiązków poselskich, a których ujawnienie uznałby za niewskazane.

Artykuł 7

Korzystanie z przywilejów i immunitetu

1. W przypadku gdy zachodzi podejrzenie, że doszło lub może wkrótce dojść do naruszenia przywilejów i immunitetu posła lub byłego posła przez organy państwa członkowskiego, można złożyć zgodnie z art. 9 ust. 1 wniosek o stwierdzenie przez Parlament w drodze decyzji, czy doszło lub prawdopodobne jest, że dojdzie do naruszenia tych przywilejów i immunitetu.
2. Taki wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetu można złożyć w szczególności w przypadku, gdy zostanie uznane, że istniejące okoliczności stanowiąby ograniczenia administracyjne lub inne ograniczenie swobody przemieszczania się posłów udających się na miejsce obrad Parlamentu lub z niego powracających bądź ograniczenie administracyjne lub inne ograniczenia swobody wyrażania opinii lub głosowania podczas wykonywania obowiązków, albo że istniejące okoliczności byłyby objęte zakresem art. 9 Protokołu nr 7 w sprawie przywilejów i immunitetów Unii Europejskiej.
3. Wniosek posła o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetu nie jest dopuszczalny, jeżeli wpłynął już wniosek o uchylenie immunitetu tego posła lub o skorzystanie z tego immunitetu, dotyczący tych samych okoliczności faktycznych, niezależnie od tego, czy na skutek wcześniejszego wniosku podjęta została decyzja.
4. Wniosek posła o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetu nie będzie dalej brany pod uwagę, jeżeli wpłynie wniosek o uchylenie immunitetu tego posła dotyczący tych samych okoliczności faktycznych.
5. W przypadku gdy podjęto decyzję o odmowie wyrażenia zgody na skorzystanie przez posła z przywilejów i immunitetu, poseł może w drodze wyjątku zwrócić się o ponowne rozpatrzenie decyzji, przedstawiając nowe dowody zgodnie z art. 9 ust. 1. Wniosek o ponowne rozpatrzenie decyzji jest niedopuszczalny, jeżeli zostanie wniesiona skarga na decyzję na mocy art. 263 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub jeżeli Przewodniczący uzna, że przedstawione nowe dowody nie uzasadniają w dostateczny sposób ponownego rozpatrzenia.

Artykuł 8

Działanie Przewodniczącego w trybie pilnym w celu utrzymania immunitetu

1. W przypadku zatrzymania posła lub pozbawienia go swobody przemieszczania się, gdy zachodzi podejrzenie naruszenia jego przywilejów i immunitetu, Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącym właściwej komisji i jej sprawozdawcą, może zainicjować w trybie pilnym działania zmierzające do potwierdzenia przywilejów i immunitetu posła. Przewodniczący informuje o podjętej inicjatywie właściwą komisję oraz Parlament.
2. W przypadku gdy Przewodniczący działa na podstawie uprawnień nadanych mu na mocy ust. 1, komisja zapoznaje się z inicjatywą Przewodniczącego na swoim najbliższym posiedzeniu. Komisja może sporządzić sprawozdanie oraz przedstawić je w Parlamencie, jeśli uzna to za konieczne.

Artykuł 9

Procedury dotyczące immunitetu

1. Każdy wniosek o uchylenie immunitetu posła skierowany do Przewodniczącego przez właściwy organ państwa członkowskiego lub wniosek o wyrażenie zgody na skorzystanie z immunitetu i przywilejów skierowany przez posła lub byłego posła jest ogłaszany na posiedzeniu plenarnym oraz przekazywany właściwej komisji.

2. Za zgodą zainteresowanego posła lub byłego posła wniosek może złożyć inny poseł, który został upoważniony do reprezentowania zainteresowanego posła lub byłego posła na wszystkich etapach postępowania.

Poseł, który reprezentuje zainteresowanego posła lub byłego posła, nie uczestniczy w podejmowaniu decyzji przez komisję.

3. Wnioski o uchylenie immunitetu lub o wyrażenie zgody na skorzystanie z przywilejów i immunitetu są rozpatrywane przez komisję niezwłocznie, lecz z uwzględnieniem ich względnej złożoności.

4. Komisja przedstawia wniosek dotyczący uzasadnionej decyzji zawierający zalecenie przyjęcia lub odrzucenia wniosku o uchylenie immunitetu lub skorzystanie z immunitetu i przywilejów. Nie dopuszcza się składania poprawek. W przypadku odrzucenia wniosku, uważa się za przyjętą decyzję przeciwną.

5. Komisja może zwrócić się do właściwego organu o udostępnienie wszelkich informacji, które uzna za niezbędne do ustalenia zasadności uchylenia immunitetu lub skorzystania z niego.

6. Zainteresowany poseł ma możliwość udzielenia wyjaśnień i może przedłożyć wszelkie dokumenty lub inne dowody pisemne, które uzna za istotne.

Zainteresowany poseł nie uczestniczy w debacie nad wnioskiem o uchylenie jego immunitetu lub dotyczącym go wnioskiem o wyrażenie zgody na skorzystanie z immunitetu, z wyjątkiem samego wysłuchania.

Przewodniczący komisji kieruje do posła zaproszenie do udzielenia wyjaśnień z podaniem dnia i godziny. Poseł może zrezygnować z prawa do udzielenia wyjaśnień.

Jeżeli zainteresowany poseł nie stawia się na wysłuchanie na podstawie tego zaproszenia, uznaje się, że zrezygnował z prawa do udzielenia wyjaśnień, chyba że zwróci się on o usprawiedliwienie jego niestawienia się w zaproponowanym dniu i godzinie, podając powody. Przewodniczący komisji podejmuje decyzję o przyjęciu wniosku o usprawiedliwienie na podstawie podanych powodów. Zainteresowanemu posłowi nie przysługuje odwołanie od tej decyzji.

Jeżeli przewodniczący komisji postanowi przyjąć wniosek o usprawiedliwienie, kieruje do zainteresowanego posła zaproszenie do udzielenia wyjaśnień z podaniem innego dnia i godziny. Jeżeli zainteresowany poseł nie stawia się pomimo drugiego zaproszenia do udzielenia wyjaśnień, procedura toczy się dalej bez udzielenia przez niego wyjaśnień. Nie można wówczas przyjąć żadnych kolejnych wniosków o usprawiedliwienie lub o możliwość udzielenia wyjaśnień.

7. Jeżeli wniosek o uchylenie immunitetu lub o skorzystanie z immunitetu opiera się na więcej niż jednej podstawie, każda z nich może być przedmiotem odrębnej decyzji. Sprawozdanie komisji może, w drodze wyjątku, zawierać propozycję, aby uchylenie immunitetu lub skorzystanie z immunitetu dotyczyło wyłącznie prowadzenia postępowania karnego, tak aby przed wydaniem

TYTUŁ I Artykuł 10

prawomocnego orzeczenia poseł nie mógł zostać zatrzymany ani aresztowany oraz by nie można było podjąć żadnych innych kroków uniemożliwiających mu wykonywanie obowiązków wynikających z mandatu.

8. Komisja może wydać uzasadnioną opinię co do właściwości wyżej wymienionego organu oraz co do dopuszczalności wniosku, natomiast nie może w żadnym przypadku wypowiadać się o winie bądź braku winy posła oraz o zasadności wszczęcia wobec niego postępowania karnego na podstawie zarzutów, które są mu stawiane, nawet wtedy, gdy badanie wniosku pozwala komisji na dokładne zapoznanie się ze szczegółami sprawy.

9. Wniosek komisji dotyczący decyzji jest włączany do porządku dziennego pierwszego posiedzenia następującego po dniu jego złożenia. Do takiego wniosku nie można zgłaszać poprawek.

Debata dotyczy jedynie argumentów „za” lub „przeciw” wnioskowi o uchylenie lub utrzymanie immunitetu albo o skorzystaniu z przywilejów lub immunitetu.

Z zastrzeżeniem postanowień art. 173, poseł, którego przywileje i immunitety są przedmiotem postępowania, nie może zabierać głosu w debacie.

Wniosek lub wnioski dotyczące decyzji zawarte w sprawozdaniu są poddawane pod głosowanie w trakcie pierwszego głosowania następującego po debacie.

Po ich rozpatrzeniu przez Parlament odbywa się odrębne głosowanie nad każdym z wniosków zawartych w sprawozdaniu. W przypadku odrzucenia wniosku, uważa się za przyjętą decyzję przeciwną.

10. Przewodniczący niezwłocznie przekazuje decyzję Parlamentu zainteresowanemu posłowi oraz właściwemu organowi zainteresowanego państwa członkowskiego wnosząc zarazem o informowanie go o orzeczeniach wydanych w danym postępowaniu. Niezwłocznie po otrzymaniu tych informacji Przewodniczący przedstawia je Parlamentowi w formie, którą uzna za najbardziej odpowiednią, w razie potrzeby po konsultacji z właściwą komisją.

11. Komisja rozpatruje powyższe kwestie oraz bada wszelkie otrzymane dokumenty zachowując najwyższą poufność. Wnioski dotyczące procedur związanych z immunitetem komisja rozpatruje zawsze z wyłączeniem jawności.

12. Parlament rozpatruje jedynie wnioski o uchylenie immunitetu posła, które zostały mu przekazane przez organy sądowe lub przez stałe przedstawicielstwa państw członkowskich.

13. Komisja opracowuje zasady stosowania niniejszego artykułu.

14. Każde zapytanie odnoszące się do zakresu stosowania przywilejów oraz immunitetów, zgłoszone przez właściwy organ, jest rozpatrywane zgodnie z powyższymi postanowieniami.

Artykuł 10

Normy postępowania

1. Postępowanie posłów odznacza się wzajemnym szacunkiem i opiera się na wartościach i zasadach określonych w traktatach, a zwłaszcza w Karcie praw podstawowych. Posłowie szanują powagę Parlamentu i nie szkodzą jego reputacji.

2. Posłowie nie zakłócają sprawnego przebiegu prac parlamentarnych, nie przeszkadzają w utrzymaniu bezpieczeństwa i porządku na terenie Parlamentu i nie powodują niewłaściwego

działania sprzętu do niego należącego.

3. Posłowie nie zakłócają porządku w Izbie i nie zachowują się niestosownie. Nie eksponują oni transparentów.

4. W debatach parlamentarnych w sali posiedzeń plenarnych posłowie nie używają obraźliwego języka.

Ocena tego, czy język używany przez posła w debacie parlamentarnej jest obraźliwy powinna uwzględniać między innymi możliwe do zidentyfikowania intencje prelegenta, postrzeganie wypowiedzi przez zgromadzonych, zakres, w jakim szkodzi ona powadze i reputacji Parlamentu, oraz wolność słowa danego posła. Przykładowo szkalujący język, „mowa nienawiści”, a w szczególności podżeganie do dyskryminacji z jakiegokolwiek względu, o którym mowa w art. 21 Karty praw podstawowych, zwykle stanowią przypadki „obraźliwego języka” w rozumieniu niniejszego artykułu.

5. Posłowie stosują się do przepisów Parlamentu dotyczących postępowania z informacjami poufnymi.

6. Posłowie nie dopuszczają się molestowania psychicznego ani seksualnego i przestrzegają Kodeksu właściwego zachowania posłów do Parlamentu Europejskiego przy wykonywaniu obowiązków służbowych, który jest włączony do niniejszego Regulaminu jako załącznik⁴.

Posłowie nie mogą być wybrani do sprawowania funkcji w Parlamencie lub w jednym z jego organów, nie mogą być wyznaczeni na sprawozdawców ani uczestniczyć w oficjalnej delegacji bądź w negocjacjach międzyinstytucjonalnych, jeżeli nie podpisali oświadczenia związanego z tym kodeksem.

7. Jeżeli osoba pracująca dla posła lub inna osoba, której poseł umożliwił dostęp do pomieszczeń lub urządzeń Parlamentu, nie przestrzega norm postępowania określonych w niniejszym artykule, w stosownych przypadkach za zachowanie takiej osoby odpowiedzialność może ponieść poseł.

8. Stosowanie niniejszego artykułu nie ogranicza w inny sposób żywotności debat parlamentarnych ani wolności słowa posłów.

9. Niniejszy artykuł stosuje się odpowiednio w organach, komisjach i delegacjach Parlamentu.

Artykuł 11

Interesy finansowe posłów i rejestr służący przejrzystości

1. Parlament ustanawia zasady dotyczące przejrzystości interesów finansowych posłów w postaci kodeksu postępowania przyjmowanego większością głosów całkowitej liczby posłów i stanowiącego załącznik do niniejszego Regulaminu⁵.

Zasady te nie mogą w innych sprawach utrudniać lub ograniczać wykonywania mandatu, prowadzenia działalności politycznej ani innej działalności związanej z mandatem.

2. Posłowie powinni przyjąć systematyczną praktykę spotykania się wyłącznie z tymi

⁴ Patrz załącznik II.

⁵ Por. załącznik I.

przedstawicielami grup interesu, którzy są zarejestrowani w rejestrze służącym przejrzystości utworzonym w drodze porozumienia między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską⁶.

3. Posłowie powinni publikować w internecie wszystkie zaplanowane spotkania z tymi przedstawicielami grup interesu, którzy są objęci zakresem rejestru służącego przejrzystości. Z zastrzeżeniem art. 4 ust. 6 załącznika I sprawozdawcy, kontrsprawozdawcy i przewodniczący komisji publikują w internecie w odniesieniu do każdego sprawozdania wszystkie zaplanowane spotkania z udziałem przedstawicieli grup interesu objętych rejestrem służącym przejrzystości. Prezydium udostępnia w tym celu niezbędną infrastrukturę na stronie internetowej Parlamentu.

4. Na stronie internetowej dla posłów znajdującej się na stronie internetowej Parlamentu Europejskiego Prezydium zapewnia niezbędną infrastrukturę posłom, którzy pragną, zgodnie z mającymi zastosowanie przepisami statutu posła i przepisami wykonawczymi do niego, dobrowolnie opublikować wyniki kontroli lub potwierdzenie, że korzystanie przez nich z dodatków z tytułu kosztów ogólnych jest zgodne z obowiązującymi przepisami statutu posła i przepisami wykonawczymi do niego.

5. Niniejsze zasady nie mogą w innych sprawach utrudniać lub ograniczać wykonywania mandatu, prowadzenia działalności politycznej lub innej działalności związanej z mandatem.

6. Kodeks postępowania, prawa i przywileje byłych posłów są ustalane decyzją Prezydium. Nie będą wprowadzane żadne różnice w traktowaniu byłych posłów.

Artykuł 12

Postępowania wewnętrzne Europejskiego Urzędu do Spraw Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)

Wspólne zasady ustanowione w porozumieniu międzyinstytucjonalnym dotyczącym dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF)⁷, przewidujące środki niezbędne do zapewnienia sprawnego przebiegu postępowań prowadzonych przez OLAF, mają zastosowanie do Parlamentu, zgodnie z decyzją Parlamentu z dnia 18 listopada 1999 r.⁸

Artykuł 13

Obserwatorzy

1. Po podpisaniu przez dane państwo traktatu o przystąpieniu państwa do Unii Europejskiej, Przewodniczący, po uzyskaniu zgody Konferencji Przewodniczących, zwraca się do parlamentu państwa przystępującego o wyznaczenie spośród swych własnych posłów obserwatorów w liczbie

⁶ Porozumienie z dnia 16 kwietnia 2014 r. między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską w sprawie „Rejestru służącego przejrzystości” dotyczącego organizacji i osób samozatrudnionych zaangażowanych w opracowanie i realizację polityki Unii Europejskiej (Dz.U. L 277 z 19.9.2014, s. 11).

⁷ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 25 maja 1999 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją Wspólnot Europejskich dotyczące dochodzeń wewnętrznych prowadzonych przez Europejski Urząd ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF) (Dz.U. L 136 z 31.5.1999, s. 15).

⁸ Decyzja Parlamentu Europejskiego z dnia 18 listopada 1999 r. dotycząca warunków oraz trybu prowadzenia dochodzeń wewnętrznych w zakresie walki z przestępstwami finansowymi, korupcją oraz wszelką nielegalną działalnością szkodliwą dla interesów Wspólnot.

równej mandatów w Parlamencie Europejskim, jakie zostaną przyznane temu państwu z chwilą przystąpienia.

2. Obserwatorzy ci biorą udział w posiedzeniach Parlamentu do czasu wejścia w życie traktatu o przystąpieniu i dysponują prawem zabierania głosu w komisjach i grupach politycznych. Nie mają prawa do głosowania bądź do kandydowania w wyborach na stanowiska w Parlamencie ani nie mogą reprezentować Parlamentu na zewnątrz. Ich udział w pracach Parlamentu nie ma żadnego wpływu prawnego na działania Parlamentu.

3. W odniesieniu do korzystania z infrastruktury Parlamentu oraz zwrotu kosztów podróży i utrzymania ponoszonych z tytułu działań obserwacyjnych, obserwatorów traktuje się tak samo jak posłów.

ROZDZIAŁ 2

POSŁOWIE PEŁNIĄCY STANOWISKA W PARLAMENCIE

Artykuł 14

Tymczasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego⁹

1. W trakcie posiedzenia, o którym mowa w art. 154 ust. 2, jak również każdego innego posiedzenia dotyczącego wyboru Przewodniczącego i Prezydium, ustępujący Przewodniczący lub w razie jego braku jeden z ustępujących wiceprzewodniczących w porządku pierwszeństwa, lub też w razie ich braku poseł sprawujący swój urząd najdłużej pełni funkcję Przewodniczącego do czasu ogłoszenia wyboru Przewodniczącego.

2. Pod przewodnictwem posła sprawującego tymczasowo funkcję Przewodniczącego na mocy ust. 1 nie może odbywać się debata, której przedmiotem nie jest wybór Przewodniczącego lub weryfikacja mandatów na mocy art. 3 ust. 2 akapit drugi Regulaminu. Wszelkie inne kwestie związane z weryfikacją mandatów poruszane podczas obrad pod jego przewodnictwem odsyła się do właściwej komisji.

Artykuł 15

Kandydatury i przepisy ogólne¹⁰

1. Przewodniczący, a następnie wiceprzewodniczący i kwestorzy są wybierani w głosowaniu tajnym, zgodnie z art. 191.

Kandydatury zgłasza się za zgodą zainteresowanych, przy czym kandydaturę może zgłosić jedynie grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg. Przed każdą turą głosowania można zgłaszać nowe kandydatury.

Jeżeli liczba kandydatów nie przekracza liczby miejsc do obsadzenia, kandydatów wybiera się przez aklamację, chyba że posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie osiągającej co najmniej wysoki próg wystąpią o głosowanie tajne.

W przypadku gdy w jednym głosowaniu musi zostać wybrany więcej niż jeden poseł pełniący stanowisko w Parlamencie, karta do głosowania jest ważna jedynie wówczas, gdy oddano ponad połowę dostępnych głosów.

⁹ Artykuł 14 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 213 ust. 3).

¹⁰ Artykuł 15 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 213 ust. 3).

TYTUŁ I Artykuł 16

2. Podczas wyboru Przewodniczącego, wiceprzewodniczących i kwestorów wskazane jest zapewnienie sprawiedliwej reprezentacji opcji politycznych, a także równowagi płci i równowagi geograficznej.

Artykuł 16

Wybór Przewodniczącego - przemówienie inauguracyjne¹¹

1. Kandydatury na Przewodniczącego zgłasza się posłowi sprawującemu tymczasowo funkcję Przewodniczącego na mocy art. 14, który to poseł informuje Parlament tych kandydaturach. Jeśli po trzech turach głosowań żaden kandydat nie otrzyma bezwzględnej większości oddanych głosów, w drodze odstępstwa od art. 15 ust. 1, w czwartej turze kandydują tylko dwaj posłowie, którzy w trzeciej turze otrzymali największą liczbę głosów; w przypadku tej samej liczby głosów za wybranego uznany zostaje kandydat starszy wiekiem.

2. Po wyborach poseł sprawujący czasowo funkcję Przewodniczącego na mocy art. 14 ustępuje miejsca wybranemu Przewodniczącemu. Przemówienie inauguracyjne może wygłosić jedynie wybrany Przewodniczący.

Artykuł 17

Wybór wiceprzewodniczących

1. W dalszej kolejności, w jednym głosowaniu odbywają się wybory wiceprzewodniczących. Za wybranych w pierwszej turze uznaje się maksymalnie 14 kandydatów, którzy otrzymali bezwzględną większość oddanych głosów, w kolejności otrzymanych głosów. Jeśli liczba wybranych kandydatów jest mniejsza od liczby miejsc do obsadzenia, w celu obsadzenia pozostałych miejsc przeprowadza się na tych samych zasadach drugą turę wyborów. Jeśli do obsadzenia pozostałych miejsc niezbędna jest trzecia tura wyborów, obowiązuje zasada głosowania zwykłą większością głosów. W przypadku równej liczby oddanych głosów, za wybranych uznaje się najstarszych wiekiem kandydatów.

2. Z zastrzeżeniem postanowień art. 20 ust. 1 porządek pierwszeństwa wiceprzewodniczących ustalany jest według kolejności, w jakiej zostali wybrani, a w przypadku równej ilości głosów, według starszeństwa.

Jeśli wyboru wiceprzewodniczących dokonano przez aklamację, w celu ustalenia porządku pierwszeństwa przeprowadza się głosowanie tajne.

Artykuł 18

Wybór kwestorów

Parlament wybiera pięciu kwestorów w takiej samej procedurze, jaka obowiązuje przy wyborze wiceprzewodniczących.

Artykuł 19

Kadencje¹²

1. Kadencja Przewodniczącego, wiceprzewodniczących i kwestorów wynosi dwa i pół roku.

¹¹ Artykuł 16 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 213 ust. 3).

¹² Artykuł 19 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 213 ust. 3).

Zmieniając grupę polityczną, poseł zachowuje stanowisko, które zajmował w Prezydium lub jako kwestor, do końca wykonywania swojego dwuipółrocznego mandatu.

2. Jeśli przed upływem kadencji pojawia się wakat, poseł wybrany do jego objęcia pełni stanowisko jedynie przez okres pozostający do zakończenia kadencji poprzednika na danym stanowisku.

Artykuł 20

Wakaty¹³

1. W przypadku gdy konieczna jest zmiana na stanowisku Przewodniczącego, wiceprzewodniczącego lub kwestora, następcą jest wybierany, zgodnie z odpowiednimi przepisami wyboru na dane stanowisko.

Nowo wybrany wiceprzewodniczący zajmuje w porządku pierwszeństwa miejsce ustępującego wiceprzewodniczącego.

2. W przypadku wakatu na stanowisku Przewodniczącego, jeden z wiceprzewodniczących, wyłoniony zgodnie z porządkiem pierwszeństwa, pełni jego funkcję do chwili wybrania nowego Przewodniczącego.

Artykuł 21

Wcześniejsze odwołanie ze stanowiska

Stanowiąc większością trzech piątych oddanych głosów reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne, Konferencja Przewodniczących może przedstawić Parlamentowi wniosek o odwołanie ze stanowiska Przewodniczącego, wiceprzewodniczącego, kwestora, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego komisji, przewodniczącego lub wiceprzewodniczącego delegacji międzyparlamentarnej lub każdego innego posła wybranego do pełnienia funkcji w Parlamencie, jeśli uzna, że poseł ten dopuścił się poważnego uchybienia. Parlament stanowi w sprawie tego wniosku większością dwóch trzecich oddanych głosów stanowiącą większość całkowitej liczby posłów do Parlamentu.

Jeżeli sprawozdawca naruszy przepisy załączonego do niniejszego Regulaminu Kodeksu postępowania posłów do Parlamentu Europejskiego w zakresie interesów finansowych i konfliktu interesów¹⁴, komisja, która go powołała, może odwołać go ze stanowiska, z inicjatywy Przewodniczącego i na wniosek Konferencji Przewodniczących. Większości, o których mowa w pierwszym akapicie, stosuje się odpowiednio do wszystkich etapów powyższej procedury.

ROZDZIAŁ 3

ORGANY I ICH KOMPETENCJE

Artykuł 22

Kompetencje Przewodniczącego

1. Zgodnie z niniejszym Regulaminem Przewodniczący kieruje całością prac Parlamentu i jego organów oraz posiada pełnię uprawnień niezbędnych do przewodniczenia obradom

¹³ Artykuł 20 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 213 ust. 3).

¹⁴ Por. załącznik I.

TYTUŁ I Artykuł 23

Parlamentu i zapewnienia ich sprawnego przebiegu.

2. Przewodniczący otwiera, zawiesza i zamyka posiedzenia; rozstrzyga o dopuszczalności poprawek i innych tekstów poddawanych pod głosowanie, a także o dopuszczalności pytań parlamentarnych; zapewnia przestrzeganie Regulaminu; utrzymuje porządek, udziela głosu; ogłasza zamknięcie debat; poddaje wnioski pod głosowanie i ogłasza wyniki głosowania; a także kieruje do komisji informacje dotyczące spraw leżących w ich gestii.

3. Przewodniczący może zabrać głos w dyskusji tylko w celu jej podsumowania lub zdyscyplinowania mówcy. Jeżeli chce on brać udział w debacie, opuszcza fotel Przewodniczącego, który może zająć ponownie dopiero po jej zakończeniu.

4. Na płaszczyźnie kontaktów międzynarodowych, podczas oficjalnych uroczystości, w czynnościach administracyjnych, sądowych i finansowych Parlament jest reprezentowany przez Przewodniczącego, który może przekazać te uprawnienia.

5. Przewodniczący odpowiada za bezpieczeństwo i nietykalność pomieszczeń Parlamentu Europejskiego.

Artykuł 23

Kompetencje wiceprzewodniczących

1. W razie nieobecności Przewodniczącego, niemożności wykonywania przez niego obowiązków lub w przypadku, gdy chce on uczestniczyć w dyskusji na mocy art. 22 ust. 3, zastępuje go jeden z wiceprzewodniczących według porządku pierwszeństwa.

2. Wiceprzewodniczący pełnią również obowiązki powierzone im w art. 25, 27 ust. 3 i 5 oraz art. 77 ust. 3.

3. Przewodniczący może przekazać wiceprzewodniczącym wszelkie obowiązki, takie jak reprezentowanie Parlamentu podczas określonych uroczystości lub czynności. W szczególności może on wyznaczyć jednego z wiceprzewodniczących do wykonywania obowiązków powierzonych Przewodniczącemu w art. 137 i art. 138 ust. 2.

Artykuł 24

Skład Prezydium

1. W skład Prezydium Parlamentu wchodzi Przewodniczący oraz 14 wiceprzewodniczących.

2. Kwestorzy są członkami Prezydium z głosem doradczym.

3. W przypadku równej liczby głosów decyduje głos Przewodniczącego.

Artykuł 25

Kompetencje Prezydium

1. Prezydium wykonuje zadania powierzone mu na mocy niniejszego Regulaminu.

2. Prezydium podejmuje decyzje finansowe, organizacyjne i administracyjne w sprawach dotyczących organizacji wewnętrznej Parlamentu, jego Sekretariatu i organów.

3. Na wniosek Sekretarza Generalnego lub grupy politycznej Prezydium podejmuje decyzje finansowe, organizacyjne i administracyjne w sprawach dotyczących posłów.

4. Prezydium reguluje kwestie związane z przebiegiem posiedzeń.
5. Prezydium przyjmuje przewidziane w art. 36 postanowienia dotyczące posłów niezrzeszonych.
6. Prezydium sporządza schemat organizacyjny Sekretariatu Parlamentu, jak również ustanawia przepisy dotyczące statusu administracyjnego oraz finansowego urzędników i innych pracowników.
7. Prezydium sporządza wstępny projekt preliminarza budżetowego Parlamentu.
8. Prezydium przyjmuje wytyczne dla kwestorów i może zwrócić się do nich o wykonanie określonych zadań.
9. Prezydium jest organem właściwym do udzielania zgody na organizację posiedzeń komisji poza ich zwykłymi miejscami pracy lub wyjazdów komisji poza ich zwykłe miejsca pracy, organizację wysłuchań oraz na wyjazdy sprawozdawców w celach badawczych oraz informacyjnych.

Jeżeli zostanie udzielona zgoda na takie posiedzenia lub wyjazdy, kwestie związane ze stosowaniem języków ustalane są na podstawie kodeksu postępowania w kwestii wielojęzyczności przyjętego przez Prezydium. Ta sama zasada dotyczy także delegacji.
10. Prezydium mianuje Sekretarza Generalnego, zgodnie z art. 234.
11. Prezydium określa zasady stosowania przepisów regulujących partie i fundacje polityczne na poziomie europejskim oraz przepisów dotyczących ich finansowania.
12. Prezydium ustanawia przepisy dotyczące postępowania Parlamentu, jego organów, posłów pełniących funkcję w Parlamencie i innych posłów względem informacji poufnych, przy uwzględnieniu wszelkich zawartych w tych sprawach porozumień międzyinstytucjonalnych. Przepisy te publikowane są w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.
13. Przewodniczący lub Prezydium mogą powierzyć jednemu lub kilku członkom Prezydium zadania ogólne lub szczególne leżące w zakresie kompetencji Przewodniczącego lub Prezydium. Jednocześnie ustalany jest sposób wykonania tych zadań.
14. Prezydium wyznacza dwóch wiceprzewodniczących, którzy odpowiadają za utrzymywanie kontaktów z parlamentami krajowymi.
15. Prezydium wyznacza wiceprzewodniczącego, który odpowiada za prowadzenie systematycznych konsultacji z europejskim społeczeństwem obywatelskim na istotne tematy.
16. Prezydium odpowiada za stosowanie Statutu posła i podejmuje decyzje w sprawie kwot świadczeń na podstawie budżetu rocznego.

Artykuł 26

Skład Konferencji Przewodniczących

1. W skład Konferencji Przewodniczących wchodzi Przewodniczący Parlamentu oraz przewodniczący grup politycznych. Przewodniczący grupy politycznej może być reprezentowany przez członka tej grupy.
2. Przewodniczący Parlamentu, po umożliwieniu posłom niezrzeszonym wyrażenia opinii,

TYTUŁ I Artykuł 27

zaprasza jednego z nich do udziału, bez prawa głosu, w posiedzeniach Konferencji Przewodniczących.

3. Konferencja Przewodniczących dąży do uzyskania konsensusu w rozpatrywaniu kierowanych do niej kwestii.

W przypadku nieosiągnięcia konsensusu, przeprowadzane jest głosowanie, przy czym oddane głosy waży się według liczby członków każdej grupy politycznej.

Artykuł 27

Kompetencje Konferencji Przewodniczących

1. Konferencja Przewodniczących wykonuje zadania powierzone jej na mocy niniejszego Regulaminem.

2. Konferencja Przewodniczących decyduje o organizacji prac Parlamentu oraz o kwestiach związanych z planowaniem prac ustawodawczych.

3. Konferencja Przewodniczących jest organem właściwym w kwestiach dotyczących stosunków Parlamentu z innymi organami i instytucjami Unii Europejskiej oraz z parlamentami narodowymi państw członkowskich. Decyzje w sprawie mandatu i składu reprezentacji Parlamentu, która ma uczestniczyć w obradach prowadzonych na forum Rady i innych instytucji Unii Europejskiej na temat kluczowych zagadnień związanych z rozwojem Unii Europejskiej (tzw. procedura szerpów), podejmowane są w oparciu o odpowiednie stanowiska Parlamentu i z uwzględnieniem różnorodności poglądów politycznych reprezentowanych w Parlamencie. Wiceprzewodniczący, którym powierzono utrzymywanie stosunków Parlamentu z parlamentami narodowymi, przedstawiają Konferencji Przewodniczących okresowe sprawozdanie ze swojej działalności w tym zakresie.

4. Konferencja Przewodniczących jest organem odpowiedzialnym za kwestie dotyczące stosunków z krajami trzecimi oraz z instytucjami i organizacjami pozaunijnymi.

5. Konferencja Przewodniczących jest odpowiedzialna za organizację systematycznych konsultacji z europejskim społeczeństwem obywatelskim na istotne tematy. Konsultacje te mogą obejmować organizację debat publicznych, otwartych dla zainteresowanych obywateli, na tematy związane z ogólnym interesem europejskim. Wiceprzewodniczący odpowiedzialny za prowadzenie takich konsultacji przedstawia Konferencji Przewodniczących regularne sprawozdanie ze swojej działalności w tym zakresie.

6. Konferencja Przewodniczących sporządza projekt porządku dziennego sesji miesięcznych Parlamentu.

7. Konferencja Przewodniczących przedstawia Parlamentowi propozycje dotyczące składu i kompetencji komisji, komisji śledczych, jak również wspólnych komisji parlamentarnych i stałych delegacji. Konferencja Przewodniczących jest organem odpowiedzialnym za zatwierdzanie delegacji ad hoc.

8. Konferencja Przewodniczących decyduje o przydziale miejsc na sali posiedzeń, zgodnie z art. 37.

9. Konferencja Przewodniczących jest organem właściwym do udzielania zgody na sporządzenie sprawozdania z własnej inicjatywy.

10. Konferencja Przewodniczących składa do Prezydium wnioski dotyczące kwestii administracyjnych i budżetowych grup politycznych.

Artykuł 28

Kompetencje kwesorów

Kwesorzy są odpowiedzialni za sprawy administracyjne oraz finansowe bezpośrednio dotyczące posłów, zgodnie z wytycznymi Prezydium, a także za inne powierzone im zadania.

Artykuł 29

Konferencja Przewodniczących Komisji

1. Konferencja Przewodniczących Komisji składa się z przewodniczących wszystkich komisji stałych oraz specjalnych. Konferencja wybiera swojego przewodniczącego.
2. W razie nieobecności przewodniczącego posiedzeniu Konferencji przewodniczy najstarszy z obecnych posłów.
3. Konferencja Przewodniczących Komisji może przekazywać Konferencji Przewodniczących zalecenia dotyczące prac komisji oraz ustalania porządku dziennego sesji miesięcznych.
4. Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących mogą przekazać niektóre zadania Konferencji Przewodniczących Komisji.

Artykuł 30

Konferencja Przewodniczących Delegacji

1. Konferencja Przewodniczących Delegacji składa się z przewodniczących wszystkich stałych delegacji międzyparlamentarnych. Konferencja wybiera swojego przewodniczącego.
2. W razie nieobecności przewodniczącego posiedzeniu Konferencji przewodniczy najstarszy z obecnych posłów.
3. Konferencja Przewodniczących Delegacji może przekazywać Konferencji Przewodniczących zalecenia związane z pracami delegacji.
4. Prezydium oraz Konferencja Przewodniczących mogą przekazać niektóre zadania Konferencji Przewodniczących Delegacji.

Artykuł 31

Ciągłość funkcji w okresie wyborczym

Podczas wyborów nowego Parlamentu wszyscy ustępujący posłowie zasiadający w organach lub pełniący funkcje w Parlamencie pełnią nadal swoje obowiązki do dnia pierwszego posiedzenia nowo wybranego Parlamentu.

Artykuł 32

Jawność prac Prezydium i Konferencji Przewodniczących

1. Protokoły obrad Prezydium oraz Konferencji Przewodniczących są tłumaczone na

wszystkie języki urzędowe i doręczane wszystkim posłom. Są one publicznie dostępne, chyba że Prezydium lub Konferencja Przewodniczących w celu zachowania poufności wyjątkowo postanowi inaczej w odniesieniu do niektórych punktów protokołu, z zastrzeżeniem art. 4 ust. 1–4 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 Parlamentu Europejskiego i Rady.

2. Każdy poseł Parlamentu może składać pytania dotyczące wykonywania obowiązków przez Prezydium, Konferencję Przewodniczących oraz kwestorów. Pytania te są przedstawiane Przewodniczącemu w formie pisemnej. Są one podawane do wiadomości posłów i publikowane wraz z udzielonymi na nie odpowiedziami na stronie internetowej Parlamentu w terminie do 30 dni od daty ich przedstawienia.

ROZDZIAŁ 4

GRUPY POLITYCZNE

Artykuł 33

Ustanawianie i rozwiązywanie grup politycznych

1. Posłowie mogą łączyć się w grupy według kryterium podobieństwa poglądów politycznych.

Zazwyczaj Parlament nie ocenia podobieństwa poglądów politycznych członków danej grupy. Tworząc zgodnie z niniejszym artykułem grupę polityczną, posłowie z założenia uznają, że podzielają swoje poglądy polityczne. Jedyne w przypadku, gdy poszczególni posłowie negują podobieństwo swoich poglądów, konieczne jest, by Parlament ocenił, czy grupa ukonstytuowała się zgodnie z Regulaminem.

2. Każda grupa polityczna składa się z posłów wybranych w co najmniej jednej czwartej państw członkowskich. Minimalna liczba posłów konieczna do utworzenia grupy politycznej wynosi dwadzieścia pięć.

3. W przypadku gdy grupa nie osiągnie jednego z wymaganych progów, Przewodniczący, w porozumieniu z Konferencją Przewodniczących, może zezwolić na jej istnienie aż do następnego posiedzenia inauguracyjnego Parlamentu, z zastrzeżeniem spełnienia następujących warunków:

- posłowie nadal reprezentują przynajmniej jedną piątą państw członkowskich;
- grupa istnieje od ponad roku.

Przewodniczący nie stosuje tego odstępstwa, jeżeli istnieją wystarczające dowody, by podejrzewać, że jest ono nadużywane.

4. Poseł może należeć tylko do jednej grupy politycznej.

5. Utworzenie grupy politycznej zgłasza się Przewodniczącemu. Zgłoszenie to zawiera:

- nazwę grupy,
- deklarację polityczną określającą cel grupy, oraz

Deklaracja polityczna grupy określa wyznawane przez nią wartości i główne cele polityczne, które jej członkowie zamierzają wspólnie realizować w ramach wykonywania swojego mandatu. Deklaracja opisuje wspólny kierunek polityczny grupy w sposób konkretny, jasny i wiarygodny.

- nazwiska jej członków i członków prezydium.

Wszyscy członkowie grupy składają pisemną deklarację w załączniku do zgłoszenia, że podzielają te same przekonania polityczne.

6. Zgłoszenie zostaje załączone do protokołu sesji miesięcznej, podczas której ogłoszono ustanowienie grupy politycznej.

7. Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym ustanowienie grup politycznych. Ogłoszenie takie obowiązuje z mocą wsteczną od chwili, gdy grupa powiadomi Przewodniczącego o swoim ustanowieniu, zgodnie z niniejszym artykułem.

Przewodniczący ogłasza także na posiedzeniu plenarnym rozwiązanie grup politycznych. Takie ogłoszenie wywołuje skutek prawny w dniu następującym po dniu, w którym grupa polityczna przestała spełniać warunki istnienia.

Artykuł 34

Działalność i sytuacja prawna grup politycznych

1. Grupy polityczne pełnią swoje funkcje, w tym zadania nałożone na nie w Regulaminie, w ramach działalności Unii. Grupy polityczne dysponują sekretariatem włączonym do schematu organizacyjnego Sekretariatu Generalnego Parlamentu, infrastrukturą administracyjną oraz środkami przewidzianymi w budżecie Parlamentu.

2. Na początku każdej kadencji parlamentarnej Konferencja Przewodniczących stara się uzgodnić procedury mające zapewnić odzwierciedlenie różnorodności politycznej Parlamentu w komisjach i delegacjach oraz organach decyzyjnych.

3. Prezydium, uwzględniając propozycje przedstawione przez Konferencję Przewodniczących, uchwała przepisy dotyczące udostępniania tej infrastruktury i środków, ich wykorzystania, kontroli oraz delegowania odnoszących się do nich uprawnień budżetowych, a także skutków ich nieprzestrzegania.

4. Przepisy te określają skutki administracyjne i finansowe rozwiązania grupy politycznej.

Artykuł 35

Zespoły międzypartyjne

1. Poszczególni posłowie mogą tworzyć zespoły międzypartyjne lub inne nieformalne grupy posłów w celu prowadzenia nieoficjalnej wymiany poglądów na temat konkretnych kwestii pomiędzy różnymi grupami politycznymi, zbliżenia do siebie posłów z różnych komisji parlamentarnych, a także wspierania kontaktów pomiędzy posłami a społeczeństwem obywatelskim.

2. Zespoły międzypartyjne i inne nieoficjalne grupy lub zespoły zachowują pełną przejrzystość w swoich działaniach i nie angażują się w żadne działania, które mogą być odczytane jako oficjalne działania Parlamentu lub jego organów. Nie mogą one organizować w państwach trzecich wydarzeń, które zbiegają się w czasie z misją oficjalnego organu Parlamentu, w tym oficjalną delegacją obserwacji wyborów.

3. Z zastrzeżeniem spełnienia warunków określonych w Regulaminie Parlamentu dotyczących tworzenia takich grup lub zespołów grupa polityczna może ułatwiać działalność takich grup lub zespołów, udzielając im wsparcia logistycznego.

TYTUŁ I Artykuł 36

4. Zespoły międzypartyjne mają obowiązek składania rocznych oświadczeń dotyczących wszelkiego wsparcia zewnętrznego czy to w formie pieniężnej, czy niepieniężnej (np. wykonywania prac sekretarskich), które, gdyby zostało udzielone posłowi indywidualnie, wymagałoby zgłoszenia na mocy załącznika I.

Inne nieoficjalne grupy lub zespoły również mają obowiązek składania do końca następnego miesiąca oświadczeń dotyczących wszelkiego wsparcia, czy to w formie pieniężnej, czy niepieniężnej, którego posłowie nie zgłosili indywidualnie zgodnie z obowiązkami nałożonymi na mocy załącznika I.

5. Jedynie przedstawiciele grup interesu, którzy są zarejestrowani w rejestrze służącym przejrzystości, mogą uczestniczyć w działaniach zespołów międzypartyjnych lub innych nieoficjalnych grup lub zespołów organizowanych w budynkach Parlamentu, na przykład biorąc udział w posiedzeniach lub innych wydarzeniach zespołu międzypartyjnego lub innej nieoficjalnej grupy lub zespołu, oferując im wsparcie lub współorganizując ich wydarzenia.

6. Kwestorzy prowadzą rejestr oświadczeń, o których mowa w ust. 4. Kwestorzy przyjmują szczegółowe zasady dotyczące tych oświadczeń i ich publikowania na stronie internetowej Parlamentu.

7. Kwestorzy zapewniają skuteczne egzekwowanie niniejszego artykułu.

Artykuł 36

Posłowie niezrzeszeni

1. Posłowie nienależący do grupy politycznej mają do dyspozycji swój sekretariat. Szczegółowe warunki zapewnienia funkcjonowania sekretariatów określa Prezydium na podstawie wniosku Sekretarza Generalnego.

2. Status oraz prawa parlamentarne posłów niezrzeszonych reguluje Prezydium.

3. Prezydium przyjmuje przepisy dotyczące udostępniania, realizacji i kontroli środków wpisanych do budżetu Parlamentu w celu pokrycia wydatków związanych z funkcjonowaniem sekretariatu i infrastrukturą administracyjną posłów niezrzeszonych.

Artykuł 37

Przydział miejsc na sali posiedzeń

O przydziale miejsc na sali posiedzeń grupom politycznym, posłom niezrzeszonym oraz instytucjom Unii decyduje Konferencja Przewodniczących.

TYTUŁ II

PROCEDURA USTAWODAWCZA, BUDŻETOWA, PROCEDURA
UDZIELENIA ABSOLUTORIUM I INNE PROCEDURY

ROZDZIAŁ 1

PROCEDURY USTAWODAWCZE - PRZEPISY OGÓLNE

Artykuł 38**Programowanie roczne**

1. Parlament współdziała z Komisją i Radą w celu określenia programu działalności ustawodawczej Unii Europejskiej.

Parlament i Komisja współpracują przy przygotowywaniu programu prac Komisji – który stanowi wkład Komisji w roczne i wieloletnie programowanie Unii – zgodnie z terminarzem oraz trybem uzgodnionymi przez obie instytucje¹⁵.

2. Po przyjęciu programu prac Komisji Parlament, Rada i Komisja, zgodnie z pkt 7 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa¹⁶, przeprowadzają wymianę poglądów i uzgadniają wspólną deklarację w sprawie rocznego programowania międzyinstytucjonalnego określającą ogólne cele i priorytety.

Przed podjęciem negocjacji z Radą i Komisją nad wspólną deklaracją Przewodniczący przeprowadza wymianę poglądów z Konferencją Przewodniczących i Konferencją Przewodniczących Komisji na temat ogólnych celów i priorytetów Parlamentu.

Przed podpisaniem wspólnej deklaracji Przewodniczący zwraca się do Konferencji Przewodniczących o zatwierdzenie tej deklaracji.

3. Przewodniczący przekazuje wszelkie przyjęte przez Parlament rezolucje w sprawie programu działalności ustawodawczej i priorytetów ustawodawczych innym instytucjom uczestniczącym w procesie ustawodawczym Unii oraz parlamentom państw członkowskich.

4. Jeżeli Komisja zamierza wycofać wniosek, właściwy komisarz zostaje zaproszony na posiedzenie właściwej komisji w celu omówienia tego zamiaru. Na takie posiedzenie może również zostać zaproszona prezydencja Rady. Jeżeli właściwa komisja nie zgadza się z zamiarem wycofania wniosku, może zwrócić się do Komisji o złożenie oświadczenia przed Parlamentem. Stosuje się art. 132.

Artykuł 39**Przestrzeganie praw podstawowych**

1. We wszystkich działaniach Parlament w pełni przestrzega praw, wolności i zasad uznanych

¹⁵ Porozumienie ramowe z dnia 20 października 2010 r. w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską (Dz.U. L 304 z 20.11.2010, s. 47).

¹⁶ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 13 kwietnia 2016 r. między Parlamentem Europejskim, Radą Unii Europejskiej i Komisją w sprawie lepszego stanowienia prawa (Dz.U. L 123 z 12.5.2016, s. 1).

w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej i wartości zapisanych w art. 2 tego traktatu.

2. Jeżeli komisja przedmiotowo właściwa, grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg uznają, że wniosek dotyczący aktu prawnego jest, w całości lub w części, niezgodny z prawami podstawowymi Unii Europejskiej, sprawa zostaje na ich wniosek przekazana komisji właściwej w dziedzinie ochrony praw podstawowych.

3. Wniosek ten zgłasza się w terminie czterech tygodni roboczych od ogłoszenia na posiedzeniu plenarnym skierowania sprawy do przedmiotowo właściwej komisji.

4. Opinię komisji właściwej w dziedzinie ochrony praw podstawowych załącza się do sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej.

Artykuł 40

Weryfikacja podstawy prawnej

1. Po skierowaniu do właściwej przedmiotowo komisji wniosku dotyczącego aktu prawnie wiążącego, komisja ta weryfikuje w pierwszej kolejności podstawę prawną tego wniosku .

2. W przypadku gdy ta komisja zakwestionuje ważność lub adekwatność podstawy prawnej – w tym także weryfikacji kryterium, o którym mowa w art. 5 Traktatu o Unii Europejskiej – zwraca się ona do komisji właściwej w kwestiach prawnych o wydanie opinii.

3. Ponadto, komisja właściwa w kwestiach prawnych może rozpatrywać z własnej inicjatywy kwestie dotyczące podstawy prawnej na dowolnym etapie procedury ustawodawczej. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.

4. Jeżeli, w stosownych przypadkach, po wymianie poglądów z Radą i Komisją zgodnie z ustaleniami uzgodnionymi na szczeblu międzyinstytucjonalnym¹⁷, komisja w kwestiach prawnych postanowi zakwestionować ważność lub adekwatność podstawy prawnej, przekazuje ona swoje wnioski Parlamentowi. Z zastrzeżeniem art. 61 Parlament głosuje nad tymi wnioskami, zanim przejdzie do głosowania nad przedmiotem przedstawionego wniosku.

5. Jeżeli komisja przedmiotowo właściwa lub komisja właściwa w kwestiach prawnych nie zakwestionowały ważności lub adekwatności podstawy prawnej, poprawki złożone na posiedzeniu plenarnym w celu zmiany podstawy prawnej są niedopuszczalne.

Artykuł 41

Przekazanie uprawnień ustawodawczych i przyznanie uprawnień wykonawczych

1. Badając wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, który przekazuje Komisji uprawnienia ustawodawcze zgodnie z art. 290 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Parlament zwraca szczególną uwagę na cele, treść, zakres i czas obowiązywania przekazanych uprawnień, a także na warunki, którym podlega to przekazanie uprawnień.

2. Badając wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, który przyznaje uprawnienia wykonawcze zgodnie z art. 291 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Parlament zwraca szczególną uwagę na fakt, że przy wykonywaniu uprawnień wykonawczych Komisja nie może zmienić ani uzupełnić aktu prawnego, nawet w odniesieniu do elementów innych niż istotne.

3. Komisja przedmiotowo właściwa może w każdym momencie zażądać opinii od komisji

¹⁷ Porozumienie międzyinstytucjonalne w sprawie lepszego stanowienia prawa, pkt 25.

właściwej dla interpretacji i stosowania prawa Unii.

4. Ponadto komisja właściwa dla interpretacji i stosowania prawa Unii może z własnej inicjatywy rozpatryć kwestie dotyczące przekazania uprawnień ustawodawczych i przyznania uprawnień wykonawczych. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.

Artykuł 42

Weryfikacja zgodności finansowej

1. Jeżeli wniosek dotyczący aktu prawnie wiążącego pociąga za sobą skutki finansowe, Parlament bada, czy zostały przewidziane wystarczające środki finansowe.

2. Komisja przedmiotowo właściwa weryfikuje każdy wniosek dotyczący aktu prawnie wiążącego pod kątem jego zgodności finansowej z rozporządzeniem w sprawie wieloletnich ram finansowych.

3. Zmieniając wysokość środków finansowych przeznaczonych na pokrycie potrzeb związanych z rozpatrywanym aktem prawnym, właściwa komisja zasięga opinii komisji właściwej do spraw budżetowych.

4. Ponadto, komisja do spraw budżetowych może rozpatrywać z własnej inicjatywy kwestie zgodności finansowej wniosków dotyczących aktów prawnie wiążących. Informuje ona wówczas w należyty sposób właściwą komisję.

5. Jeżeli komisja do spraw budżetowych postanowi zakwestionować zgodność finansową danego wniosku, przekazuje ona swoje uwagi Parlamentowi, zanim Parlament podda wniosek pod głosowanie.

Artykuł 43

Badanie przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności

1. Badając wniosek dotyczący aktu ustawodawczego, Parlament zwraca szczególną uwagę na to, czy wniosek jest zgodny z zasadami pomocniczości i proporcjonalności.

2. Jedyne komisja właściwa w kwestii przestrzegania zasady pomocniczości może wydać zalecenia dla komisji przedmiotowo właściwej odnoszące się do wniosku dotyczącego aktu ustawodawczego.

3. Z wyjątkiem pilnych przypadków, o których mowa w art. 4 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, komisja przedmiotowo właściwa nie przystępuje do ostatecznego głosowania przed upływem terminu ośmiu tygodni określonego w art. 6 Protokołu nr 2 w sprawie stosowania zasad pomocniczości i proporcjonalności.

4. Jeżeli parlament narodowy wysłał Przewodniczącemu uzasadnioną opinię zgodnie z art. 3 Protokołu nr 1, dokument ten jest odsyłany do komisji przedmiotowo właściwej oraz przekazywany tytułem informacji komisji właściwej w kwestii przestrzegania zasady pomocniczości.

5. W przypadku gdy uzasadnione opinie zawierające zarzuty co do niezgodności wniosku dotyczącego aktu prawnego z zasadą pomocniczości stanowią co najmniej jedną trzecią głosów przyznanych parlamentom krajowym zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit drugi Protokołu nr 2 lub jedną czwartą głosów w przypadku wniosku dotyczącego aktu prawnego przedłożonego na podstawie art. 76 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Parlament wstrzymuje się z decyzją do

TYTUŁ II Artykuł 44

czasu, gdy autor wniosku oświadczy, jakie zamierza zastosować podejście.

6. Jeżeli w ramach zwykłej procedury ustawodawczej uzasadnione opinie zawierające zarzuty co do niezgodności projektu aktu prawnego z zasadą pomocniczości stanowią co najmniej zwykłą większość głosów przyznanych parlamentom krajowym zgodnie z art. 7 ust. 1 akapit drugi Protokołu nr 2, komisja przedmiotowo właściwa, po rozpatrzeniu przedłożonych uzasadnionych opinii parlamentów krajowych i Komisji oraz po wysłuchaniu poglądów komisji przedmiotowo właściwej za poszanowanie zasady pomocniczości, może zalecić Parlamentowi odrzucenie projektu ze względu na naruszenie zasady pomocniczości lub wydaje dla Parlamentu jakiegokolwiek inne zalecenie, które może zawierać sugerowane poprawki dotyczące przestrzegania zasady pomocniczości. Opinię wydaną przez komisję odpowiedzialną za przestrzeganie zasady pomocniczości załącza się do każdego tego typu zalecenia.

Zalecenie zostaje przekazane Parlamentowi do debaty i pod głosowanie. Jeżeli zalecenie dotyczące odrzucenia wniosku zostaje przyjęte większością oddanych głosów, Przewodniczący ogłasza zamknięcie procedury. W przypadku gdy Parlament nie odrzuci wniosku, procedura ma dalszy ciąg przy uwzględnieniu zatwierdzonych przez Parlament zaleceń.

Artykuł 44

Dostęp do dokumentów i informowanie Parlamentu

1. Podczas procesu ustawodawczego Parlament oraz jego komisje wnioskuje o umożliwienie im dostępu do wszelkich dokumentów związanych z wnioskami dotyczącym aktów prawnych na takich samych warunkach, jak Radzie oraz jej grupom roboczym.

2. Podczas rozpatrywania wniosku dotyczącego aktu prawnego właściwa komisja zwraca się do Komisji i Rady o informowanie jej o postępach w pracach nad wnioskiem w Radzie i jej grupach roboczych, a w szczególności o możliwości osiągnięcia kompromisu, który wniosłby istotne zmiany do pierwotnego wniosku, lub też o zamiarze autora wycofania jego wniosku.

Artykuł 45

Reprezentowanie Parlamentu na posiedzeniach Rady

Jeżeli Rada wnioskuje, by Parlament wziął udział w jej posiedzeniu, Przewodniczący Parlamentu zwraca się do przewodniczącego lub sprawozdawcy komisji przedmiotowo właściwej lub do innego posła wyznaczonego przez daną komisję, by reprezentował Parlament.

Artykuł 46

Prawo Parlamentu do przedstawiania wniosków

W przypadkach, w których traktaty przyznają Parlamentowi prawo inicjatywy, właściwa komisja może zadecydować o sporządzeniu sprawozdania z własnej inicjatywy zgodnie z art. 54.

Sprawozdanie zawiera:

- (a) projekt rezolucji;
- (b) projekt wniosku;
- (c) uzasadnienie, zawierające w razie potrzeby kosztorys.

W przypadku gdy przyjęcie aktu przez Parlament wymaga zatwierdzenia przez Radę lub jej zgody

oraz wydania opinii przez Komisję lub jej zgody, Parlament może – w następstwie głosowania nad proponowanym aktem i nad wnioskiem sprawozdawcy – zdecydować o odroczeniu głosowania nad projektem rezolucji do czasu zajęcia przez Radę lub Komisję stanowiska w sprawie.

Artykuł 47

Zwrócenie się do Komisji o przedstawienie wniosku

1. Zgodnie z art. 225 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej Parlament może, przyjmując rezolucję na podstawie sprawozdania z inicjatywy własnej właściwej komisji sporządzonego zgodnie z art. 54, zwrócić się do Komisji o przedłożenie wszelkich stosownych wniosków mających na celu przyjęcie nowego lub zmianę istniejącego aktu prawnego. Parlament dokonuje tego w drodze rezolucji przyjmowanej większością głosów całkowitej liczby posłów do Parlamentu w głosowaniu końcowym. Parlament może jednocześnie określić termin przedłożenia wniosku.

2. Każdy poseł może przedłożyć wniosek dotyczący aktu prawnego Unii w ramach prawa Parlamentu do inicjatywy ustawodawczej zgodnie z art. 225 Traktatu o Funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Taki wniosek może przedłożyć wspólnie maksymalnie dziesięciu posłów. We wniosku podaje się podstawę prawną, na której się on opiera, i można do niego dołączyć uzasadnienie liczące nie więcej niż 150 słów.

Wniosek przedkłada się Przewodniczącemu, który sprawdza, czy spełnione zostały wymogi prawne. Może on przekazać właściwej komisji wniosek o opinię co do adekwatności jego podstawy prawnej lub o jej sprawdzenie. Jeżeli Przewodniczący uzna wniosek za dopuszczalny, ogłasza to na posiedzeniu plenarnym i przekazuje go komisji przedmiotowo właściwej.

Przed przekazaniem komisji przedmiotowo właściwej wniosek tłumaczony jest na języki urzędowe, które przewodniczący tej komisji uzna za niezbędne do podjęcia decyzji w sprawie nadania wnioskowi dalszego biegu.

Komisja przedmiotowo właściwa podejmuje decyzję w sprawie dalszego działania w ciągu trzech miesięcy od przekazania wniosku, po umożliwieniu autorom wniosku wystąpienia przed komisją.

W tytule sprawozdania wymienia się nazwiska autorów wniosku.

3. Rezolucja Parlamentu wskazuje odpowiednią podstawę prawną oraz zawiera zalecenia dotyczące treści wymaganego wniosku.

4. Jeżeli wymagany wniosek pociąga za sobą skutki finansowe, Parlament wskazuje sposób zapewnienia wystarczających środków finansowych.

5. Komisja przedmiotowo właściwa nadzoruje postępy w przygotowywaniu wszelkich zaproponowanych aktów prawnych Unii sporządzonych na specjalny wniosek Parlamentu.

6. Konferencja Przewodniczących Komisji regularnie monitoruje zgodność działań Komisji z pkt 10 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, na mocy którego Komisja odpowiada na wezwanie do przedstawienia wniosków w terminie trzech miesięcy, informując o zamierzonych działaniach następczych w przyjętym w tym celu specjalnym komunikacie. Konferencja Przewodniczących Komisji informuje regularnie Konferencję Przewodniczących o wynikach takiego monitorowania.

Artykuł 48

Rozpatrywanie aktów prawnie wiążących

1. Przewodniczący przekazuje właściwej komisji do rozpatrzenia wnioski dotyczące aktów prawnie wiążących otrzymane od innych instytucji lub państw członkowskich.
2. W razie wątpliwości, przed ogłoszeniem na posiedzeniu plenarnym przekazania wniosku właściwej komisji, Przewodniczący może skierować do Konferencji Przewodniczących pytanie dotyczące właściwości. Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub jej przewodniczącego, zgodnie z art. 211 ust. 2.
3. Właściwa komisja może w każdej chwili postanowić o wyznaczeniu sprawozdawcy odpowiedzialnego za przygotowanie prac nad wnioskiem. Powinna ona rozważyć to w szczególności, gdy wniosek figuruje w programie prac Komisji.
4. W przypadku niezgodności pomiędzy przepisami Regulaminu dotyczącymi drugiego i trzeciego czytania a jakimikolwiek innymi przepisami Regulaminu, przepisy dotyczące drugiego i trzeciego czytania mają pierwszeństwo.

Artykuł 49

Przyspieszenie procedury ustawodawczej

Właściwa komisja lub właściwe komisje mogą postanowić o przyspieszeniu procedur ustawodawczych, w koordynacji z Radą i Komisją, w odniesieniu do konkretnych wniosków, w szczególności tych, które zostały wybrane z określonych jako priorytetowe we wspólnej deklaracji w sprawie rocznego programowania międzyinstytucjonalnego na mocy art. 38 ust. 2.

Artykuł 50

Procedury ustawodawcze w sprawie inicjatyw instytucji innych niż Komisja lub inicjatyw państw członkowskich

1. Przy rozpatrywaniu inicjatyw przedstawionych przez instytucje inne niż Komisja lub przez państwa członkowskie właściwa komisja może zwrócić się do przedstawicieli instytucji lub państw członkowskich o to, by przedstawili swoje inicjatywy komisji. Przedstawicielom państw członkowskich przedstawiających inicjatywę może towarzyszyć Prezydencja Rady.
2. Przed przystąpieniem do głosowania właściwa komisja zwraca się do Komisji z pytaniem, czy przygotowuje ona opinię w sprawie danej inicjatywy lub czy zamierza przedstawić wkrótce alternatywny wniosek. W przypadku otrzymania odpowiedzi pozytywnej komisja nie przyjmuje sprawozdania przed otrzymaniem opinii lub alternatywnego wniosku.
3. Jeżeli jednocześnie lub w krótkim odstępie czasu przedstawiono Parlamentowi co najmniej dwa mające ten sam cel ustawodawczy wnioski przygotowane przez Komisję, inne instytucje lub państwa członkowskie, są one przedmiotem jednego sprawozdania. Właściwa komisja wskazuje w nim, do którego tekstu odnoszą się proponowane zmiany, oraz wymienia w rezolucji ustawodawczej wszystkie inne teksty.

ROZDZIAŁ 2

PROCEDURY W KOMISJACH

Artykuł 51

Sprawozdania ustawodawcze

1. Przewodniczący komisji, do której przekazano wniosek dotyczący aktu prawnie wiążącego, proponuje zastosowanie określonej procedury.
2. Po podjęciu decyzji o wyborze procedury oraz jeżeli nie ma zastosowania procedura uproszczona, o której mowa w art. 52, komisja wybiera spośród swoich członków lub stałych zastępców sprawozdawcę dla wniosku dotyczącego aktu prawnie wiążącego, o ile nie uczyniła tego już wcześniej na podstawie art. 48 ust. 3.
3. Sprawozdanie komisji zawiera:
 - (a) ewentualne poprawki do wniosku, w razie potrzeby ze zwięzłymi uzasadnieniami, których przygotowanie należy do autora i które nie są poddawane pod głosowanie;
 - (b) projekt rezolucji ustawodawczej, zgodnie z postanowieniami art. 59 ust. 5;
 - (c) w stosownych przypadkach, uzasadnienie zawierające w razie konieczności kosztorys, który określa ewentualne skutki finansowe sprawozdania oraz ich zgodność z wieloletnimi ramami finansowymi;
 - (d) jeśli ocena jest dostępna, odniesienie do oceny skutków przeprowadzonej przez Parlament, jeżeli taka ocena jest dostępna.

Artykuł 52

Procedura uproszczona

1. Po pierwszej debacie nad wnioskiem dotyczącym aktu prawnie wiążącego przewodniczący komisji może zaproponować przyjęcie wniosku bez poprawek. Proponowana procedura zostaje uznana za zatwierdzoną, o ile nie sprzeciwią się temu posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie osiągającej co najmniej średni próg w komisji. Przewodniczący komisji lub sprawozdawca, jeżeli został mianowany, przedstawia Parlamentowi sprawozdanie dotyczące przyjęcia wniosku. Art. 159 ust. 1 akapit drugi oraz ust. 2 i 4 stosuje się.

2. Przewodniczący komisji może także zaproponować, że on sam lub sprawozdawca sporządzi listę poprawek odzwierciedlających debatę dyskusję w komisji. Jeżeli nie sprzeciwią się temu posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej średni próg w komisji, zaproponowaną procedurę uznaje się za zatwierdzoną, a te poprawki są przedkładane członkom komisji.

Jeżeli w wyznaczonym terminie nie krótszym niż 10 dni roboczych od daty przekazania listy poprawek posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej średni próg w komisji nie wyrażą zastrzeżeń wobec poprawek, sprawozdanie uważa się za przyjęte przez komisję. W takim przypadku projekt rezolucji ustawodawczej oraz poprawki są przedkładane Parlamentowi do zatwierdzenia bez debaty, zgodnie z art. 159 ust. 1 akapit drugi oraz ust. 2 i 4.

Jeżeli zastrzeżenie wobec poprawek wyrażą posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w

TYTUŁ II Artykuł 53

liczbie stanowiącej co najmniej średni próg w komisji, poddaje się je pod głosowanie na następnym posiedzeniu komisji.

3. Z wyjątkiem przepisów dotyczących przedkładania wniosków Parlamentowi, niniejszy artykuł stosuje się odpowiednio do opinii komisji w rozumieniu art. 56.

Artykuł 53

Sprawozdania nieustawodawcze

1. Jeżeli komisja przygotowuje sprawozdanie nieustawodawcze, powołuje ona sprawozdawcę spośród swoich członków lub stałych zastępców.

2. Sprawozdanie komisji zawiera:

- (a) projekt rezolucji;
- (b) uzasadnienie zawierające w razie konieczności kosztorys, który określa ewentualne skutki finansowe sprawozdania oraz ich zgodność z wieloletnimi ramami finansowymi;
- (c) teksty projektów rezolucji, które należy ująć w sprawozdaniu zgodnie z art. 143 ust. 7.

Artykuł 54

Sprawozdania z własnej inicjatywy

1. Jeżeli komisja zamierza sporządzić sprawozdanie nieustawodawcze lub sprawozdanie zgodnie z art. 46 lub 47 dotyczące kwestii należącej do obszaru jej właściwości, w przypadku której nie nastąpiło przekazanie do innej komisji, może to uczynić wyłącznie za zgodą Konferencji Przewodniczących.

Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w sprawie złożonych zgodnie z akapitem pierwszym wniosków o udzielenie zgody na sporządzenie sprawozdań na podstawie przepisów wykonawczych, które sama przyjmuje.

2. W przypadku odmowy udzielenia przez Konferencję Przewodniczących takiej zgody, Konferencja Przewodniczących musi uzasadnić odmowę.

Jeżeli przedmiot sprawozdania należy do zakresu przysługującego Parlamentowi prawa do inicjatywy, o którym mowa w art. 46, Konferencja Przewodniczących może odmówić udzielenia zgody wyłącznie w przypadku niespełnienia warunków określonych w traktatach.

3. W przypadkach, o których mowa w art. 46 i 47, Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie dwóch miesięcy.

4. Przedstawione Parlamentowi projekty rezolucji są rozpatrywane w procedurze krótkiej prezentacji określonej w art. 160. Poprawki do takich projektów rezolucji i wnioski o głosowanie podzielone i głosowanie odrębne do rozważenia na posiedzeniu plenarnym są dopuszczalne jedynie, jeżeli zostały złożone przez sprawozdawcę w celu uwzględnienia nowych informacji albo przez co najmniej jedną dziesiątą posłów. Grupy polityczne mogą składać projekty rezolucji w celu zastąpienia rezolucji zawartej w sprawozdaniu, zgodnie z art. 181 ust. 3. W odniesieniu do projektu rezolucji komisji i poprawek do niego stosuje się art. 190. Artykuł 190 stosuje się również w przypadku jednego głosowania nad alternatywnymi projektami rezolucji.

5. Ustępu 4 nie stosuje się, jeżeli przedmiot sprawozdania uzasadnia przeprowadzenie priorytetowej debaty na posiedzeniu plenarnym, gdy sprawozdanie zostało sporządzone zgodnie z prawem do inicjatywy, o którym mowa w art. 46 lub 47, lub gdy sprawozdanie zostało dopuszczone jako sprawozdanie strategiczne¹⁸.

Artykuł 55

Sporządzanie sprawozdań

1. Sprawozdawca jest odpowiedzialny za przygotowanie sprawozdania komisji oraz za jego przedstawienie w imieniu komisji na posiedzeniu plenarnym.

2. Uzasadnienie jest sporządzane przez sprawozdawcę i nie jest ono poddawane pod głosowanie. Uzasadnienie musi być jednak zgodne z tekstem projektu rezolucji poddawanego pod głosowanie oraz z ewentualnymi poprawkami zaproponowanymi przez komisję. W przeciwnym wypadku przewodniczący komisji może usunąć uzasadnienie.

3. Wynik głosowania nad całością sprawozdania jest podawany w sprawozdaniu, które zgodnie z art.218 ust.3 wskazuje sposób głosowania poszczególnych członków komisji.

4. Przyjęte w momencie głosowania nad całością tekstu stanowiska mniejszości mogą na prośbę ich autorów stanowić przedmiot nieprzekraczającej 200 słów pisemnej deklaracji załączonej do uzasadnienia.

Spory mogące wyniknąć przy stosowaniu postanowień niniejszego ustępu rozstrzyga przewodniczący.

5. Komisja może, na podstawie wniosku swojego przewodniczącego, ustalić termin, w którym sprawozdawca przedstawi projekt sprawozdania. Termin ten może zostać przedłużony lub też można powołać nowego sprawozdawcę.

6. Po upływie tego terminu komisja może zobowiązać swojego przewodniczącego do zwrócenia się z wnioskiem o wpisanie przekazanej jej sprawy do porządku dziennego jednego ze najbliższych posiedzeń Parlamentu. W takim wypadku debaty i głosowania mogą się odbywać na podstawie ustnego sprawozdania komisji.

Artykuł 56

Opinie komisji

1. W przypadku gdy komisja, której jako pierwszej powierzono rozpatrzenie sprawy, pragnie zasięgnąć opinii innej komisji lub jeżeli inna komisja pragnie przekazać swoją opinię komisji której pierwotnie powierzono rozpatrzenie sprawy, mogą one zwrócić się do Przewodniczącego o wyznaczenie, zgodnie z art. 210 ust. 2, jednej z nich jako komisji właściwej, a drugiej jako komisji opiniodawczej.

Komisja opiniodawcza może wyznaczyć sprawozdawcę spośród swoich członków lub stałych zastępców bądź przesłać swoje stanowisko w formie pisma od przewodniczącego.

2. Jeżeli opinia dotyczy wniosku w sprawie prawnie wiążącego aktu, obejmuje ona poprawki do rozpatrywanego przez komisję tekstu, w razie potrzeby wraz ze związłymi uzasadnieniami. Uzasadnienia te leżą w gestii ich autorów i nie są poddawane pod głosowanie. W razie potrzeby

¹⁸ Zob. odnośna decyzja Konferencji Przewodniczących.

TYTUŁ II Artykuł 57

komisja opiniodawcza może przedstawić w formie pisemnej zwięzłe uzasadnienie dotyczące całego tekstu opinii. Za takie zwięzłe uzasadnienia pisemne odpowiada sprawozdawca opinii.

Jeżeli opinia nie dotyczy wniosku w sprawie prawnie wiążącego aktu, obejmuje ona wskazówki dotyczące projektu rezolucji przedstawionego przez komisję przedmiotowo właściwą.

Komisja przedmiotowo właściwa głosuje nad powyższymi poprawkami lub wskazówkami.

Opinie dotyczą wyłącznie kwestii, które wchodzą w zakres właściwości komisji opiniodawczej.

3. Właściwa komisja wyznacza termin, w jakim musi się wypowiedzieć komisja opiniodawcza, tak aby jej opinia mogła być wzięta pod uwagę przez właściwą komisję. Informuje ona niezwłocznie o wszelkich zmianach w kalendarzu prac podanym do wiadomości komisji lub komisjom opiniodawczym. Właściwa komisja nie może przedstawić swoich wniosków przed upływem tego terminu.

4. Komisja opiniodawcza może również zdecydować o zaprezentowaniu swojego stanowiska w formie poprawek, które po przyjęciu muszą zostać złożone bezpośrednio we właściwej komisji. Poprawki te w imieniu komisji opiniodawczej składa przewodniczący lub sprawozdawca.

5. Komisja opiniodawcza przedkłada poprawki, o których mowa w ust. 4, z zachowaniem terminu składania poprawek wyznaczonego przez właściwą komisję.

6. Wszystkie opinie i poprawki przyjęte przez komisję opiniodawczą załącza się do sprawozdania komisji przedmiotowo właściwej.

7. Komisje opiniodawcze w rozumieniu niniejszego artykułu nie mogą składać poprawek do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym.

8. Przewodniczący i sprawozdawca komisji opiniodawczej są zapraszani do udziału w posiedzeniach właściwej komisji z głosem doradczym, o ile posiedzenia dotyczą kwestii wspólnej dla obu komisji.

Artykuł 57

Procedura zaangażowanych komisji

1. Jeżeli kwestia właściwości została skierowana do Konferencji Przewodniczących zgodnie z art. 211, a Konferencja Przewodniczących uznała, na podstawie załącznika V, że dana sprawa należy w prawie równej mierze do właściwości co najmniej dwóch komisji lub że różne aspekty tej samej sprawy wchodzą w zakres właściwości co najmniej dwóch komisji, stosuje się art. 56 oraz następujące postanowienia uzupełniające:

- kalendarz prac jest ustalany wspólnie przez zainteresowane komisje;
- sprawozdawca oraz autorzy opinii informują się na bieżąco oraz starają się osiągnąć porozumienie co do tekstów, które każdy z nich proponuje swojej komisji, oraz co do stanowisk zajmowanych wobec poprawek;
- zainteresowanych przewodniczących, sprawozdawców i sprawozdawców komisji opiniodawczych obowiązuje zasada dobrej i lojalnej współpracy; wspólnie uzgadniają oni które części tekstu należą do ich poszczególnych wyłącznych lub wspólnych właściwości oraz uzgadniają szczegóły współpracy. W przypadku braku porozumienia co do wyznaczenia zakresu właściwości, sprawa kierowana jest – na wniosek jednej z zainteresowanych komisji – do Konferencji Przewodniczących;

Konferencja Przewodniczących może podjąć decyzję w sprawie poszczególnych uprawnień, bądź postanowić, że zastosowanie w tym przypadku ma procedura wspólnych posiedzeń komisji zgodnie z art. 58 Regulaminu; Konferencja Przewodniczących podejmuje tę decyzję zgodnie z procedurą i w terminie określonym w art. 211;

- właściwa komisja przyjmuje poprawki komisji zaangażowanej bez głosowania, jeśli dotyczą one aspektów, które wchodzą w wyłączny zakres właściwości zaangażowanej komisji; jeżeli właściwa komisja nie przestrzega wyłącznej właściwości zaangażowanej komisji, zaangażowana komisja może złożyć poprawki bezpośrednio na posiedzeniu plenarnym; jeżeli poprawki dotyczące kwestii wchodzących w zakres wspólnych właściwości komisji właściwej i komisji zaangażowanej nie zostaną przyjęte przez właściwą komisję, zaangażowana komisja może złożyć te poprawki bezpośrednio na posiedzeniu plenarnym;
- w przypadku gdy w odniesieniu do projektu toczy się postępowanie pojednawcze, w skład delegacji Parlamentu wchodzi autor opinii z komisji zaangażowanej.

Decyzja Konferencji Przewodniczących o zastosowaniu procedury obejmującej zaangażowane komisje stosuje się na wszystkich etapach procedury.

Uprawnienia związane ze statusem „właściwej komisji” wykonywane są przez komisję prowadzącą. Musi ona wykonywać powyższe uprawnienia z poszanowaniem prerogatyw zaangażowanej komisji. W szczególności komisja prowadząca musi przestrzegać obowiązku lojalnej współpracy w kwestii kalendarza prac i przysługującego zaangażowanej komisji prawa określania poprawek przedkładanych Parlamentowi w zakresie jej wyłącznej właściwości.

2. Procedura ustanowiona w niniejszym artykule nie ma zastosowania do zaleceń, które mają zostać przyjęte przez właściwą komisję na mocy art.105.

Artykuł 58

Procedura wspólnych posiedzeń komisji

1. Jeżeli do Konferencji Przewodniczących wpłynie pytanie dotyczące właściwości zgodnie z art. 211, może ona podjąć decyzję o zastosowaniu procedury obejmującej wspólne posiedzenia komisji oraz wspólne głosowanie, gdy:

- dana sprawa, zgodnie z załącznikiem V, nierozzerwalnie wchodzi w zakres właściwości kilku komisji, oraz
- Konferencja uzna, że kwestia ta ma znaczenie zasadnicze.

2. W takim przypadku odpowiedni sprawozdawcy sporządzają jeden projekt sprawozdania. Zainteresowane komisje analizują ten projekt i głosują nad nim podczas wspólnych posiedzeń przebiegających pod wspólnym przewodnictwem ich przewodniczących.

Na wszystkich etapach procedury uprawnienia wynikające ze statusu komisji właściwej mogą być wykonywane przez zainteresowane komisje wyłącznie wówczas, gdy działają one wspólnie. Komisje mogą tworzyć międzykomisyjne grupy robocze celem przygotowania wspólnych posiedzeń i głosowań.

3. W drugim czytaniu w ramach zwykłej procedury ustawodawczej stanowisko Rady jest rozpatrywane na wspólnym posiedzeniu zainteresowanych komisji, które w przypadku braku

porozumienia między ich przewodniczącymi odbywa się w środę w pierwszym tygodniu przeznaczonym na posiedzenia organów parlamentarnych po przedłożeniu Parlamentowi stanowiska Rady. W przypadku braku porozumienia co do terminu kolejnego posiedzenia zostanie ono zwołane przez przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji. Głosowanie nad zaleceniem do drugiego czytania odbywa się na wspólnym posiedzeniu w oparciu o wspólny projekt przygotowany przez odpowiednich sprawozdawców zainteresowanych komisji lub – w przypadku braku wspólnego projektu – na podstawie poprawek przedstawionych przez zainteresowane komisje.

W trzecim czytaniu w ramach zwykłej procedury ustawodawczej przewodniczący i sprawozdawcy zainteresowanych komisji stają się z urzędu członkami delegacji do komitetu pojednawczego.

ROZDZIAŁ 3

ZWYKŁA PROCEDURA USTAWODAWCZA

SEKCJA 1 - PIERWSZE CZYTANIE

Artykuł 59

Głosowanie na posiedzeniu plenarnym – pierwsze czytanie

1. Parlament może zatwierdzić, zmienić lub odrzucić projekt aktu ustawodawczego.
2. Parlament głosuje w pierwszej kolejności nad każdym wnioskiem w sprawie natychmiastowego odrzucenia projektu aktu ustawodawczego złożonym na piśmie przez właściwą komisję, grupę polityczną lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg.

W przypadku przyjęcia wniosku o odrzucenie Przewodniczący zwraca się do instytucji, od której pochodzi projekt aktu ustawodawczego, o jego wycofanie.

Jeśli instytucja, od której pochodzi projekt aktu ustawodawczego, wycofa ten projekt, Przewodniczący wydaje oświadczenie o zakończeniu procedury.

Jeśli instytucja, od której pochodzi projekt aktu ustawodawczego, nie wycofa tego projektu, Przewodniczący ogłasza, że pierwsze czytanie w Parlamencie zostało zakończone, chyba że na wniosek przewodniczącego lub sprawozdawcy właściwej komisji bądź danej grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg Parlament postanowi odesłać sprawę do właściwej komisji do ponownego rozpatrzenia.

Jeżeli wniosek w sprawie odrzucenia nie zostanie przyjęty, Parlament postępuje zgodnie z ust. 3, 4 i 5.

3. Wszelkie wstępne porozumienia przedłożone przez komisję właściwą zgodnie z art. 74 ust. 4 mają priorytet podczas głosowania i są poddawane pod jedno głosowanie, chyba że na wniosek grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg Parlament postanowi jednak przeprowadzić głosowanie nad poprawkami zgodnie z ust. 4. W takim wypadku Parlament podejmuje także decyzję, czy głosowanie nad poprawkami ma zostać przeprowadzone natychmiast. Jeżeli nie, Parlament określa nowy termin składania poprawek, a głosowanie przeprowadza się na kolejnym posiedzeniu.

Jeżeli w drodze jednego głosowania wstępne porozumienie zostanie przyjęte, Przewodniczący ogłasza, że pierwsze czytanie w Parlamencie zostało zakończone.

Jeżeli w drodze jednego głosowania wstępne porozumienie nie uzyska poparcia większości głosów oddanych, Przewodniczący wyznacza nowy termin składania poprawek do projektu aktu ustawodawczego. Poprawki te są następnie poddawane pod głosowanie na kolejnym posiedzeniu w celu zakończenia pierwszego czytania w Parlamencie.

4. Jeżeli nie zostanie przyjęty wniosek w sprawie odrzucenia zgodnie z ust. 2 bądź nie zostanie przyjęte wstępne porozumienie zgodnie z ust. 3, wszelkie poprawki do projektu aktu ustawodawczego poddaje się następnie pod głosowanie, w tym w stosownych przypadkach poszczególne części wstępnego porozumienia, jeżeli złożone zostaną wnioski w sprawie głosowań podzielonych lub głosowań odrębnych bądź poprawek kolidujących.

Przed głosowaniem na posiedzeniu plenarnym nad poprawkami Przewodniczący może wystąpić do Komisji o przedstawienie jej stanowiska oraz do Rady o przekazanie uwag.

Po przeprowadzeniu głosowania nad tymi poprawkami Parlament głosuje nad całym projektem aktu ustawodawczego z ewentualnymi zmianami.

Jeżeli cały projekt aktu ustawodawczego z ewentualnymi zmianami zostanie przyjęty, Przewodniczący ogłasza, że pierwsze czytanie zostało zakończone, chyba że Parlament na wniosek przewodniczącego lub sprawozdawcy komisji właściwej, grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg postanowi odesłać sprawę do komisji właściwej w celu przeprowadzenia negocjacji międzyinstytucjonalnych zgodnie z art. 60 i 74

Jeżeli cały projekt aktu ustawodawczego z ewentualnymi zmianami nie uzyska większości oddanych głosów, Przewodniczący ogłasza, że pierwsze czytanie zostało zakończone, chyba że Parlament na wniosek przewodniczącego lub sprawozdawcy właściwej komisji, grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg postanowi odesłać sprawę do właściwej komisji do ponownego rozpatrzenia.

5. Po głosowaniach przeprowadzonych zgodnie z ust. 2, 3 i 4 oraz głosowaniach przeprowadzonych następnie w sprawie poprawek do projektu rezolucji ustawodawczej dotyczących wniosków proceduralnych, jeżeli takowe zostaną złożone, rezolucję ustawodawczą uznaje się za przyjętą. W razie potrzeby rezolucję ustawodawczą dostosowuje się zgodnie z art. 203 ust. 2 w celu odzwierciedlenia wyników głosowań przeprowadzonych zgodnie z ust. 2, 3 i 4.

Przewodniczący przekazuje tekst rezolucji ustawodawczej oraz stanowisko Parlamentu Radzie i Komisji, a także grupie państw członkowskich, Trybunałowi Sprawiedliwości lub Europejskiemu Bankowi Centralnemu, w przypadku gdy projekt aktu ustawodawczego był ich autorstwa.

Artykuł 60

Odesłanie do właściwej komisji

Jeżeli zgodnie z art. 59 sprawa zostanie odesłana do właściwej komisji do ponownego rozpatrzenia lub w celu przeprowadzenia negocjacji międzyinstytucjonalnych zgodnie z art. 74, właściwa komisja zdaje Parlamentowi sprawozdanie, w formie pisemnej lub ustnej, w terminie czterech miesięcy, który to termin może zostać przedłużony przez Konferencję Przewodniczących.

Po odesłaniu sprawy do komisji właściwa komisja przed podjęciem decyzji w kwestii procedury musi umożliwić zaangażowanej komisji, zgodnie z art. 57, dokonanie wyboru dotyczącego poprawek wchodzących w zakres jej wyłącznych kompetencji, w szczególności wyboru poprawek, które należy ponownie przedłożyć na posiedzeniu plenarnym.

Nic nie stoi na przeszkodzie, aby po sporządzeniu sprawozdania przez komisję właściwą, do której

TYTUŁ II Artykuł 61

sprawa została odesłana, Parlament zdecydował o przeprowadzeniu – w stosownych przypadkach – debaty podsumowującej.

Artykuł 61

Ponowne przekazanie do Parlamentu

1. Na wniosek właściwej komisji Przewodniczący zwraca się do Komisji o ponowne przekazanie wniosku do Parlamentu, w przypadku gdy:

- po zajęciu przez Parlament stanowiska Komisja zastępuje pierwotny wniosek, wprowadza w nim istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie z wyjątkiem sytuacji, gdy zmiany te mają na celu uwzględnienie stanowiska Parlamentu,
- charakter zagadnienia będącego przedmiotem wniosku uległ istotnym zmianom na skutek upływu czasu lub zmiany okoliczności, lub
- od czasu zajęcia stanowiska przez Parlament odbyły się nowe wybory do Parlamentu, a Konferencja Przewodniczących uzna to za wskazane.

2. Jeżeli przewidywana jest zmiana podstawy prawnej wniosku, która spowodowałaby, że zwykła procedura ustawodawcza nie będzie miała już zastosowania do tego wniosku, Parlament, Rada i Komisja, zgodnie z pkt 25 Porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, dokonują wymiany poglądów w tej sprawie poprzez swoich Przewodniczących lub ich przedstawicieli.

3. W następstwie wymiany poglądów, o której mowa w ust. 2, Przewodniczący na wniosek właściwej komisji zwraca się do Rady o ponowne przekazanie Parlamentowi projektu prawnie wiążącego aktu, w którym Komisja lub Rada zamierzają wprowadzić zmiany w podstawie prawnej przewidzianej w stanowisku Parlamentu w pierwszym czytaniu skutkujące tym, że zwykła procedura ustawodawcza nie miałaby już zastosowania.

Artykuł 62

Porozumienie w pierwszym czytaniu

Jeżeli zgodnie z art. 294 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada poinformuje Parlament, że przyjęła jego stanowisko, Przewodniczący, po ostatecznym opracowaniu zgodnie z art. 203, ogłasza na posiedzeniu plenarnym, że akt ustawodawczy został przyjęty w brzmieniu, które odpowiada stanowisku Parlamentu.

SEKCJA 2 - DRUGIE CZYTANIE

Artykuł 63

Ogłoszenie stanowiska Rady

1. Ogłoszenie stanowiska Rady zgodnie z art. 294 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej następuje z chwilą, gdy Przewodniczący poinformuje o nim na posiedzeniu plenarnym. Przewodniczący przystępuje do ogłoszenia po otrzymaniu dokumentów zawierających stanowisko wszystkich oświadczeń zapisanych w protokole Rady sporządzonym w trakcie przyjmowania przez nią wspólnego stanowiska, powodów, które skłoniły Radę do jego przyjęcia oraz stanowiska Komisji, należycie przetłumaczonych na języki urzędowe Unii Europejskiej. Przewodniczący ogłasza wspólne stanowisko w trakcie pierwszej sesji miesięcznej po otrzymaniu

tych dokumentów.

Przed przystąpieniem do ogłoszenia wspólnego stanowiska Przewodniczący sprawdza, konsultując się z przewodniczącym właściwej komisji i/lub sprawozdawcą, czy otrzymany tekst posiada cechy stanowiska Rady dotyczącego pierwszego czytania oraz czy nie zachodzi żaden z przypadków przewidzianych w art. 61. W przeciwnym wypadku Przewodniczący szuka odpowiedniego rozwiązania w porozumieniu z właściwą komisją oraz, jeśli to możliwe, w porozumieniu z Radą.

2. Od dnia ogłoszenia stanowiska Rady na posiedzeniu plenarnym, uważa się je za przekazane z urzędu właściwej komisji w pierwszym czytaniu.

3. Lista ogłoszonych wspólnych stanowisk jest publikowana w protokole posiedzeń Parlamentu, wraz z nazwą właściwej komisji.

Artykuł 64

Przedłużenie terminów

1. Na wniosek przewodniczącego właściwej komisji Przewodniczący przedłuża terminy przewidziane dla drugiego czytania na podstawie art. 294 ust. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Przewodniczący informuje Parlament o każdym przedłużeniu terminu na podstawie art. 294 ust. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dokonany zarówno z inicjatywy Parlamentu jak i Rady.

Artykuł 65

Procedura w komisji właściwej

1. Stanowisko Rady jest wpisywane jako priorytetowy punkt w porządku dziennym pierwszego posiedzenia właściwej komisji następującego po dacie ogłoszenia jej stanowiska. Rada może zostać poproszona o przedstawienie swego stanowiska.

2. Sprawozdawcą w drugim czytaniu jest ta sama osoba, co w pierwszym, chyba że właściwa komisja postanowi inaczej.

3. Przepisy art. 68 ust. 2 i 3 dotyczące dopuszczalności poprawek do stanowiska Rady mają zastosowanie do obrad właściwej komisji. Jedynie członkowie komisji lub ich stali zastępcy mogą składać propozycje odrzucenia lub poprawki. Komisja podejmuje decyzje większością oddanych głosów.

4. Właściwa komisja przedstawia zalecenie do drugiego czytania, proponując przyjęcie, zmianę lub odrzucenie stanowiska przyjętego przez Radę. Zalecenie zawiera krótkie uzasadnienie proponowanej decyzji.

5. Artykułów 51, 52, 56 i 198 nie stosuje się do drugiego czytania.

Artykuł 66

Przedkładanie wniosków Parlamentowi

Stanowisko Rady oraz, jeśli jest ono dostępne, zalecenie właściwej komisji do drugiego czytania wydane przez właściwą komisję, są wpisywane z urzędu do projektu porządku dziennego sesji miesięcznej, w trakcie której środa jest dniem poprzedzającym, a zarazem najbliższym daty

TYTUŁ II Artykuł 67

upływu trzymiesięcznego lub - jeżeli termin został przedłużony zgodnie z art. 65 - czteromiesięcznego terminu, chyba że sprawę rozpatrywano w trakcie wcześniejszej sesji miesięcznej.

Artykuł 67

Głosowanie na posiedzeniu plenarnym – drugie czytanie

1. Parlament głosuje w pierwszej kolejności nad każdym wnioskiem w sprawie natychmiastowego odrzucenia stanowiska Rady złożonym na piśmie przez właściwą komisję, grupę polityczną lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg. Aby wniosek o odrzucenie został przyjęty, wymagana jest większości głosów całkowitej liczby posłów do Parlamentu.

W przypadku przyjęcia wniosku o odrzucenie wniosek Rady zostaje odrzucony a Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym zamknięcie procedury ustawodawczej.

Jeżeli wniosek o odrzucenie nie zostanie przyjęty, Parlament postępuje zgodnie z ust. 2– 5.

2. Wszelkie wstępne porozumienia przedłożone przez właściwą komisję zgodnie z art. 74 ust. 4 mają priorytet podczas głosowania i są poddawane pod jedno głosowanie, chyba że na wniosek grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg Parlament postanowi o natychmiastowym przeprowadzeniu głosowania nad poprawkami zgodnie z ust. 3.

Jeżeli w drodze jednego głosowania wstępne porozumienie uzyska większość głosów posłów do Parlamentu, Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym, że drugie czytanie w Parlamencie zostało zakończone.

Jeżeli w drodze jednego głosowania wstępne porozumienie nie uzyska większości głosów posłów do Parlamentu, Parlament postępuje zgodnie z ust. 3, 4 i 5.

3. Jeżeli nie zostanie przyjęty wniosek w sprawie odrzucenia zgodnie z ust. 1 bądź nie zostanie przyjęte wstępne porozumienie zgodnie z ust. 2, wszelkie poprawki do stanowiska Rady, w tym poprawki zawarte we wstępnym porozumieniu, przedłożonym przez właściwą komisję na mocy art. 74 ust. 4 poddaje się następnie pod głosowanie. Wszelkie poprawki do stanowiska Rady są przyjmowane wyłącznie większością głosów posłów do Parlamentu.

Przed głosowaniem nad poprawkami Przewodniczący może wystąpić do Komisji o przedstawienie jej stanowiska oraz do Rady o przekazanie uwag.

4. Mimo odrzucenia przez Parlament w głosowaniu wstępnego wniosku o odrzucenie stanowiska Rady na mocy ust. 1 Parlament na wniosek przewodniczącego lub sprawozdawcy właściwej komisji, grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg może rozpatrzeć kolejny wniosek o odrzucenie po głosowaniu nad poprawkami zgodnie z ust. 2 lub 3. Aby wniosek ten został przyjęty, wymaga uzyskania większości głosów całkowitej liczby posłów do Parlamentu.

Jeżeli stanowisko Rady zostanie odrzucone, Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym zamknięcie procedury ustawodawczej.

5. Po głosowaniach przeprowadzonych zgodnie z ust. 1–4 oraz głosowaniach przeprowadzonych następnie w sprawie poprawek do projektu rezolucji ustawodawczej dotyczących wniosków proceduralnych, Przewodniczący ogłasza, że drugie czytanie w Parlamencie zostało zakończone, a rezolucję ustawodawczą uznaje się za przyjętą. W razie

potrzeby rezolucję ustawodawczą dostosowuje się zgodnie z art.203 ust. 2 w celu odzwierciedlenia wyników głosowań przeprowadzonych zgodnie z ust. 1–4 lub zastosowania art. 69.

Tekst rezolucji ustawodawczej oraz stanowiska Parlamentu, jeżeli takowe zostaną przyjęte, przekazuje się Przewodniczącym Rady i Komisji.

Jeżeli nie przedstawiono propozycji odrzucenia lub zmiany stanowiska Rady, uważa się je za przyjęte.

Artykuł 68

Dopuszczalność poprawek do stanowiska Rady

1. Właściwa komisja, grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą złożyć poprawki do stanowiska Rady w celu ich rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym.

2. Poprawki do stanowiska Rady są dopuszczalne tylko wówczas, gdy są one zgodne z art. 180 i 181 oraz jeśli mają na celu:

- (a) przywrócenie w całości bądź w części stanowiska przyjętego przez Parlament w trakcie pierwszego czytania; lub
- (b) osiągnięcie kompromisu pomiędzy Radą a Parlamentem; lub
- (c) zmianę tych elementów stanowiska Rady, które nie zostały zamieszczone w projekcie złożonym do pierwszego czytania, lub zostały w nim zamieszczone w innym brzmieniu, lub
- (d) uwzględnienie nowego faktu lub sytuacji prawnej zaistniałych po przyjęciu stanowiska Parlamentu w pierwszym czytaniu.

Decyzja Przewodniczącego w sprawie dopuszczalności lub odrzucenia poprawek jest ostateczna.

3. Jeżeli od czasu pierwszego czytania odbyły się nowe wybory do Parlamentu, ale nie powoływano się na art. 63, Przewodniczący może postanowić o odstąpieniu od ograniczeń dotyczących dopuszczalności poprawek, wymienionych w ust. 2.

Artykuł 69

Porozumienie w drugim czytaniu

Jeżeli żaden wniosek w sprawie odrzucenia stanowiska Rady lub wniesienia do niego poprawek nie został złożony na podstawie art. 67 i 68 w terminach wyznaczonych do składania i głosowania w sprawie poprawek oraz wniosków o odrzucenie, Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym przyjęcie proponowanego aktu prawnego.

SEKCJA 3 - NEGOCJACJE MIĘDZYINSTYTUCJONALNE W ZWYKLEJ PROCEDURZE USTAWODAWCZEJ

Artykuł 70

Przepisy ogólne

Negocjacje z pozostałymi instytucjami mające na celu osiągnięcie porozumienia w trakcie trwania procedury ustawodawczej mogą być podjęte jedynie na podstawie decyzji przyjętej zgodnie z art.

TYTUŁ II Artykuł 71

71, 72 lub art. 73 lub po odesłaniu przez Parlament do ponownych negocjacji międzyinstytucjonalnych. Negocjacje takie są prowadzone z uwzględnieniem kodeksu postępowania określonego przez Konferencję Przewodniczących¹⁹.

Artykuł 71

Negocjacje przed pierwszym czytaniem w Parlamencie

1. W przypadku przyjęcia przez komisję sprawozdania ustawodawczego zgodnie z art. 51, komisja może większością głosów swoich członków podjąć decyzję o przystąpieniu do negocjacji na podstawie tego sprawozdania.

2. Decyzje o przystąpieniu do negocjacji są ogłaszane na początku miesięcznego posiedzenia plenarnego po ich przyjęciu w komisji. Do końca dnia następującego po tym ogłoszeniu na posiedzeniu plenarnym posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej średni próg, mogą złożyć pisemny wniosek o poddanie pod głosowanie decyzji komisji o przystąpieniu do negocjacji. Parlament przeprowadza głosowanie w sprawie takich wniosków podczas tego samego posiedzenia plenarnego.

Jeżeli przed upływem terminu określonego w akapicie pierwszym nie wpłynię żaden taki wniosek, Przewodniczący informuje Parlament o tym fakcie. Jeżeli wniosek zostanie złożony, Przewodniczący może bezpośrednio przed głosowaniem udzielić głosu jednemu mówcy popierającemu przyjęcie wniosku dotyczącego decyzji komisji o przystąpieniu do negocjacji i jednemu mówcy występującemu przeciw jego przyjęciu. Każdy mówca może złożyć oświadczenie trwające maksymalnie dwie minuty.

3. Jeżeli Parlament odrzuci decyzję komisji o przystąpieniu do negocjacji, projekt aktu ustawodawczego i sprawozdanie właściwej komisji są zapisywane w porządku obrad następnego miesięcznego posiedzenia plenarnego, a Przewodniczący określa termin składania poprawek. Stosuje się art. 59 ust. 4.

4. Negocjacje można rozpocząć w dowolnym momencie po upływie terminu określonego w ust. 2 akapit pierwszy, jeżeli nie wpłynął żaden wniosek o głosowanie na posiedzeniu plenarnym nad decyzją o przystąpieniu do negocjacji. Jeżeli taki wniosek został przedstawiony, negocjacje można rozpocząć w dowolnym momencie po zatwierdzeniu decyzji komisji o przystąpieniu do negocjacji.

Artykuł 72

Negocjacje przed pierwszym czytaniem w Radzie

Jeżeli Parlament przyjął stanowisko w pierwszym czytaniu, stanowisko to stanowi mandat do negocjacji z innymi instytucjami. Właściwa komisja może następnie w dowolnym momencie większością głosów swoich członków postanowić o przystąpieniu do negocjacji. Takie decyzje są ogłaszane na posiedzeniu plenarnym w czasie sesji miesięcznej następującej po głosowaniu w komisji oraz odnotowywane w protokole.

Artykuł 73

Negocjacje przed drugim czytaniem w Parlamencie

Jeżeli Rada przekazała właściwej komisji swoje stanowisko w pierwszym czytaniu, stanowisko

¹⁹ Kodeks postępowania w negocjacjach w kontekście zwykłej procedury ustawodawczej.

Parlamentu w pierwszym czytaniu – zgodnie z art. 68 – stanowi mandat do negocjacji z innymi instytucjami. Właściwa komisja może następnie podjąć decyzję o przystąpieniu do negocjacji w dowolnym momencie.

Jeżeli stanowisko Rady w pierwszym czytaniu zawiera elementy nieobjęte projektem aktu ustawodawczego lub stanowiskiem Parlamentu w pierwszym czytaniu, komisja może przyjąć wytyczne (również w formie poprawek do stanowiska Rady) dla zespołu negocjacyjnego.

Artykuł 74

Przebieg negocjacji

1. Zespołem negocjacyjnym Parlamentu kieruje sprawozdawca, a jego pracom przewodniczy przewodniczący komisji właściwej lub wiceprzewodniczący wyznaczony przez przewodniczącego. Zespół ten obejmuje co najmniej kontrsprawozdawców z każdej grupy politycznej, która jest zainteresowana udziałem w negocjacjach.

2. Każdy dokument, który ma być omawiany na posiedzeniu z udziałem Rady i Komisji (posiedzeniu trójstronnym), jest udostępniany zespołowi negocjacyjnemu na co najmniej 48 godzin, a w pilnych przypadkach na co najmniej 24 godziny, przed danym posiedzeniem trójstronnym.

3. Po każdym posiedzeniu trójstronnym przewodniczący zespołu negocjacyjnego i sprawozdawca składają w imieniu zespołu negocjacyjnego sprawozdanie na następnym posiedzeniu właściwej komisji.

Jeżeli nie ma możliwości zwołania posiedzenia komisji w stosownym terminie, przewodniczący zespołu negocjacyjnego i sprawozdawca składają w imieniu zespołu negocjacyjnego sprawozdanie na posiedzeniu komisji koordynatorów.

4. Jeżeli negocjacje prowadzą do wstępnego porozumienia, niezwłocznie informuje się o tym właściwą komisję. Komisji tej udostępnia się dokumenty przedstawiające wyniki ostatniego posiedzenia trójstronnego; dokumenty te są także publikowane. Wstępne porozumienie przedkłada się właściwej komisji, która podejmuje decyzję o zatwierdzeniu go w jednym głosowaniu większością oddanych głosów. Jeżeli porozumienie to zostanie zatwierdzone, Parlament poddaje je pod obrady z wyraźnym wskazaniem wszelkich zmian w projekcie aktu ustawodawczego.

5. W razie braku porozumienia między zainteresowanymi komisjami na mocy art. 57 i 58 szczegółowe reguły dotyczące rozpoczęcia i przebiegu negocjacji ustala przewodniczący Konferencji Przewodniczących Komisji zgodnie z zasadami określonymi we wspomnianych artykułach.

SEKCJA 4 - PROCEDURA POJEDNAWCZA I TRZECIE CZYTANIE

Artykuł 75

Przedłużenie terminów

1. Na wniosek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego Przewodniczący przedłuża terminy przewidziane dla trzeciego czytania na podstawie art. 294 ust. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. Przewodniczący informuje Parlament o każdym przedłużeniu terminu na podstawie art. 294 ust. 14 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, dokonany zarówno z inicjatywy

TYTUŁ II Artykuł 76

Parlamentu, jak i Rady.

Artykuł 76

Powołanie komitetu pojednawczego

Jeżeli Rada poinformuje Parlament, że nie może przyjąć wszystkich jego poprawek do stanowiska Rady, Przewodniczący ustala z Radą datę i miejsce pierwszego posiedzenia komitetu pojednawczego. Przewidziany w art. 294 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej termin sześciu tygodni lub - o ile zostanie on przedłużony - ośmiu tygodni, biegnie od daty pierwszego posiedzenia komitetu pojednawczego.

Artykuł 77

Delegacja do komitetu pojednawczego

1. Delegacja Parlamentu do komitetu pojednawczego składa się z takiej samej liczby członków, co delegacja Rady.
2. Skład polityczny delegacji odzwierciedla podział Parlamentu na grupy polityczne. Konferencja Przewodniczących ustala dokładną liczbę członków poszczególnych grup politycznych wchodzących w skład delegacji Parlamentu.
3. Członkowie delegacji są powoływani przez grupy polityczne dla każdego przypadku postępowania pojednawczego, w miarę możliwości spośród członków właściwej komisji, za wyjątkiem trzech stałych członków kolejnych delegacji, wyznaczonych na okres 12 miesięcy. Trzej stali członkowie są wyznaczani przez grupy polityczne spośród wiceprzewodniczących i reprezentują co najmniej dwie różne grupy polityczne. W skład każdej delegacji wchodzi przewodniczący oraz sprawozdawca w drugim czytaniu we właściwej komisji, a także sprawozdawca każdej zaangażowanej komisji.
4. Grupy polityczne reprezentowane w delegacji wyznaczają zastępców.
5. Grupy polityczne nierepresentowane w delegacji mają prawo oddelegować po jednym przedstawicielu na wszelkie wewnętrzne posiedzenia przygotowawcze delegacji. Jeżeli w skład delegacji nie wchodzi żaden poseł niezrzeszony, w wewnętrznych posiedzeniach przygotowawczych delegacji może uczestniczyć jeden poseł niezrzeszony.
6. Delegacją kieruje Przewodniczący Parlamentu lub jeden z trzech stałych członków.
7. Delegacja podejmuje decyzje większością głosów swoich członków. Obrady delegacji są niejawnne.
Konferencja Przewodniczących przyjmuje uzupełniające wytyczne proceduralne dotyczące pracy delegacji do komitetu pojednawczego.
8. Delegacja informuje Parlament o wynikach postępowania pojednawczego.

Artykuł 78

Wspólny projekt

1. Jeżeli komitet pojednawczy uzgodni wspólny projekt, punkt ten zostaje wpisany do porządku dziennego posiedzenia plenarnego Parlamentu, które odbędzie się w ciągu sześciu tygodni, lub - jeśli termin został przedłużony - ośmiu tygodni po przyjęciu przez komitet

pojednawczy wspólnego projektu.

2. Przewodniczący delegacji lub inny wyznaczony członek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego składa oświadczenie na temat wspólnego projektu, do którego dołączone jest sprawozdanie.

3. Nie można zgłaszać poprawek do wspólnego projektu.

4. Wspólny projekt stanowi jako całość przedmiot jednego głosowania. Projekt zostaje przyjęty, jeżeli uzyska większość oddanych głosów.

5. Jeżeli komitet pojednawczy nie osiągnie porozumienia w sprawie wspólnego projektu, przewodniczący lub inny wyznaczony członek delegacji Parlamentu do komitetu pojednawczego składa oświadczenie. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

6. Podczas następującej po drugim czytaniu procedury pojednawczej pomiędzy Parlamentem a Radą wniosek nie może zostać odesłany do komisji.

7. Przepisów art. 51, 52 i 56 nie stosuje się w trzecim czytaniu.

SEKCJA 5 – ZAMKNIĘCIE PROCEDURY

Artykuł 79

Podpisanie i publikacja przyjętych aktów prawnych

Po opracowaniu ostatecznej wersji tekstu przyjętego zgodnie z art. 203 Regulaminu i załącznikiem VIII oraz po sprawdzeniu należytego przeprowadzenia wszystkich procedur, akty przyjęte zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą podpisywane są przez Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego.

Po podpisaniu aktu sekretarze generalni Parlamentu i Rady podejmują działania w celu opublikowania aktu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

ROZDZIAŁ 4

PRZEPISY SZCZEGÓLNE DOTYCZĄCE PROCEDURY KONSULTACJI

Artykuł 80

Zmieniony wniosek dotyczący aktu prawnie wiążącego

Jeżeli Komisja zamierza zastąpić lub zmienić swój wniosek dotyczący aktu prawnie wiążącego, właściwa komisja może odroczyć jego rozpatrywanie do chwili otrzymania nowego wniosku lub poprawek Komisji.

Artykuł 81

Stanowisko Komisji w sprawie poprawek

Zanim właściwa komisja przystąpi do głosowania końcowego nad wnioskiem dotyczącym aktu prawnie wiążącego, może zwrócić się do Komisji o przedstawienie stanowiska w sprawie wszystkich przyjętych przez siebie poprawek do wniosku.

W razie potrzeby stanowisko Komisji dołącza się do sprawozdania.

Artykuł 82

Głosowanie na posiedzeniu plenarnym

Artykuły 59 ust. 1, 2, 4 i 5 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 83

Postępowanie po przyjęciu stanowiska przez Parlament

1. W okresie następującym po przyjęciu przez Parlament stanowiska w sprawie projektu aktu prawnie wiążącego, przewodniczący i sprawozdawca właściwej komisji śledzą przebieg dalszych prac nad tym projektem aktu w ramach procedury prowadzącej do jego przyjęcia przez Radę, w szczególności w celu upewnienia się, że Rada lub Komisja należycie przestrzegają wszelkich zobowiązań wobec Parlamentu dotyczących ich stanowiska. Przewodniczący i sprawozdawca właściwej komisji regularnie przedkładają komisji sprawozdanie w tej sprawie.

2. Właściwa komisja może wezwać Komisję i Radę do wspólnego omówienia sprawy.

3. Na każdym etapie tej procedury właściwa komisja może, jeżeli uzna to za konieczne, złożyć projekt rezolucji, zalecając Parlamentowi, aby:

- zwrócił się do Komisji o wycofanie wniosku,
- zwrócił się do Komisji lub Rady o ponowne przekazanie mu sprawy zgodnie z art. 84, lub zwrócił się do Komisji o przedstawienie nowego wniosku, lub
- postanowił o podjęciu wszelkich innych działań, które uzna za właściwe.

Wniosek ten wpisuje się do projektu porządku dziennego sesji miesięcznej następującej po przyjęciu wniosku przez komisję.

Artykuł 84

Ponowne przekazanie do Parlamentu

1. Na wniosek właściwej komisji Przewodniczący zwraca się do Rady o ponowną konsultację z Parlamentem w takich samych okolicznościach i na takich samych warunkach, jakie przewidziano w art. 61 ust. 1. Na wniosek właściwej komisji Przewodniczący zwraca się do Rady o ponowną konsultację z Parlamentem również wtedy, gdy Rada wprowadza istotne zmiany lub planuje ich wprowadzenie do projektu aktu prawnie wiążącego, w sprawie którego Parlament pierwotnie zajął stanowisko, chyba że zmiany te mają na celu wprowadzenie poprawek Parlamentu.

2. Przewodniczący zwraca się także o ponowne przekazanie Parlamentowi projektu aktu prawnie wiążącego w okolicznościach określonych w niniejszym artykule, jeżeli Parlament podejmie taką decyzję na wniosek grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg.

ROZDZIAŁ 5

SPRAWY KONSTYTUCYJNE

Artykuł 85

Zwykła rewizja traktatu

1. Zgodnie z art. 46 i 54 komisja przedmiotowo właściwa może przedłożyć Parlamentowi sprawozdanie zawierające skierowane do Rady propozycje zmian traktatów.

2. W przypadku konsultacji z Parlamentem, zgodnie z art. 48 ust. 3 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady Europejskiej popierającej analizę poprawek do traktatów, sprawa zostaje przekazana do właściwej komisji. Komisja sporządza sprawozdanie zawierające:

- projekt rezolucji, który stwierdza, czy Parlament zatwierdza czy odrzuca proponowaną decyzję, i który może zawierać propozycje skierowane do konwentu lub konferencji przedstawicieli rządów państw członkowskich;
- w razie potrzeby uzasadnienie.

3. Jeżeli Rada Europejska postanowi zwołać konwent, przedstawiciele Parlamentu są mianowani przez Parlament na wniosek Konferencji Przewodniczących.

Delegacja Parlamentu wybiera swojego przewodniczącego i kandydatów do członkostwa w grupie sterującej lub urzędzie stworzonym przez konwent.

4. Jeżeli Rada Europejska zwraca się do Parlamentu o wydanie zgody na decyzję o niezwoływaniu konwentu w celu przeanalizowania zaproponowanych poprawek do traktatów, wniosek taki zostaje przekazany do właściwej komisji zgodnie z art. 105.

Artykuł 86

Uproszczona rewizja traktatu

1. Zgodnie z art. 46 i 54 właściwa komisja może przedłożyć Parlamentowi, zgodnie z procedurą określoną w art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, sprawozdanie zawierające propozycje skierowane do Rady Europejskiej w celu rewizji całości lub części postanowień trzeciej części Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

2. W przypadku konsultacji z Parlamentem, zgodnie z art. 48 ust. 6 Traktatu o Unii Europejskiej, w sprawie wniosku dotyczącego decyzji Rady Europejskiej zmieniającej trzecią część Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, artykuł 85 ustęp 2 stosuje się odpowiednio. W takim przypadku projekt rezolucji może zawierać wyłącznie propozycje zmiany postanowień trzeciej części Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 87

Traktaty o przystąpieniu

1. Każdy wniosek państwa europejskiego o przystąpienie do Unii Europejskiej zgodnie z art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej jest przekazywany właściwej komisji do rozpatrzenia.

2. Na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co

TYTUŁ II Artykuł 88

najmniej niski próg Parlament może zwrócić się do Komisji lub Rady o udział w debacie przed rozpoczęciem negocjacji z państwem kandydującym dotyczących przystąpienia.

3. Właściwa komisja zwraca się do Komisji i Rady, by regularnie i wyczerpująco informowały ją, w razie potrzeby w trybie poufnym, o postępach w negocjacjach dotyczących przystąpienia.

4. Na każdym etapie negocjacji dotyczących przystąpienia Parlament może, na podstawie sprawozdania właściwej komisji, przyjąć zalecenia i zwrócić się o ich wzięcie pod uwagę przed zawarciem traktatu o przystąpieniu państwa do Unii Europejskiej.

5. Po zakończeniu negocjacji dotyczących przystąpienia, lecz przed podpisaniem jakiegokolwiek porozumienia, projekt porozumienia jest przekazywany Parlamentowi w celu uzyskania zgody Parlamentu zgodnie z art. 105 Regulaminu. Zgodnie z art. 49 Traktatu o Unii Europejskiej zgoda Parlamentu wymaga większości głosów posłów do Parlamentu.

Artykuł 88

Wystąpienie z Unii

Wystąpienie z Unii Jeżeli na mocy art. 50 Traktatu o Unii Europejskiej państwo członkowskie podejmuje decyzję o wystąpieniu z Unii, sprawa zostaje przekazana do właściwej komisji Parlamentu. Art. 87 stosuje się odpowiednio. Parlament podejmuje decyzję o wydaniu zgody na porozumienie w sprawie wystąpienia z Unii większością oddanych głosów.

Artykuł 89

Naruszenie przez państwo członkowskie podstawowych zasad i wartości

1. Na podstawie specjalnego sprawozdania właściwej komisji opracowanego zgodnie z art. 46 i 54 Parlament może:

- (a) poddać pod głosowanie uzasadniony wniosek wzywający Radę do podjęcia działań zgodnie z art. 7 ust. 1 Traktatu o Unii Europejskiej;
- (b) poddać pod głosowanie wniosek wzywający Komisję lub państwa członkowskie do przedstawienia wniosku zgodnie z art. 7 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej;
- (c) poddać pod głosowanie wniosek wzywający Radę do podjęcia działań zgodnie z art. 7 ust. 3 lub, następnie, z art. 7 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej.

2. Każdy wniosek Rady o wyrażenie zgody dotyczącej wniosku przedłożonego zgodnie z art. 7 ust. 1 i 2 Traktatu o Unii Europejskiej jest ogłaszany na posiedzeniu pełnym, wraz z uwagami przekazanymi przez zainteresowane państwo członkowskie, i kierowany do właściwej komisji zgodnie z art. 105. Z wyjątkiem pilnych i uzasadnionych przypadków, Parlament podejmuje decyzję na podstawie propozycji właściwej komisji.

3. Zgodnie z art. 354 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej przyjęcie przez Parlament decyzji dotyczących wniosków, o których mowa w ust. 1 i 2 niniejszego artykułu, wymagają większości dwóch trzecich oddanych głosów reprezentujących większość całkowitej liczby posłów do Parlamentu.

4. Z zastrzeżeniem zgody Konferencji Przewodniczących właściwa komisja może przedłożyć projekt rezolucji towarzyszącej. Projekt ten wyraża opinię Parlamentu co do poważnego

naruszenia zasad podstawowych przez państwo członkowskie, środków, jakie należy przyjąć, oraz zmiany lub uchylecia tych środków.

5. Właściwa komisja czuwa nad tym, aby Parlament był wyczerpująco informowany oraz, jeżeli to konieczne, aby wydał opinię co do wszystkich dalszych decyzji podejmowanych po udzieleniu zgody na podstawie ust. 3. Rada jest proszona o przekazywanie informacji na temat rozwoju sytuacji. Na podstawie sporządzonej za zgodą Konferencji Przewodniczących propozycji właściwej komisji Parlament może przyjąć zalecenia dla Rady.

Artykuł 90

Skład Parlamentu

W stosownym czasie przed końcem kadencji parlamentarnej Parlament może, na podstawie sprawozdania sporządzonego przez właściwą komisję zgodnie z art. 14 ust. 2 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z art. 46 i 54 Regulaminu, przedstawić propozycję zmiany swojego składu. Projekt decyzji Rady Europejskiej określającej skład Parlamentu jest rozpatrywany przez Parlament zgodnie z art. 105.

Artykuł 91

Wzmocniona współpraca pomiędzy państwami członkowskimi

1. Wnioski mające na celu wprowadzenie wzmocnionej współpracy między państwami członkowskimi zgodnie z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej są przekazywane przez Przewodniczącego do rozpatrzenia właściwej komisji. Artykuł 105 stosuje się.

2. Właściwa komisja sprawdza zgodność z art. 20 Traktatu o Unii Europejskiej oraz z art. 326–334 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Po ustanowieniu wzmocnionej współpracy późniejsze akty prawne proponowane w jej ramach podlegają na posiedzeniu plenarnym tym samym procedurom, które miałyby zastosowanie, gdyby nie ustanowiono wzmocnionej współpracy. Artykuł 48 stosuje się.

ROZDZIAŁ 6

PROCEDURY BUDŻETOWE

Artykuł 92

Wieloletnie ramy finansowe

Jeżeli Rada wymaga zgody Parlamentu w odniesieniu do wniosku dotyczącego rozporządzenia ustanawiającego wieloletnie ramy finansowe, sprawę rozpatruje się zgodnie z art. 105. Zgodnie z art. 312 ust. 2 akapit pierwszy Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej zgoda Parlamentu wymaga większości głosów posłów do Parlamentu.

Artykuł 93

Roczna procedura budżetowa

Właściwa komisja może podjąć decyzję o sporządzeniu sprawozdania dotyczącego budżetu, jakie uzna za stosowne, z uwzględnieniem załącznika do porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania

finansami²⁰.

Każda inna komisja może wydać opinię w terminie określonym przez właściwą komisję.

Artykuł 94

Stanowisko Parlamentu w sprawie projektu budżetu

1. Poprawki do stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu mogą być składane we właściwej komisji przez indywidualnych posłów.

Na posiedzeniu plenarnym poprawki do stanowiska Rady mogą zostać złożone przez grupę polityczną lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg lub przez komisję.

2. Poprawki są składane wraz z uzasadnieniem na piśmie, opatrzone podpisem autorów i określają linię budżetową, której dotyczą.

3. Przewodniczący wyznacza termin składania poprawek.

4. Właściwa komisja przeprowadza głosowanie nad poprawkami przed poddaniem ich pod dyskusję na posiedzeniu plenarnym.

5. Poprawki złożone na posiedzeniu plenarnym, które zostały odrzucone przez właściwą komisję, mogą być poddane pod głosowanie jedynie wówczas, gdy komisja lub grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg złożą odpowiedni wniosek na piśmie w terminie wyznaczonym przez Przewodniczącego. Termin ten nie może być krótszy, niż dwadzieścia cztery godziny przed rozpoczęciem głosowania.

6. Poprawki do preliminarza budżetowego Parlamentu Europejskiego zbieżne z projektami odrzuconymi wcześniej przez Parlament na etapie ustalania preliminarza są poddawane pod dyskusję na posiedzeniu plenarnym jedynie wówczas, gdy właściwa komisja wyda pozytywną opinię.

7. Parlament przeprowadza następujące po sobie głosowania w sprawie:

- poprawek do stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu według sekcji,
- projektów rezolucji odnoszących się do projektu budżetu.

Zastosowanie ma jednak art. 183 ust. 4–10.

8. Artykuły, rozdziały, tytuły i sekcje projektu budżetu, do których nie wniesiono poprawek, uznaje się za przyjęte.

9. Zgodnie z art. 314 ust. 4 lit. c) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do przyjęcia poprawek wymagana jest większość głosów całkowitej liczby posłów do Parlamentu.

10. Jeżeli Parlament wniósł poprawki do stanowiska Rady w sprawie projektu budżetu, zmienione w ten sposób stanowisko jest przekazywane Radzie i Komisji wraz z uzasadnieniami oraz protokołem posiedzenia, na którym przyjęto poprawki.

²⁰ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 2 grudnia 2013 r. pomiędzy Parlamentem Europejskim, Radą i Komisją w sprawie dyscypliny budżetowej, współpracy w kwestiach budżetowych i należytego zarządzania finansami (Dz.U. C 373 z 20.12.2013, s. 1).

Artykuł 95

Postępowanie pojednawcze w sprawie budżetu

1. Przewodniczący zwołuje budżetowy komitet pojednawczy zgodnie z art. 314 ust. 4 Traktatu o funkcjonowaniu unii Europejskiej.
2. Delegacja reprezentująca Parlament na posiedzeniach komitetu pojednawczego w procedurze budżetowej składa się z takiej samej liczby członków co delegacja Rady.
3. Członkowie delegacji do komitetu pojednawczego są mianowani każdego roku przez grupy polityczne przed głosowaniem w Parlamencie nad stanowiskiem Rady, w miarę możliwości spośród członków komisji odpowiedzialnej za kwestie budżetowe oraz innych zainteresowanych komisji. Delegacji przewodniczy Przewodniczący Parlamentu. Przewodniczący może powierzyć to zadanie wiceprzewodniczącemu mającemu doświadczenie w kwestiach budżetowych lub przewodniczącemu komisji właściwej dla spraw budżetowych.
4. Zastosowanie mają art. 71 ust. 2, 4, 5, 7 i 8.
5. W przypadku osiągnięcia przez budżetowy komitet pojednawczy porozumienia w sprawie wspólnego projektu sprawa zostaje wpisana do porządku dziennego posiedzenia plenarnego, które odbędzie się w ciągu 14 dni od daty porozumienia. Wspólny projekt udostępniany jest posłom. Stosuje się art. 78 ust. 2 i 3.
6. Wspólny projekt stanowi jako całość przedmiot jednego głosowania. Głosowanie jest imienne. Wspólny projekt uznaje się za zatwierdzony, o ile nie zostanie on odrzucony większością głosów ogólnej liczby posłów wchodzących w skład Parlamentu.
7. Jeżeli Parlament zatwierdzi wspólny projekt, natomiast Rada go odrzuci, właściwa komisja może złożyć niektóre lub wszystkie poprawki Parlamentu do stanowiska Rady do zatwierdzenia zgodnie z art. 314 ust. 7 lit. d) Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Głosowanie w sprawie potwierdzenia zostaje wpisane do porządku dziennego posiedzenia plenarnego Parlamentu, które odbędzie się w ciągu 14 dni od daty powiadomienia przez Radę o odrzuceniu przez nią wspólnego projektu.

Poprawki uznaje się za potwierdzone, jeżeli zostaną one przyjęte większością głosów całkowitej liczby posłów do Parlamentu i trzech piątych oddanych głosów.

Artykuł 96

Ostateczne przyjęcie budżetu

Jeżeli Przewodniczący uzna, że budżet został przyjęty zgodnie z przepisami art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, ogłasza na posiedzeniu, że budżet został ostatecznie przyjęty. Przewodniczący zarządza publikację budżetu w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 97

Miesięczne prowizorium budżetowe

1. Każda decyzja Rady upoważniająca do wydatkowania kwot przekraczających miesięczne prowizorium budżetowe dla środków budżetowych za poprzedni rok jest przekazywana właściwej komisji.

TYTUŁ II Artykuł 98

2. Właściwa komisja może złożyć projekt decyzji mającej na celu zmniejszenie wydatków, o których mowa w ust. 1. Parlament podejmuje w tej sprawie decyzję w ciągu 30 dni od przyjęcia decyzji Rady.

3. Parlament podejmuje decyzję większością głosów całkowitej liczby posłów.

Artykuł 98

Wykonanie budżetu

1. Parlament kontroluje wykonywanie budżetu bieżącego. Zadanie to powierza komisjom właściwym w sprawach budżetu i kontroli budżetowej oraz innym zainteresowanym komisjom.

2. Co roku, przed czytaniem projektu budżetu na kolejny rok budżetowy, Parlament bada problemy związane z wykonywaniem budżetu bieżącego, we właściwych przypadkach na podstawie projektu rezolucji przedstawionego przez właściwą komisję.

Artykuł 99

Udzielenie Komisji absolutorium z wykonania budżetu

Postanowienia regulujące procedurę udzielania Komisji absolutorium z wykonania budżetu zgodnie z postanowieniami finansowymi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz z rozporządzeniem Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012²¹ („rozporządzenie finansowe”) są załączone do niniejszego Regulaminu²².

Artykuł 100

Inne procedury udzielania absolutorium

Postanowienia dotyczące procedury stosowanej przy podejmowaniu decyzji w sprawie udzielenia Komisji absolutorium z wykonania budżetu, zgodnie z art. 319 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, stosuje się również do procedury udzielania absolutorium:

- Przewodniczącemu Parlamentu Europejskiego z wykonania budżetu Parlamentu Europejskiego;
- osobom odpowiedzialnym za wykonanie budżetów innych instytucji i organów Unii Europejskiej, takich jak Rada, Trybunał Sprawiedliwości Unii Europejskiej, Trybunał Obrachunkowy, Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny i Komitet Regionów;
- Komisji z wykonania budżetu Europejskiego Funduszu Rozwoju;
- organom odpowiedzialnym za wykonanie budżetu jednostek prawnie niezależnych wykonujących zadania Unii, w zakresie, w jakim ich czynności podlegają przepisom wymagającym udzielenia absolutorium przez Parlament Europejski;

²¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE, Euratom) nr 966/2012 z dnia 25 października 2012 r. w sprawie zasad finansowych mających zastosowanie do budżetu ogólnego Unii oraz uchylające rozporządzenie Rady (WE, Euratom) nr 1605/2002 (Dz.U. L 298 z 26.10.2012, s. 1).

²² Zob. załącznik IV.

Artykuł 101**Współpraca międzyinstytucjonalna**

Zgodnie z art. 324 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Przewodniczący uczestniczy w regularnych spotkaniach przewodniczących Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji zwoływanych z inicjatywy Komisji w ramach procedur budżetowych, o których mowa w części szóstej tytuł II Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Przewodniczący podejmuje wszelkie środki niezbędne do popierania konsultacji i zbliżania stanowisk instytucji w celu ułatwienia wdrożenia procedur, o których mowa powyżej.

Przewodniczący Parlamentu może powierzyć to zadanie wiceprzewodniczącemu mającemu doświadczenie w kwestiach budżetowych lub przewodniczącemu komisji właściwej dla spraw budżetowych.

ROZDZIAŁ 7**WEWNĘTRZNE PROCEDURY BUDŻETOWE****Artykuł 102****Preliminarz budżetowy Parlamentu**

1. Na podstawie sprawozdania przygotowanego przez Sekretarza Generalnego Prezydium opracowuje wstępny projekt preliminarza budżetowego Parlamentu.
2. Przewodniczący przekazuje wstępny projekt właściwej komisji, która opracowuje projekt preliminarza budżetowego i przygotowuje sprawozdanie dla Parlamentu.
3. Przewodniczący wyznacza termin składania poprawek do projektu preliminarza budżetowego.

Właściwa komisja wydaje opinię na temat tych poprawek.

4. Parlament uchwała preliminarz budżetowy.
5. Przewodniczący przekazuje preliminarz budżetowy Komisji i Radzie.
6. Powyższe postanowienia stosują się do preliminarzy budżetów korygujących.

Artykuł 103**Procedura stosowana przy opracowywaniu preliminarza budżetowego Parlamentu**

1. W kwestii budżetu Parlamentu Prezydium i Komisja Budżetowa podejmują w kolejnych fazach decyzje w zakresie:
 - (a) schematu organizacyjnego;
 - (b) wstępnego projektu i projektu preliminarza budżetowego.
2. Decyzje dotyczące schematu organizacyjnego są podejmowane zgodnie z następującą procedurą:
 - (a) Prezydium sporządza schemat organizacyjny na każdy rok budżetowy;

TYTUŁ II Artykuł 104

- (b) w przypadku gdy opinia komisji odpowiedzialnej za kwestie budżetowe różni się od pierwotnych decyzji Prezydium, wszczyna się postępowanie uzgadniające pomiędzy Prezydium i tą komisją;
- (c) na zakończenie postępowania Prezydium podejmuje ostateczną decyzję w sprawie preliminarza budżetowego dla schematu organizacyjnego, zgodnie z art. 234 ust. 3 Regulaminu, nie naruszając decyzji podjętych zgodnie z art. 314 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

3. Procedura przygotowawcza dotycząca samego preliminarza rozpoczyna się z chwilą ostatecznego przyjęcia schematu organizacyjnego przez Prezydium. Etapy tej procedury odpowiadają etapom opisanym w art. 102 Regulaminu. Jeżeli stanowiska komisji właściwej w kwestiach budżetowych i Prezydium znacznie się różnią, wszczyna się postępowanie uzgadniające.

Artykuł 104

Uprawnienia w zakresie ponoszenia i pokrywania wydatków, zatwierdzania sprawozdań finansowych i udzielania absolutorium

1. Po konsultacji z właściwą komisją Przewodniczący podejmuje lub zleca podjęcie decyzji w sprawie poniesienia i pokrycia wydatków w ramach wewnętrznego regulaminu finansowego przyjętego przez Prezydium.
2. Przewodniczący przekazuje do właściwej komisji projekt rocznego sprawozdania finansowego.
3. Na podstawie sprawozdania właściwej komisji Parlament zatwierdza roczne sprawozdanie finansowe oraz stanowi o udzieleniu absolutorium.

ROZDZIAŁ 8

PROCEDURA ZGODY

Artykuł 105

Procedura zgody

1. Jeżeli Parlament zostanie poproszony o udzielenie zgody na akt prawnie wiążący, właściwa komisja przedstawia mu zalecenie w sprawie przyjęcia lub odrzucenia proponowanego aktu.

Zalecenie zawiera umocowania, lecz nie zawiera motywów. Poprawki w komisji są dopuszczalne jedynie wtedy, gdy mają one na celu odrzucenie zalecenia proponowanego przez sprawozdawcę.

Zaleceniemu może towarzyszyć krótkie uzasadnienie. Uzasadnienie sporządza wyłącznie sprawozdawca i nie jest ono poddawane pod głosowanie. Artykuł 55 ust. 2 stosuje się odpowiednio.

2. W razie konieczności właściwa komisja może również złożyć sprawozdanie obejmujące projekt rezolucji nieustawodawczej, podając przyczyny udzielenia lub nieudzielenia zgody przez Parlament oraz, w stosownych przypadkach, wydając zalecenia dotyczące wykonania proponowanego aktu.

3. Właściwa komisja bezzwłocznie rozpatruje wniosek o udzielenie zgody. Jeżeli właściwa

komisja nie przyjmie zalecenia w ciągu 6 miesięcy od daty przedstawienia jej wniosku o udzielenie zgody, Konferencja Przewodniczących może wprowadzić daną sprawę do porządku obrad celem jej rozpatrzenia podczas kolejnej sesji miesięcznej albo – w należycie uzasadnionych przypadkach – podjąć decyzję o przedłużeniu tego 6-miesięcznego okresu.

4. W drodze jednego głosowania nad udzieleniem zgody Parlament podejmuje decyzję w sprawie proponowanego aktu prawnego bez względu na to, czy zalecenie komisji przedmiotowo właściwej dotyczy przyjęcia czy odrzucenia danego aktu – przy czym nie ma możliwości wnoszenia poprawek. W przypadku niezyskania wymaganej większości proponowany akt zostaje odrzucony.

5. Jeżeli wymagana jest zgoda Parlamentu, właściwa komisja może w dowolnym czasie przedstawić na posiedzeniu plenarnym wstępne sprawozdanie, w tym również projekt rezolucji z zaleceniami dotyczącymi zmiany lub wdrożenia proponowanego aktu.

ROZDZIAŁ 9

INNE PROCEDURY

Artykuł 106

Procedura wydawania opinii w sprawie odstępstw od przyjęcia euro

1. W celu wydania opinii zgodnie z art. 140 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, właściwa komisja przedkłada Parlamentowi sprawozdanie, w którym opowiada się ona za przyjęciem albo odrzuceniem proponowanego aktu.

2. Parlament przeprowadza następnie jedno głosowanie nad proponowanym aktem bez możliwości wnoszenia poprawek.

Artykuł 107

Procedury dotyczące dialogu społecznego

1. Każdy dokument opracowany przez Komisję zgodnie z art. 154 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej lub umowa zawarta przez partnerów społecznych zgodnie z art. 155 ust. 1 tego traktatu, jak również wnioski Komisji przedstawione na podstawie art. 155 ust. 2 tego traktatu są przekazywane przez przewodniczącego do rozpatrzenia właściwej komisji.

2. Jeżeli partnerzy społeczni poinformują Komisję, że zamierzają wszcząć procedurę przewidzianą w art. 139 Traktatu WE, właściwa komisja może opracować sprawozdanie dotyczące merytorycznej strony danego problemu.

3. Jeżeli partnerzy społeczni zawarli umowę oraz wspólnie żądają jej wdrożenia na mocy decyzji Rady wydanej na wniosek Komisji, zgodnie z art. 139 ust. 2 Traktatu WE, właściwa komisja przedstawia projekt rezolucji zalecającej przyjęcie lub odrzucenie tego żądania.

Artykuł 108

Procedury dotyczące rozpatrywania planowanych porozumień dobrowolnych

1. Jeżeli Komisja informuje Parlament o zamiarze skorzystania z możliwości zastosowania porozumień dobrowolnych jako alternatywy dla ustawodawstwa, właściwa komisja może sporządzić sprawozdanie dotyczące merytorycznej strony danego problemu, zgodnie z art. 54.

2. Jeżeli Komisja powiadomi o zamiarze zawarcia dobrowolnego porozumienia, właściwa komisja może przedstawić projekt rezolucji zalecającej przyjęcie lub odrzucenie przez Parlament wniosku oraz określającej warunki jego przyjęcia lub odrzucenia.

Artykuł 109

Ujednolicenie

1. Jeżeli Parlamentowi zostanie przedstawiony wniosek dotyczący ujednolicenia prawa Unii, wniosek ten przekazywany jest komisji właściwej w kwestiach prawnych. Komisja ta rozpatruje wniosek zgodnie z ustaleniami przyjętymi na poziomie międzyinstytucjonalnym²³ w celu zbadania, czy ogranicza się on do ściśle pojętej ujednolicenia, bez zmian o charakterze merytorycznym.

2. Na wniosek własny lub na wniosek komisji właściwej w kwestiach prawnych, komisja przedmiotowo właściwa dla aktów prawnych będących przedmiotem ujednolicenia może być poproszona o wydanie opinii w sprawie zasadności przeprowadzenia ujednolicenia.

3. Poprawki do tekstu wniosku nie są dopuszczalne.

Na wniosek sprawozdawcy przewodniczący komisji właściwej w kwestiach prawnych może jednak przedłożyć tej komisji do zatwierdzenia dostosowania techniczne, pod warunkiem że nie polegają one na merytorycznej zmianie wniosku oraz są one niezbędne dla zapewnienia zgodności wniosku z zasadami ujednolicenia.

4. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie spowoduje zmian merytorycznych w prawie Unii, przedkłada go do zatwierdzenia Parlamentowi.

W przypadku gdy komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek powoduje zmiany merytoryczne, komisja ta proponuje Parlamentowi jego odrzucenie.

W obu przypadkach Parlament stanowi w drodze jednego głosowania, bez poprawek i debaty.

Artykuł 110

Przekształcenie

1. Jeżeli Parlamentowi zostanie przedstawiony wniosek dotyczący przekształcenia prawa Unii, wniosek ten przekazywany jest komisji właściwej w kwestiach prawnych oraz komisji przedmiotowo właściwej.

2. Komisja właściwa w kwestiach prawnych rozpatruje wniosek zgodnie z ustaleniami przyjętymi na poziomie międzyinstytucjonalnym²⁴ w celu zbadania, czy nie zawiera on zmian merytorycznych innych niż te, które określono w nim jako takie.

Poprawki do tekstu wniosku nie są dopuszczalne w ramach rozpatrywania wniosku. Art. 109 ust. 3 akapit drugi stosuje się jednak w odniesieniu do przepisów niezmienionych we wniosku dotyczącym przekształcenia.

3. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek nie wnosi zmian

²³ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 20 grudnia 1994 r., Szybsza metoda pracy nad urzędową kodyfikacją tekstów prawnych, pkt 4 (Dz.U. C 102 z 4.4.1996, s. 2).

²⁴ Porozumienie międzyinstytucjonalne z dnia 28 listopada 2001 r. w sprawie bardziej systematycznego stosowania technik przekształcenia tekstów prawnych, pkt 9 (Dz.U. C 77 z 28.3.2002, s. 1).

merytorycznych innych niż te, które we wniosku określono jako takie, informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

W takim przypadku, poza poprawkami spełniającymi warunki przewidziane w art. 180 i 181, komisja przedmiotowo właściwa dopuszcza wyłącznie poprawki dotyczące części wniosku zawierających zmiany.

Poprawki do niezmienionych fragmentów wniosku mogą jednak być dopuszczone – w drodze wyjątku, po rozpatrzeniu każdej z nich – przez przewodniczącego komisji przedmiotowo właściwej, jeżeli uzna on, że jest to niezbędne z przyczyn związanych z wewnętrzną logiką tekstu lub ponieważ poprawki te są nierozzerwalnie związane z innymi dopuszczalnymi poprawkami. Przyczyny te należy wymienić w pisemnym uzasadnieniu do poprawek.

4. Jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uzna, że wniosek obejmuje zmiany merytoryczne inne niż te, które określono w nim jako takie, proponuje Parlamentowi odrzucenie wniosku i informuje o tym komisję przedmiotowo właściwą.

Przewodniczący zwraca się w tym przypadku do Komisji o wycofanie wniosku. Jeżeli Komisja wycofa wniosek, Przewodniczący stwierdza bezprzedmiotowość procedury i informuje o tym Radę. W przypadku niewycofania wniosku przez Komisję Parlament odsyła go do komisji przedmiotowo właściwej, która rozpatruje wniosek zgodnie ze zwykłą procedurą.

ROZDZIAŁ 10

Akty delegowane i wykonawcze

Artykuł 111

Akty delegowane

1. Jeżeli Komisja przekazuje Parlamentowi akt delegowany, Przewodniczący odsyła go do komisji właściwej dla podstawowego aktu ustawodawczego, która może wyznaczyć jednego ze swoich członków do zbadania jednego lub kilku aktów delegowanych.

2. Na sesji miesięcznej następującej po otrzymaniu aktu delegowanego Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu plenarnym datę otrzymania aktu delegowanego we wszystkich językach urzędowych oraz termin, w którym może zostać wyrażony sprzeciw. Termin ten zaczyna bieg od daty otrzymania aktu delegowanego.

Ogłoszenie jest publikowane w protokole posiedzenia, wraz z nazwą właściwej komisji.

3. Zgodnie z postanowieniami podstawowego aktu ustawodawczego właściwa komisja, jeśli uzna to za stosowne, może, po konsultacji ze wszystkimi innymi zainteresowanymi komisjami, złożyć uzasadniony projekt rezolucji wyrażającej sprzeciw wobec aktu delegowanego. Jeżeli na 10 dni roboczych przed początkiem sesji miesięcznej, której środa wypada przed dniem upływu terminu, o którym mowa w ust. 5, i najbliższej tego dnia, właściwa komisja nie złoży takiego projektu rezolucji, grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą złożyć projekt rezolucji w tej sprawie, w celu wprowadzenia go do porządku dziennego wspomnianej wyżej sesji miesięcznej.

4. Projekt rezolucji złożony zgodnie z ust. 3 podaje powody, dla których Parlament zgłasza sprzeciw, i może zawierać skierowany do Komisji wniosek o przedstawienie nowego aktu delegowanego uwzględniającego zalecenia Parlamentu.

TYTUŁ II Artykuł 112

5. Parlament zatwierdza taki projekt w terminie przewidzianym w podstawowym akcie ustawodawczym, zgodnie z art. 290 ust. 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, większością głosów posłów do Parlamentu.

Jeżeli właściwa komisja uzna za stosowne, zgodnie z przepisami podstawowego aktu ustawodawczego, przedłużenie terminu wyrażania sprzeciwu wobec aktu delegowanego, przewodniczący tej komisji informuje o tym w imieniu Parlamentu Radę i Komisję.

6. Jeżeli właściwa komisja zaleci, by przed upływem terminu przewidzianego w podstawowym akcie ustawodawczym Parlament oświadczył, że nie wyraża sprzeciwu wobec aktu delegowanego:

- właściwa komisja informuje o tym przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji pismem zawierającym uzasadnienie i przedstawia odpowiednie zalecenie;
- jeżeli sprzeciw nie zostanie wyrażony ani podczas kolejnego posiedzenia Konferencji Przewodniczących Komisji, ani, w pilnych przypadkach, przy zastosowaniu procedury pisemnej, jej przewodniczący powiadamia o tym przewodniczącego Parlamentu, który jak najszybciej informuje zgromadzenie plenarne;
- jeżeli w terminie dwudziestu czterech godzin po ogłoszeniu na posiedzeniu plenarnym grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg wyrażą sprzeciw wobec zalecenia, jest ono poddawane pod głosowanie;
- jeżeli w tym samym terminie sprzeciw nie zostanie wyrażony, zalecenie uznaje się za przyjęte;
- przyjęcie takiego zalecenia oznacza, że każda późniejsza propozycja sprzeciwu wobec aktu delegowanego jest niedopuszczalna.

7. Właściwa komisja może, zgodnie z przepisami podstawowego aktu ustawodawczego, przedstawić Parlamentowi projekt rezolucji odwołującej – w całości lub w części – przekazanie uprawnień lub sprzeciwiającej się automatycznemu przedłużeniu okresu, na który przekazano uprawnienia.

Zgodnie z art. 290 ust. 2 akapit drugi Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej decyzja o odwołaniu

8. Przewodniczący informuje Radę i Komisję o stanowiskach przyjętych na mocy niniejszego artykułu.

Artykuł 112

Akty i środki wykonawcze

1. Jeżeli Komisja przedłoży Parlamentowi projekt aktu lub środka wykonawczego, przewodniczący przekazuje go komisji właściwej dla podstawowego aktu ustawodawczego, która może wyznaczyć jednego ze swoich członków do zbadania jednego lub kilku projektów aktów lub środków wykonawczych.

2. Właściwa komisja może przedstawić Parlamentowi projekt uzasadnionej rezolucji wskazującej, że wniosek w sprawie aktu lub środka wykonawczego przekracza uprawnienia

wykonawcze przekazane w podstawowym akcie ustawodawczym lub jest niezgodny z prawem Unii z innych powodów.

3. Projekt rezolucji może zawierać skierowany do Komisji wniosek o wycofanie projektu aktu lub środka wykonawczego, o jego zmianę z uwzględnieniem uwag zgłoszonych przez Parlament lub o przedstawienie nowego wniosku ustawodawczego. Przewodniczący informuje Radę i Komisję o zajęтым stanowisku.

4. Jeżeli środki wykonawcze przewidywane przez Komisję podlegają procedurze regulacyjnej połączonej z kontrolą określonej w decyzji Rady 1999/468/WE²⁵, zastosowanie mają następujące postanowienia dodatkowe:

- (a) czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać w momencie przekazania Parlamentowi projektu środka wykonawczego we wszystkich językach urzędowych. W przypadku skrócenia czasu przewidzianego w art. 5a ust. 5 lit. b) decyzji 1999/468/WE, oraz w nagłych przypadkach przewidzianych w art. 5a ust. 6 tej decyzji, czas przeznaczony na kontrolę zaczyna upływać od daty otrzymania przez Parlament ostatecznego projektu środka wykonawczego w wersjach językowych przedłożonych członkom komisji ustanowionej zgodnie z tą decyzją. Art. 167 nie ma zastosowania do dwóch przypadków wspomnianych w zdaniu poprzedzającym.
- (b) jeżeli podstawą projektu środka wykonawczego jest art. 5a ust. 5 lub 6 decyzji 1999/468/WE, który dotyczy skrócenia terminów wyrażenia przez Parlament sprzeciwu, projekt rezolucji sprzeciwiającej się przyjęciu tego projektu środka może zostać złożony przez przewodniczącego właściwej komisji, jeżeli nie mogła ona zebrać się we właściwym czasie;
- (c) Parlament, podejmując decyzję większością głosów całkowitej liczby posłów do Parlamentu, może przyjąć rezolucję wyrażającą sprzeciw wobec przyjęcia projektu środka wykonawczego i wskazującą, że projekt ten przekracza uprawnienia wykonawcze przekazane w akcie podstawowym, jest niezgodny z celem lub treścią aktu podstawowego lub narusza zasadę pomocniczości bądź proporcjonalności;

Jeżeli na 10 dni roboczych przed początkiem sesji miesięcznej, której środa wypada przed dniem upływu terminu na wyrażenie sprzeciwu wobec przyjęcia projektu środka wykonawczego i najbliższej tego dnia, właściwa komisja nie złoży projektu takiej rezolucji, grupa polityczna lub posłowie w liczbie osiągającej co najmniej niski próg mogą złożyć projekt rezolucji w tej sprawie, w celu wprowadzenia go do porządku dziennego wspomnianej powyżej sesji miesięcznej.

- (d) w przypadku gdy właściwa komisja zaleci w zawierającym uzasadnienie piśmie do przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji zaleci, by Parlament oświadczył, że nie wyraża sprzeciwu wobec proponowanego środka przed upływem zwykłego terminu przewidzianego w art. 5a ust. 3 lit. c) lub art. 5a ust. 4 lit. e) decyzji 1999/468/WE, zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 111 ust. 6²⁶.

²⁵ Decyzja Rady 1999/468/WE z dnia 28 czerwca 1999 r. ustanawiająca warunki wykonywania uprawnień wykonawczych przyznanych Komisji (Dz.U. L 184 z 17.7.1999, s. 23).

²⁶ Art. 112 ust. 4 Regulaminu zostanie uchylony, gdy tylko procedura regulacyjna połączona z kontrolą zostanie usunięta z istniejącego ustawodawstwa.

Artykuł 113

Rozpatrywanie w ramach procedury obejmującej zaangażowane komisje lub wspólne posiedzenia komisji

1. Jeżeli podstawowy akt ustawodawczy został przyjęty przez Parlament przy zastosowaniu procedury przewidzianej w art. 57, do rozpatrywania aktów delegowanych lub projektów aktów lub środków wykonawczych zastosowanie mają następujące postanowienia uzupełniające:

- akt delegowany lub projekt aktu lub środka wykonawczego jest przekazywany komisji przedmiotowo właściwej i komisji zaangażowanej;
- przewodniczący komisji przedmiotowo właściwej ustala termin, w którym zaangażowana komisja może zgłaszać propozycje co do punktów wchodzących w zakres jej wyłącznej właściwości lub wspólnej właściwości obydwu komisji;
- jeżeli akt delegowany lub projekt aktu lub środka wykonawczego wchodzi głównie w zakres wyłącznej właściwości zaangażowanej komisji, jej propozycje są przyjmowane bez głosowania przez właściwą komisję; jeżeli właściwa komisja postąpi niezgodnie z tą zasadą, Przewodniczący może zezwolić zaangażowanej komisji na przedłożenie Parlamentowi projektu rezolucji.

2. Jeżeli podstawowy akt ustawodawczy został przyjęty przez Parlament przy zastosowaniu procedury przewidzianej w art. 58, do rozpatrywania aktów delegowanych i projektów aktów lub środków wykonawczych zastosowanie mają następujące postanowienia uzupełniające:

- po otrzymaniu aktu delegowanego lub projektu aktu lub środka wykonawczego przewodniczący określa właściwą komisję lub komisje wspólnie właściwe do ich zbadania, z uwzględnieniem kryteriów określonych w art. 58 i ewentualnych porozumień między przewodniczącymi zainteresowanych komisji;
- jeżeli akt delegowany lub projekt aktu lub środka wykonawczego został odesłany do rozpatrzenia zgodnie z procedurą obejmującą wspólne posiedzenia komisji, każda z komisji może wnioskować o zwołanie wspólnego posiedzenia w celu rozpatrzenia projektu rezolucji. W braku porozumienia między przewodniczącymi zainteresowanych komisji wspólne posiedzenie zwoływane jest przez przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji.

TYTUŁ III

STOSUNKI ZEWNĘTRZNE

ROZDZIAŁ 1

UMOWY MIĘDZYNARODOWE

Artykuł 114**Umowy międzynarodowe**

1. Jeżeli planowane jest rozpoczęcie negocjacji dotyczących zawarcia, przedłużenia lub wprowadzenia zmian do umowy międzynarodowej, właściwa komisja może postanowić, że sporządzi sprawozdanie lub że będzie w inny sposób monitorować ten etap przygotowawczy. Informuje ona o tej decyzji Konferencję Przewodniczących Komisji.

2. Właściwa komisja jak najszybciej zasięga w Komisji informacji co do podstawy prawnej wybranej do zawarcia umowy międzynarodowej, o której mowa w ust. 1. Właściwa komisja weryfikuje tę wybraną podstawę prawną zgodnie z art.40.

3. Na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg Parlament może zwrócić się do Rady o nieudzielenie zgody na rozpoczęcie negocjacji zanim nie wypowie się on, na podstawie sprawozdania właściwej komisji, co do planowanego mandatu negocjacyjnego.

4. Na każdym etapie trwania negocjacji i po ich zakończeniu aż do momentu zawarcia umowy międzynarodowej Parlament może – na podstawie sprawozdania właściwej komisji, sporządzonego przez tę komisję z własnej inicjatywy lub po rozpatrzeniu wszelkich stosownych wniosków złożonych przez grupę polityczną lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg– przyjąć zalecenia dla Rady, Komisji lub Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa i zwrócić się o ich uwzględnienie przed zawarciem tej umowy.

5. Przewodniczący przekazuje skierowane do Parlamentu wnioski Rady o wyrażenie zgody lub o wydanie opinii do rozpatrzenia właściwej komisji zgodnie z art.105 lub art. 48 ust. 1.

6. W dowolnym czasie przed głosowaniem Parlamentu nad wnioskiem o wyrażenie zgody lub wydanie opinii właściwa komisja lub co najmniej jedna dziesiąta posłów może wystąpić z wnioskiem, aby Parlament zasięgnął opinii Trybunału Sprawiedliwości w sprawie zgodności umowy międzynarodowej z traktatami.

Przed głosowaniem Parlamentu nad tym wnioskiem Przewodniczący może zwrócić się do komisji właściwej w kwestiach prawnych o sporządzenie opinii, w której przedstawia ona Parlamentowi swoje uwagi.

Jeżeli Parlament przyjmie wniosek o zasięgnięcie opinii Trybunału Sprawiedliwości, głosowanie nad wnioskiem o wyrażenie zgody lub wydanie opinii zostaje odroczone do chwili wydania opinii przez Trybunał.

7. Jeżeli Rada zwróci się do Parlamentu z wnioskiem o wyrażenie zgody na zawarcie, przedłużenie lub zmianę umowy międzynarodowej, Parlament podejmuje decyzję w jednym głosowaniu zgodnie z art. 105.

TYTUŁ III Artykuł 115

Jeżeli Parlament odmówi wyrażenia zgody, Przewodniczący powiadamia Radę, że dana umowa nie może zostać zawarta, przedłużona lub zmieniona.

Z zastrzeżeniem art. 105 ust. 3 Parlament na podstawie zalecenia właściwej komisji może podjąć decyzję o odroczeniu swojej decyzji w sprawie procedury zgody na okres nie dłuższy niż jeden rok.

8. Jeżeli Rada zwróci się do Parlamentu z wnioskiem o wydanie opinii w sprawie zawarcia, przedłużenia lub zmiany umowy międzynarodowej, wówczas poprawki do tekstu umowy nie są dopuszczalne. Z zastrzeżeniem art. 181 ust. 1 poprawki do projektu decyzji Rady są dopuszczalne.

Jeżeli opinia wydana przez Parlament jest negatywna, Przewodniczący zwraca się do Rady o niezawieranie umowy..

9. Przewodniczący i sprawozdawcy właściwej komisji oraz wszystkich zaangażowanych komisji wspólnie upewniają się, że zgodnie z art. 218 ust. 10 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Rada, Komisja oraz Wiceprzewodniczący Komisji / Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa udzielają Parlamentowi – w razie potrzeby w trybie poufnym – natychmiastowych, systematycznych i wyczerpujących informacji na wszystkich etapach przygotowań do negocjacji, samych negocjacji i zawierania umów międzynarodowych, w tym informacji dotyczących projektu i ostatecznie przyjętego tekstu wytycznych negocjacyjnych, a także informacji związanych z wdrażaniem tych umów.

Artykuł 115

Tymczasowe stosowanie lub zawieszenie umów międzynarodowych lub ustalenie stanowiska Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej

Jeżeli Komisja lub Wiceprzewodniczący Komisji/ Wysoki Przedstawiciel Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa powiadomi Parlament i Radę, że zamierza zaproponować tymczasowe stosowanie lub zawieszenie umowy międzynarodowej, Parlament może zwrócić się do Rady, Komisji lub Wiceprzewodniczącego / Wysokiego Przedstawiciela o przedstawienie oświadczenia, po którym nastąpi debata. Parlament może wydać zalecenia na podstawie sprawozdania właściwej komisji lub w trybie art. 118, w których to zaleceniach może w szczególności zwrócić się do Rady, aby tymczasowo nie stosowała umowy, dopóki Parlament nie wyrazi zgody.

Ta sama procedura ma zastosowanie do sytuacji, kiedy Komisja lub Wiceprzewodniczący / Wysoki Przedstawiciel proponuje stanowiska, które mają zostać przyjęte w imieniu Unii w organie utworzonym na mocy umowy międzynarodowej.

ROZDZIAŁ 2

REPREZENTOWANIE UNII NA ZEWNĄTRZ ORAZ WSPÓLNA POLITYKA ZAGRANICZNA I BEZPIECZEŃSTWA

Artykuł 116

Specjalni przedstawiciele

1. Jeżeli Rada postanowi mianować specjalnego przedstawiciela zgodnie z art. 33 Traktatu o Unii Europejskiej, Przewodniczący, na wniosek właściwej komisji, zwraca się do Rady o złożenie oświadczenia oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania dotyczące mandatu, celów i innych

istotnych aspektów zadań i roli, jaką ma pełnić przedstawiciel.

2. Po mianowaniu specjalnego przedstawiciela, jednakże przed objęciem przez niego stanowiska, specjalny przedstawiciel może zostać poproszony o stawienie się przed właściwą komisją w celu złożenia oświadczenia i o udzielenie odpowiedzi na pytania.

3. W terminie dwóch miesięcy od wysłuchania właściwa komisja może sporządzić dla Rady, Komisji lub Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zalecenia bezpośrednio dotyczące kandydata.

4. Parlament zwraca się do specjalnego przedstawiciela o należyte i regularne informowanie Parlamentu o praktycznej realizacji jego mandatu.

Artykuł 117

Reprezentacja na szczeblu międzynarodowym

1. Kandydat na stanowisko szefa zewnętrznego przedstawicielstwa Unii może zostać zaproszony do stawienia się przed właściwą komisją w celu złożenia oświadczenia i udzielenia odpowiedzi na pytania.

2. W terminie dwóch miesięcy od wysłuchania, o którym mowa w ust. 1, właściwa komisja może przyjąć rezolucję lub wydać zalecenie bezpośrednio dotyczące kandydata.

ROZDZIAŁ 3

ZALECENIA W SPRAWIE DZIAŁAŃ ZEWNĘTRZNYCH UNII

Artykuł 118

Zalecenia w sprawie polityki zewnętrznej Unii

1. Właściwa komisja może sporządzić projekt zaleceń dla Rady, Komisji lub Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa w sprawach wchodzących w zakres stosowania tytułu V Traktatu o Unii Europejskiej (działania zewnętrzne Unii) lub w przypadkach, gdy umowa międzynarodowa wchodząca w zakres stosowania art. 114 nie została przekazana Parlamentowi lub Parlament nie został o niej powiadomiony na mocy art. 115.

2. W pilnych przypadkach Przewodniczący może zezwolić na nadzwyczajne posiedzenie danej komisji.

3. W ramach procedury przyjmowania tego projektu zaleceń na etapie komisji tekst w formie pisemnej musi zostać poddany pod głosowanie.

4. W pilnych przypadkach, o których mowa w ust. 2, nie stosuje się art. 167 na szczeblu komisji, natomiast dopuszcza się poprawki ustne. Posłowie nie mogą sprzeciwić się poddaniu poprawek ustnych pod głosowanie w komisji.

5. Projekt zaleceń sporządzony przez komisję jest wpisywany do porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej następującej bezpośrednio po ich przedstawieniu. W przypadkach uznanych decyzją Przewodniczącego za pilne, zalecenia mogą być wpisane do porządku dziennego bieżącej sesji miesięcznej.

6. Zalecenia uważa się za przyjęte, chyba że przed rozpoczęciem sesji miesięcznej grupa

TYTUŁ III Artykuł 119

polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg zgłoszą sprzeciw na piśmie. Jeśli zgłoszono taki sprzeciw, projekt zaleceń komisji jest wpisywany do porządku dziennego tej samej sesji miesięcznej. Takie zalecenia są poddawane pod debatę, a każda poprawka złożona przez grupę polityczną lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg zostaje poddana pod głosowanie.

Artykuł 119

Konsultacje z Parlamentem i informowanie Parlamentu w zakresie wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa

1. W przypadku konsultacji z Parlamentem zgodnie z art. 36 Traktatu o Unii Europejskiej sprawa jest przekazywana właściwej komisji, która może sporządzić projekt zaleceń zgodnie z art. 118 Regulaminu.

2. Zainteresowane komisje czynią starania, aby Wiceprzewodniczący Komisji / Wysoki Przedstawiciel Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa dostarczał im regularnie i na czas informacji o rozwoju i wdrażaniu wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa Unii, o przewidywanych kosztach każdej podejmowanej w ramach tej polityki decyzji pociągającej za sobą skutki finansowe oraz o wszelkich innych kwestiach finansowych dotyczących działań podejmowanych w zakresie tej polityki. Wyjątkowo, na wniosek Wiceprzewodniczącego / Wysokiego Przedstawiciela, komisja może postanowić o utajnieniu obrad.

3. Dwa razy do roku przeprowadzana jest debata w sprawie opracowanego przez Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela dokumentu konsultacyjnego, który przedstawia zasadnicze aspekty i najważniejsze kierunki wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa, w tym także europejskiej polityki bezpieczeństwa i obrony oraz ich skutki finansowe dla budżetu Unii. Zastosowanie mają procedury przewidziane w art. 132.

4. Wiceprzewodniczący / Wysoki Przedstawiciel zapraszany jest na każdą odbywającą się na posiedzeniu plenarnym debatę dotyczącą polityki zagranicznej, bezpieczeństwa lub obrony.

Artykuł 120

Łamanie praw człowieka

Podczas każdej sesji miesięcznej każda z właściwych komisji może, bez konieczności występowania o zgodę, złożyć, zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 113 ust. 5 i 6, projekt rezolucji dotyczącej przypadków łamania praw człowieka.

TYTUŁ IV

PRZEJRZYSTOŚĆ PRAC

Artykuł 121**Przejrzystość w działalności Parlamentu**

1. Parlament zapewnia jak największą przejrzystość swoich działań, zgodnie z art. 1 Traktatu o Unii Europejskiej, art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej oraz art. 42 Karty praw podstawowych Unii Europejskiej.
2. Debaty Parlamentu są jawne.
3. Posiedzenia komisji są z reguły jawne. Komisje mogą jednak, najpóźniej w momencie przyjmowania porządku dziennego danego posiedzenia, postanowić o podziale porządku dziennego posiedzenia na punkty omawiane publicznie i punkty omawiane z wyłączeniem jawności. Jeżeli posiedzenie odbywa się z wyłączeniem jawności komisja może postanowić, że udostępni dokumenty z posiedzenia do wglądu publicznego.

Artykuł 122**Publiczny dostęp do dokumentów**

1. Każdy obywatel Unii Europejskiej oraz każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub siedzibę w państwie członkowskim ma prawo dostępu do dokumentów Parlamentu zgodnie z art. 15 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. Dostęp taki podlega zasadom, warunkom i ograniczeniom określonym w rozporządzeniu (WE) nr 1049/2001.

W taki sam sposób udostępnia się, w miarę możliwości, dokumenty Parlamentu innym osobom fizycznym i prawnym.

2. Dla potrzeb związanych z dostępem do dokumentów termin „dokument Parlamentu” oznacza wszelką treść w rozumieniu art. 3 lit. a) rozporządzenia (WE) nr 1049/2001 sporządzoną lub otrzymaną przez posłów pełniących stanowiska w Parlamencie w rozumieniu tytułu I rozdział 2, przez organy Parlamentu, komisje i delegacje międzyparlamentarne oraz przez Sekretariat Parlamentu.

Zgodnie z art. 4 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego dokumenty sporządzone przez posłów lub przez grupy polityczne są, dla potrzeb związanych z dostępem do dokumentów, dokumentami Parlamentu tylko wtedy, gdy zostały złożone zgodnie z niniejszym Regulaminem.

Prezydium ustala zasady mające na celu zapewnienie rejestracji wszystkich dokumentów Parlamentu.

3. Parlament prowadzi publiczny internetowy rejestr dokumentów Parlamentu. Dokumenty ustawodawcze oraz niektóre inne kategorie dokumentów są, zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001, bezpośrednio dostępne poprzez publiczny rejestr internetowy Parlamentu. W miarę możliwości w publicznym rejestrze internetowym Parlamentu zamieszczane są odesłania do innych dokumentów Parlamentu.

Kategorie dokumentów bezpośrednio dostępnych w publicznym rejestrze internetowym Parlamentu są wymienione na liście przyjętej przez Prezydium oraz opublikowanej w publicznym rejestrze internetowym Parlamentu. Lista ta nie ogranicza prawa dostępu do dokumentów

TYTUŁ IV Artykuł 123

nienależących do wyszczególnionych kategorii. Dokumenty te mogą być udostępnione na pisemny wniosek zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001.

Prezydium przyjmuje przepisy dotyczące dostępu do dokumentów zgodnie z rozporządzeniem (WE) nr 1049/2001, które publikuje się w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

4. Prezydium wyznacza organy odpowiedzialne za rozpatrywanie wstępnych wniosków o udostępnienie dokumentów (art. 7 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001) oraz za przyjmowanie decyzji w sprawie wniosków potwierdzających (art. 8 tego rozporządzenia) i w sprawie wniosków o udostępnienie dokumentów sensytywnych (art. 9 tego rozporządzenia).

5. Jeden z wiceprzewodniczących jest odpowiedzialny za nadzór nad rozpatrywaniem wniosków o udostępnienie dokumentów.

6. Prezydium przyjmuje coroczne sprawozdanie, o którym mowa w art. 17 ust. 1 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

7. Właściwa komisja parlamentarna regularnie kontroluje przejrzystość działań Parlamentu i przedstawia na posiedzeniu plenarnym sprawozdanie zawierające wnioski i zalecenia.

Ponadto właściwa komisja może badać i oceniać sprawozdania sporządzone przez inne instytucje i agencje zgodnie z art. 17 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

8. Konferencja Przewodniczących powołuje przedstawicieli Parlamentu w Komitecie międzyinstytucjonalnym utworzonym na mocy art. 15 ust. 2 rozporządzenia (WE) nr 1049/2001.

Artykuł 123

Wstęp do Parlamentu

1. Przepustki uprawniające posłów, asystentów posłów i osoby trzecie do wstępu do pomieszczeń Parlamentu są wydawane na podstawie przepisów ustanowionych przez Prezydium. Przepisy te dotyczą również korzystania z przepustek i ich wycofywania.

2. Nie wydaje się przepustek osobom indywidualnym z otoczenia posła, które objęte są zakresem porozumienia między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską w sprawie „Rejestru służącego przejrzystości”.

3. Podmioty wymienione w rejestrze służącym przejrzystości i ich przedstawiciele posiadający długoterminowe przepustki uprawniające do wstępu do pomieszczeń Parlamentu Europejskiego muszą przestrzegać:

- kodeksu postępowania dla rejestrujących się podmiotów, załączonego do porozumienia;
- procedur i innych zobowiązań określonych w porozumieniu; oraz
- przepisów wykonawczych odnoszących się do niniejszego artykułu.

Bez uszczerbku dla stosowania ogólnych przepisów regulujących wycofywanie lub tymczasową dezaktywację długoterminowych przepustek uprawniających do wstępu do pomieszczeń Parlamentu oraz o ile nie przemawiają przeciw temu istotne powody, Sekretarz Generalny – za zgodą kwestorów – wycofuje lub dezaktywuje długoterminową przepustkę uprawniającą do wstępu do pomieszczeń Parlamentu, jeżeli jej posiadacz został skreślony z rejestru służącego przejrzystości z powodu naruszenia kodeksu postępowania dla rejestrujących się podmiotów,

dopuszczył się poważnego uchybienia obowiązkom przewidzianym w niniejszym ustępie lub odmówił, bez należytego uzasadnienia, przyjęcia oficjalnego wezwania do udziału w wysłuchaniu lub posiedzeniu komisji bądź współpracy z komisją śledczą.

4. Kwestorzy mogą określić, w jakim zakresie kodeks postępowania wymieniony w ust. 3 ma zastosowanie do osób, które posiadają długoterminowe przepustki, ale nie są objęte zakresem stosowania porozumienia.

5. Prezydium – na wniosek Sekretarza Generalnego – przyjmuje środki niezbędne do wdrożenia rejestru służącego przejrzystości zgodnie z postanowieniami umowy w sprawie utworzenia tego rejestru.

TYTUŁ V

STOSUNKI Z INNYMI INSTYTUCJAMI I ORGANAMI

ROZDZIAŁ 1

POWOŁYWANIE NA STANOWISKA

Artykuł 124

Wybór przewodniczącego Komisji

1. Po zaproponowaniu przez Radę Europejską kandydata na stanowisko Przewodniczącego Komisji, Przewodniczący zwraca się do tego kandydata o złożenie oświadczenia i przedstawienie przed Parlamentem założeń politycznych. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

Do uczestnictwa w debacie zapraszana jest Rada Europejska.

2. Zgodnie z art. 17 ust. 7 Traktatu o Unii Europejskiej Parlament dokonuje wyboru przewodniczącego Komisji większością głosów całkowitej liczby posłów do Parlamentu.

Głosowanie jest tajne.

3. Jeżeli kandydat został wybrany, Przewodniczący Parlamentu informuje o tym Radę zwracając się do niej, jak również do nowo wybranego przewodniczącego Komisji, o wspólne zaproponowanie kandydatów na stanowiska członków Komisji.

4. Jeżeli kandydat nie otrzyma wymaganej większości, Przewodniczący zwraca się do Rady Europejskiej o zaproponowanie w ciągu miesiąca nowej kandydatury, która podlegać będzie takiej samej procedurze wyboru.

Artykuł 125

Wybór Komisji

1. Przewodniczący zwraca się do nowo wybranego przewodniczącego Komisji o powiadomienie Parlamentu o podziale zakresu obowiązków między członków proponowanego kolegium komisarzy zgodnie z wytycznymi politycznymi nowo wybranego przewodniczącego Komisji.

2. Po konsultacji z nowo wybranym przewodniczącym Komisji, Przewodniczący zwraca się do kandydatów na stanowiska członków Komisji wskazanych przez nowo wybranego przewodniczącego Komisji i Radę o stawienie się przed komisjami lub organami parlamentarnymi właściwymi dla przedmiotu ich przewidywanej działalności.

3. Wysłuchania są prowadzone przez komisje. Wyjątkowo wysłuchanie można przeprowadzić w innej formie, jeżeli do zakresu obowiązków kandydata na komisarza mają należeć głównie kwestie horyzontalne, pod warunkiem że w takim wysłuchaniu będą uczestniczyć właściwe komisje.

Wysłuchania są publiczne.

4. Właściwa komisja lub komisje zwracają się do kandydata na komisarza o złożenie oświadczenia i udzielenie odpowiedzi na pytania. Wysłuchania są organizowane w sposób

pozwalający kandydatom na komisarzy na dostarczenie Parlamentowi wszystkich istotnych informacji. Postanowienia dotyczące organizacji tych wysłuchań określone są w załączniku do niniejszego Regulaminu²⁷.

5. Nowo wybrany przewodniczący jest proszony o przedstawienie członków Komisji i ich programu podczas posiedzenia Parlamentu, na które zaproszeni zostają przewodniczący Rady Europejskiej i przewodniczący Rady. Po złożeniu oświadczenia następuje debata.

6. Pod koniec debaty każda grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą przedłożyć projekt rezolucji. Stosuje się art. 132 ust. 3–8.

7. Po głosowaniu nad projektem rezolucji Parlament w głosowaniu imiennym zatwierdza lub odrzuca skład Komisji większością oddanych głosów. Parlament może przełożyć głosowanie na następne posiedzenie.

8. Przewodniczący informuje Radę o zatwierdzeniu lub odrzuceniu proponowanego składu Komisji.

9. W przypadku znaczącej zmiany zakresu obowiązków lub zmiany w składzie Komisji w trakcie jej kadencji zainteresowani komisarze lub kandydaci na komisarzy zostają wezwani do wzięcia udziału w wysłuchaniu przeprowadzanym zgodnie z ust. 3 i 4.

10. W przypadku zmian w zakresie obowiązków lub w interesach finansowych komisarza w trakcie wykonywania mandatu sytuacja ta stanowi przedmiot kontroli przez Parlament zgodnie z załącznikiem VI.

Jeżeli podczas kadencji komisarza stwierdzony zostanie konflikt interesów, a przewodniczący Komisji nie wykona zaleceń Parlamentu, aby rozwiązać ten konflikt interesów, Parlament może zwrócić się do przewodniczącego Komisji o wycofanie poparcia dla tego komisarza, zgodnie z ust. 5 porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską, a w razie potrzeby o podjęcie działań w celu pozbawienia zainteresowanego komisarza prawa do emerytury lub innych podobnych korzyści zgodnie z art. 245 ust. 2 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 126

Programowanie wieloletnie

Po mianowaniu nowego składu Komisji Parlament, Rada i Komisja, zgodnie z art. 5 porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie lepszego stanowienia prawa, przeprowadzają dyskusję i uzgadniają wspólne wnioski w sprawie programowania wieloletniego.

W tym celu przed negocjacjami z Radą i Komisją na temat wspólnych wniosków w sprawie programowania wieloletniego Przewodniczący przeprowadza wymianę poglądów z Konferencją Przewodniczących na temat głównych celów i priorytetów polityki na nową kadencję. W tej wymianie poglądów uwzględnia się między innymi priorytety przedstawione przez nowo wybranego przewodniczącego Komisji, a także odpowiedzi udzielone przez kandydatów na komisarzy w trakcie wysłuchań, o których mowa w art. 125.

Przed podpisaniem wspólnych wniosków Przewodniczący zwraca się do Konferencji Przewodniczących o ich zatwierdzenie.

²⁷ Zob. załącznik VII.

Artykuł 127

Wotum nieufności dla Komisji

1. Wniosek o wotum nieufności dla Komisji może złożyć na ręce Przewodniczącego Parlamentu jedna dziesiąta całkowitej liczby posłów do Parlamentu. Jeżeli w ciągu dwóch poprzednich miesięcy został poddany pod głosowanie wniosek o wotum nieufności, nowy wniosek może zostać złożony tylko przez jedną piątą całkowitej liczby osłów do Parlamentu.
2. Wniosek jest zatytułowany „wniosek o wotum nieufności” i zawiera uzasadnienie. Wniosek jest przekazywany Komisji.
3. Niezwłocznie po otrzymaniu wniosku o wotum nieufności Przewodniczący powiadamia posłów o jego wpłynięciu.
4. Debata nad wotum nieufności odbywa się najwcześniej dwadzieścia cztery godziny po powiadomieniu posłów o wpłynięciu wniosku.
5. Głosowanie nad wnioskiem o wotum nieufności jest imienne i odbywa się najwcześniej czterdzieści osiem godzin po otwarciu debaty.
6. Z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, debata i głosowanie odbywają się najpóźniej podczas pierwszej sesji miesięcznej następującej po złożeniu wniosku.
7. Zgodnie z art. 234 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej do uchwalenia wotum nieufności wymagana jest większość dwóch trzecich oddanych głosów reprezentujących większość całkowitej liczby posłów do Parlamentu. Wyniki głosowania przekazywane są przewodniczącemu Rady i przewodniczącemu Komisji.

Artykuł 128

Mianowanie sędziów i rzeczników generalnych w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej

Na wniosek właściwej komisji Parlament mianuje swojego kandydata do siedmioosobowego zespołu odpowiedzialnego za dokładne zbadanie, czy kandydaci odpowiadają warunkom sprawowania funkcji sędziego lub rzecznika generalnego w Trybunale Sprawiedliwości Unii Europejskiej i Sądzie. Właściwa komisja wyłania kandydata, którego chce zaproponować, w drodze głosowania zwykłą większością. W tym celu koordynatorzy tej komisji sporządzają krótką listę kandydatów.

Artykuł 129

Powoływanie członków Trybunału Obrachunkowego

1. Osoby wyznaczone na członków Trybunału Obrachunkowego proszone są o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją parlamentarną i udzielenia odpowiedzi na pytania jej członków. Komisja głosuje oddzielnie nad każdą kandydaturą w głosowaniu tajnym.
2. Właściwa komisja przedstawia Parlamentowi zalecenie w sprawie powołania proponowanych kandydatów.
3. Głosowanie na posiedzeniu plenarnym odbywa się w terminie dwóch miesięcy od wpłynięcia kandydatur, chyba że na żądanie właściwej komisji, grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg Parlament postanowi inaczej. Parlament głosuje

oddzielnie nad każdą kandydaturą w głosowaniu tajnym.

4. Jeśli Parlament wyda negatywną opinię w sprawie indywidualnej kandydatury, Przewodniczący wzywa Radę do jej wycofania i przedstawienia Parlamentowi nowej kandydatury.

Artykuł 130

Powolywanie członków zarządu Europejskiego Banku Centralnego

1. Kandydat proponowany na stanowisko prezesa, wiceprezesa lub członka zarządu Europejskiego Banku Centralnego zostaje poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją parlamentarną i o udzielenie odpowiedzi na pytania jej członków.

2. Właściwa komisja zaleca Parlamentowi przyjęcie lub odrzucenie proponowanej kandydatury.

3. Głosowanie odbywa się w terminie dwóch miesięcy od wpłynięcia propozycji, chyba że na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg Parlament postanowi inaczej. Parlament głosuje oddzielnie nad każdą kandydaturą w głosowaniu tajnym.

4. Jeśli Parlament wyda negatywną opinię w sprawie kandydatury, Przewodniczący wzywa Radę do jej wycofania i przedstawienia Parlamentowi nowej kandydatury.

Artykuł 131

Powolywanie członków organów zarządzania gospodarczego

1. Niniejszy artykuł ma zastosowanie do powoływania:

- przewodniczącego i wiceprzewodniczącego Rady ds. Nadzoru Europejskiego Banku Centralnego;
- przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i stałych członków Jednolitej Rady ds. Restrukturyzacji i Uporządkowanej Likwidacji w ramach Jednolitego Mechanizmu Nadzorczego;
- przewodniczących i dyrektorów wykonawczych europejskich urzędów nadzoru (Europejskiego Urzędu Nadzoru Bankowego, Europejskiego Urzędu Nadzoru Giełd i Papierów Wartościowych, Europejskiego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń i Pracowniczych Programów Emerytalnych); oraz
- dyrektora zarządzającego i zastępcy dyrektora zarządzającego Europejskiego Funduszu na rzecz Inwestycji Strategicznych.

2. Każdy kandydat zostaje poproszony o złożenie oświadczenia przed właściwą komisją parlamentarną oraz o udzielenie odpowiedzi na pytania zadawane przez członków tej komisji.

3. Właściwa komisja przedstawia Parlamentowi zalecenie w sprawie każdej propozycji powołania.

4. Głosowanie odbywa się w terminie dwóch miesięcy od wpłynięcia propozycji powołania, chyba że na wniosek właściwej komisji, grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg Parlament postanowi inaczej. Parlament głosuje oddzielnie nad każdą kandydaturą w głosowaniu tajnym.

TYTUŁ V Artykuł 132

5. Jeżeli decyzja Parlamentu w sprawie danej kandydatury jest negatywna, Przewodniczący wzywa do jej wycofania i przedstawienia Parlamentowi nowej kandydatury.

ROZDZIAŁ 2

OŚWIADCZENIA

Artykuł 132

Oświadczenia Komisji, Rady i Rady Europejskiej

1. Członkowie Komisji, Rady i Rady Europejskiej mogą w każdej chwili zwrócić się do Przewodniczącego Parlamentu o udzielenie im głosu w celu złożenia oświadczenia. Przewodniczący Rady Europejskiej wygłasza oświadczenie po każdym posiedzeniu Rady. Przewodniczący Parlamentu decyduje, kiedy ma zostać złożone oświadczenie i czy nastąpi po nim obszerna debata czy też 30-minutowa tura krótkich i konkretnych pytań ze strony posłów.

2. Wpisując oświadczenie i następującą po nim debatę do porządku dziennego, Parlament decyduje, czy debata zostanie zakończona uchwaleniem rezolucji. Parlament nie może podjąć takiej decyzji, jeśli podczas bieżącej lub kolejnej sesji miesięcznej przewidziane jest sprawozdanie na ten sam temat, chyba że ze względu na wyjątkowe okoliczności Przewodniczący zgłosi inną propozycję. Jeśli Parlament postanowi o zamknięciu debaty rezolucją, komisja, grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą złożyć projekt rezolucji.

3. Projekty rezolucji poddawane są pod głosowanie w najbliższym możliwym terminie głosowania. Przewodniczący decyduje o ewentualnych odstępstwach od tej zasady. Dopuszcza się wyjaśnienia dotyczące głosowania.

4. Wspólny projekt rezolucji zastępuje wcześniejsze projekty złożone przez jego sygnatariuszy, nie zastępuje natomiast projektów złożonych przez inne komisje, grupy polityczne lub posłów.

5. Jeżeli wspólny projekt rezolucji złożony został przez grupy polityczne reprezentujące wyraźną większość, Przewodniczący może poddać ten projekt rezolucji pod głosowanie w pierwszej kolejności.

6. chyba że w wyjątkowych okolicznościach Przewodniczący postanowi inaczej. Po przyjęciu projektu rezolucji żaden inny projekt nie jest poddawany pod głosowanie,

7. Autor lub autorzy projektu rezolucji złożonego na podstawie ust. 2 niniejszego artykułu lub art. 144 ust. 2 mogą wycofać go przed ostatecznym głosowaniem.

8. Wycofany projekt rezolucji może zostać niezwłocznie podjęty i ponownie zgłoszony przez grupę polityczną, komisję lub grupę posłów w liczbie wymaganej do jego złożenia. Niniejszy ustęp oraz ust. 7 mają również zastosowanie do rezolucji składanych na mocy art. 111 i 112.

Artykuł 133

Wyjaśnienia decyzji Komisji

Przewodniczący Parlamentu zwraca się do przewodniczącego Komisji, do komisarza odpowiedzialnego za kontakty z Parlamentem lub, po uzgodnieniu, do innego komisarza o złożenie przed Parlamentem oświadczenia po każdym posiedzeniu Komisji w celu wyjaśnienia najistotniejszych podjętych decyzji, chyba że ze względu na harmonogram prac lub z powodu

względnej wagi politycznej danego zagadnienia Konferencja Przewodniczących zdecyduje, iż nie jest to konieczne. Po złożeniu oświadczenia następuje trwająca co najmniej trzydzieści minut debata, w czasie której posłowie mogą zadawać krótkie i konkretne pytania.

Artykuł 134

Oświadczenia Trybunału Obrachunkowego

1. W ramach procedury udzielania absolutorium lub czynności Parlamentu związanych z kontrolą budżetową prezes Trybunału Obrachunkowego może zostać zaproszony do złożenia oświadczenia w celu przedstawienia uwag zawartych w sprawozdaniu rocznym, w sprawozdaniach specjalnych lub w opiniach Trybunału, jak też w celu objaśnienia programu pracy Trybunału.

2. Parlament może zadecydować o przeprowadzeniu odrębnej debaty z udziałem Komisji i Rady nad każdą kwestią zawartą w powyższych oświadczeniach, w szczególności gdy zasygnalizowane zostaną nieprawidłowości w zarządzaniu finansami.

Artykuł 135

Oświadczenia Europejskiego Banku Centralnego

1. Prezes Europejskiego Banku Centralnego zostaje wezwany do przedstawienia Parlamentowi rocznego sprawozdania Banku, które dotyczy działalności Europejskiego Systemu Banków Centralnych oraz polityki monetarnej w roku poprzednim i bieżącym.

2. Po tym wystąpieniu przeprowadza się ogólną debatę.

3. Prezes Europejskiego Banku Centralnego jest zapraszany do uczestnictwa w posiedzeniach właściwej komisji co najmniej cztery razy w roku w celu złożenia oświadczenia i udzielenia odpowiedzi na pytania.

4. Na wniosek Parlamentu lub swój własny prezes, wiceprezes lub inni członkowie zarządu Europejskiego Banku Centralnego są zapraszani do uczestnictwa w innych posiedzeniach.

5. Sporządzane jest pełne sprawozdanie z prac przewidzianych w ust. 3 i 4.

ROZDZIAŁ 3

PYTANIA PARLAMENTARNE

Artykuł 136

Pytania wymagające odpowiedzi ustnej i debaty

1. Komisja, grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą kierować pytania do Rady, Komisji lub Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz wnioskować o ich wpisanie do porządku dziennego obrad Parlamentu.

Pytania są przekazywane w formie pisemnej Przewodniczącemu. Przewodniczący przedkłada je niezwłocznie Konferencji Przewodniczących.

Konferencja Przewodniczących decyduje, czy pytania te zostaną wpisane do projektu porządku dziennego zgodnie z art. 157. Pytania niewpisane do projektu porządku dziennego obrad

TYTUŁ V Artykuł 137

Parlamentu w terminie trzech miesięcy od ich złożenia tracą ważność.

2. Pytania do Komisji i do Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii do Spraw Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa muszą zostać przekazane adresatowi co najmniej na tydzień, a pytania do Rady co najmniej na trzy tygodnie przed posiedzeniem, do którego porządku dziennego są wpisane.

3. Pytania odnoszące się do wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony nie podlegają terminom przewidzianym w ust. 2, a odpowiedź musi zostać udzielona na tyle szybko, aby Parlament został należycie poinformowany.

4. Poseł wyznaczony wcześniej przez autorów pytania rozwija je na posiedzeniu plenarnym. Jeżeli poseł ten jest nieobecny, pytanie nie jest rozpatrywane. Adresat pytania udziela odpowiedzi.

5. Artykuł 132 ust. 2-8, dotyczący składania projektów rezolucji i głosowania nad nimi, stosuje się odpowiednio.

Artykuł 137

Tura pytań

1. Tura pytań do Komisji może mieć miejsce podczas każdej sesji miesięcznej i trwa maksymalnie dziewięćdziesiąt minut oraz dotyczy jednego lub większej liczby konkretnych zagadnień przekrojowych, o których decyzję podejmuje Konferencja Przewodniczących na miesiąc przed sesją miesięczną.

2. Zakres kompetencji komisarzy zaproszonych przez Konferencję Przewodniczących do udziału w turze pytań musi odpowiadać konkretnemu zagadnieniu przekrojowemu, którego mają dotyczyć zadawane im pytania. Na sesję miesięczną zaprasza się nie więcej, niż dwóch komisarzy. W zależności od konkretnego zagadnienia przekrojowego wybranego na turę pytań możliwe jest jednak zaproszenie trzeciego komisarza.

3. Zgodnie z wytycznymi określonymi przez Konferencję Przewodniczących poszczególne tury pytań mogą być prowadzone z udziałem Rady, przewodniczącego Komisji, Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa oraz Przewodniczącego Eurogrupy.

4. Czas przeznaczony na turę pytań nie jest w konkretny sposób przydzielany z wyprzedzeniem. Przewodniczący dba o to, aby w miarę możliwości pytania składać mogli na przemian posłowie różnych orientacji politycznych i posłowie pochodzący z różnych państw członkowskich.

5. Poseł ma minutę na sformułowanie pytania, zaś komisarz dwie minuty na udzielenie odpowiedzi. Poseł ten może zadać pytanie uzupełniające trwające nie więcej, niż 30 sekund i bezpośrednio odnoszące się do pytania głównego. Komisarz ma dwie minuty na udzielenie odpowiedzi na pytanie uzupełniające.

Pytania oraz pytania uzupełniające muszą bezpośrednio dotyczyć wybranego zagadnienia przekrojowego, w sprawie którego podjęto decyzję zgodnie z ust. 1. Przewodniczący może podjąć decyzję w sprawie dopuszczalności pytań.

Artykuł 138

Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy poseł, każda grupa polityczna lub komisja może wnosić pytania wymagające odpowiedzi na piśmie do Przewodniczącego Rady Europejskiej, do Rady, Komisji lub Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku do niniejszego Regulaminu²⁸. Wyłącznie odpowiedzialność za treść pytań ponosi ich autor.
2. Pytania są przekazywane w formie elektronicznej Przewodniczącemu. Przewodniczący rozstrzyga kwestie dotyczące dopuszczalności pytań. Decyzja Przewodniczącego opiera się nie tylko na przepisach określonych w załączniku, o którym mowa w ustępie 1, ale także na ogólnych przepisach Regulaminu. Autor pytania zostaje powiadomiony o uzasadnionej decyzji Przewodniczącego.
3. Każdy poseł, każda grupa polityczna lub komisja może złożyć maksymalnie dwadzieścia pytań w okresie trzech kolejnych miesięcy. Co do zasady adresat pytania udziela na nie odpowiedzi w ciągu sześciu tygodni od przekazania mu pytania. Jednakże każdy poseł, każda grupa polityczna lub komisja może co miesiąc wskazać jedno ze swoich pytań jako pytanie priorytetowe, na które adresat pytania ma udzielić odpowiedzi w ciągu trzech tygodni od przekazania mu pytania.
4. Oprócz autora pytanie mogą poprzeć też inni posłowie. Zgodnie z ust. 3 pytania te zostaną zaliczone na poczet maksymalnej liczby pytań jedynie autorowi, a nie posłom popierającym pytanie.
5. Jeśli adresat nie udzielił odpowiedzi na dane pytanie w terminie określonym w ust. 3, właściwa komisja może podjąć decyzję o wpisaniu tego pytania do porządku dziennego swojego następnego posiedzenia.
6. Pytania i odpowiedzi, wraz z dotyczącymi ich załącznikami, są publikowane na stronie internetowej Parlamentu.

Artykuł 139

Interpelacje dotyczące kwestii pierwszorzędnych wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Interpelacje dotyczące kwestii pierwszorzędnych mają postać pytań wymagających odpowiedzi na piśmie skierowanych przez grupę polityczną do Rady, Komisji lub Wiceprzewodniczącego Komisji / Wysokiego Przedstawiciela Unii ds. Zagranicznych i Polityki Bezpieczeństwa.
2. Interpelacje dotyczące kwestii pierwszorzędnych odnoszą się do spraw leżących w interesie ogólnym i są przedkładane na piśmie przewodniczącemu. Ich długość nie przekracza 500 słów. Jeżeli interpelacje dotyczące kwestii pierwszorzędnych są ogólnie zgodne z przepisami Regulaminu, przewodniczący niezwłocznie przekazuje je adresatowi, który ma udzielić pisemnej odpowiedzi.
3. Co roku składa się maksymalnie 30 interpelacji dotyczących kwestii pierwszorzędnych. Konferencja Przewodniczących zapewnia sprawiedliwy przydział takich interpelacji grupom politycznym, a żadna grupa polityczna nie składa więcej niż jednej interpelacji na miesiąc.

²⁸ Por. załącznik III.

TYTUŁ V Artykuł 140

4. Jeżeli adresat nie udzieli odpowiedzi na interpelację dotyczącą kwestii pierwszorzędnych w ciągu sześciu tygodni od przekazania mu tej interpelacji, na wniosek autora zostaje ona wpisana do ostatecznego projektu porządku dziennego sesji plenarnej zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 149 i z zastrzeżeniem ust. 6.

5. Po otrzymaniu odpowiedzi na piśmie, na wniosek posłów lub grupy politycznej (grup politycznych) w liczbie stanowiącej co najmniej średni próg, interpelacje dotyczące kwestii pierwszorzędnych zostają wpisane do ostatecznego projektu porządku dziennego posiedzenia plenarnego Parlamentu zgodnie z procedurą przewidzianą w art. 157 i z zastrzeżeniem ust. 6.

6. W czasie jednej sesji miesięcznej debatuje się nad maksymalnie trzema interpelacjami dotyczącymi kwestii pierwszorzędnych. Jeżeli złożono wnioski o debatę nad więcej niż trzema interpelacjami dotyczącymi kwestii pierwszorzędnych w czasie tej samej sesji miesięcznej, Konferencja Przewodniczących umieszcza je w ostatecznym projekcie porządku dziennego w kolejności otrzymania wniosków o debatę.

7. Poseł wyznaczony wcześniej przez autora lub przez posłów wnioskujących o debatę zgodnie z ust. 5 rozwija interpelację dotyczącą kwestii pierwszorzędnych na posiedzeniu plenarnym. Jeżeli poseł ten jest nieobecny, interpelacja dotycząca kwestii pierwszorzędnych nie jest rozpatrywana. Adresat pytania udziela odpowiedzi.

Artykuł 132 ust. 2–8, dotyczący składania projektów rezolucji i głosowania nad nimi, stosuje się odpowiednio.

8. Interpelacje wraz z odpowiedziami są publikowane na stronie internetowej Parlamentu.

Artykuł 140

Pytania do Europejskiego Banku Centralnego wymagające odpowiedzi na piśmie

1. Każdy poseł może skierować do Europejskiego Banku Centralnego do sześciu pytań wymagających odpowiedzi na piśmie miesięcznie zgodnie z kryteriami określonymi w załączniku do niniejszego Regulaminu²⁹. Wyłączną odpowiedzialność za treść pytań ponosi ich autor.

2. Pytania są przedkładane na piśmie przewodniczącemu właściwej komisji. Po otrzymaniu takich pytań przewodniczący właściwej komisji powiadamia o nich Europejski Bank Centralny. Przewodniczący właściwej komisji rozstrzyga kwestie dotyczące dopuszczalności pytań. Autor pytania zostaje powiadomiony o decyzji Przewodniczącego.

3. Pytania wraz z odpowiedziami są publikowane na stronie internetowej Parlamentu.

4. Jeśli odpowiedź na dane pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie nie została udzielona w terminie sześciu tygodni, na wniosek jego autora może ono zostać wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia właściwej komisji z udziałem Prezesa Europejskiego Banku Centralnego.

Artykuł 141

Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie dotyczące jednolitego mechanizmu nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji

1. Artykuł 140 ust. 1, 2 i 3 stosuje się odpowiednio do pytań wymagających odpowiedzi na

²⁹ Zob. załącznik III.

piśmie dotyczących jednolitego mechanizmu nadzorczego i jednolitego mechanizmu restrukturyzacji i uporządkowanej likwidacji. Liczbę takich pytań odlicza się od limitu sześciu pytań miesięcznie ustalonego w art. 140 ust. 1.

2. Jeśli odpowiedź na dane pytanie wymagające odpowiedzi na piśmie nie została udzielona w terminie pięciu tygodni, na wniosek jego autora może ono zostać wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia właściwej komisji z udziałem przewodniczącego zarządu adresata pytania.

ROZDZIAŁ 4

SPRAWOZDANIA INNYCH INSTYTUCJI I ORGANÓW

Artykuł 142

Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji lub organów

1. Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji lub organów, w odniesieniu do których traktaty przewidują konsultację z Parlamentem lub dla których inne przepisy prawne wymagają wydania opinii przez Parlament, stanowią przedmiot sprawozdania przedstawianego na posiedzeniu plenarnym Parlamentu.

2. Sprawozdania roczne oraz pozostałe sprawozdania innych instytucji lub organów nieobjęte zakresem ust. 1 są odsyłane do właściwej komisji, która rozpatruje je i która może przedłożyć Parlamentowi krótki projekt rezolucji lub zaproponować sporządzenie sprawozdania zgodnie z art. 54, jeżeli uzna, że Parlament powinien zająć stanowisko w ważnej kwestii ujętej w takich sprawozdaniach.

ROZDZIAŁ 5

REZOLUCJE I ZALECENIA

Artykuł 143

Projekty rezolucji

1. Każdy poseł może złożyć projekt rezolucji w sprawie objętej zakresem działalności Unii Europejskiej.

Projekt rezolucji nie może przekraczać 200 słów.

2. Treść takiego projektu rezolucji nie może:

- zawierać decyzji w sprawach, dla których przyjęcia niniejszy Regulamin przewiduje inną specjalną procedurę i uprawnienia, zwłaszcza te przewidziane w art. 47, ani
- dotyczyć przedmiotu toczących się w Parlamencie procedur.

3. Każdy poseł może złożyć jeden taki projekt rezolucji miesięcznie.

4. Projekt rezolucji przedkłada się Przewodniczącemu, który sprawdza, czy spełnione zostały obowiązujące kryteria. Jeśli Przewodniczący uzna projekt rezolucji za dopuszczalny, ogłasza to na posiedzeniu plenarnym i przekazuje go właściwej komisji.

TYTUŁ V Artykuł 144

5. Właściwa komisja podejmuje decyzję w sprawie procedury, która może obejmować połączenie projektu rezolucji z innymi projektami rezolucji lub sprawozdaniem; przyjęcie opinii, która może przybrać formę pisma; lub sporządzenie sprawozdania zgodnie z art. 54. Właściwa komisja również zadecydować o niepodejmowaniu działań w związku z projektem rezolucji.

6. Autorzy projektu rezolucji są powiadamiani o decyzjach Przewodniczącego, komisji i Konferencji Przewodniczących.

7. Sprawozdanie, o którym mowa w ust. 5 zawiera tekst złożonego projektu rezolucji.

8. Opinie w formie pisma, o których mowa w ust. 5. skierowane do innych instytucji Unii Europejskiej są przekazywane tym instytucjom przez Przewodniczącego.

9. Projekt rezolucji złożony w oparciu o ust. 1 może zostać wycofany przez jego autora lub autorów lub przez jego pierwszego sygnatariusza przed podjęciem przez właściwą komisję decyzji o sporządzeniu, na podstawie ust. 5, sprawozdania na jego temat.

Jeśli projekt rezolucji został przejęty przez właściwą komisję w tej formie, jedynie ta komisja jest uprawniona do jego wycofania. Prawo do wycofania projektu przysługuje właściwej komisji do momentu rozpoczęcia ostatecznego głosowania na sesji plenarnej.

Artykuł 144

Debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa

1. Na pisemny wniosek przekazany Przewodniczącemu przez komisję, delegację międzyparlamentarną, grupę polityczną lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg może odbyć się debata nad wymagającym pilnego działania przypadkiem łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

2. Na podstawie wniosków, o których mowa w ust. 1, i zgodnie z zasadami przewidzianymi w załączniku III, Konferencja Przewodniczących ustala listę tematów do wpisania do ostatecznego projektu porządku dziennego następnej debaty dotyczącej przypadków łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa. Liczba tematów wpisanych do porządku dziennego nie powinna przekraczać trzech, łącznie z podrozdziałami.

Zgodnie z art. 158, Parlament może zadecydować o wycofaniu tematu przewidzianego do debaty i zastąpieniu go tematem, który nie był przewidziany. Projekty rezolucji dotyczące wybranych tematów mogą być składane przez komisję, grupę polityczną lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg do końca dnia, w którym przyjmowany jest porządek dzienny. Przewodniczący wyznacza dokładny termin składania projektów tych rezolucji.

3. W ramach czasu przewidzianego na debatę, tj. najwyżej sześćdziesięciu minut w czasie sesji miesięcznej, czas na zabranie głosu przez grupy polityczne i przez posłów niezrzeszonych rozdzielany jest zgodnie z art. 171 ust. 4 i 5.

Po odliczeniu czasu przeznaczonego na przedstawienie projektów rezolucji oraz na ewentualne wystąpienia Komisji i Rady, pozostały czas rozdziela się między grupy polityczne i posłów niezrzeszonych.

4. Niezwłocznie po zakończeniu debaty przystępuje się do głosowania. Nie stosuje się postanowień art. 194 odnoszących się do wyjaśnień dotyczących głosowania.

Głosowania przeprowadzane zgodnie z postanowieniami niniejszego artykułu mogą odbywać się

wspólnie, w ramach uprawnień Przewodniczącego i Konferencji Przewodniczących.

5. Jeżeli wpłyną dwa lub więcej niż dwa projekty rezolucji dotyczących tego samego tematu, zastosowanie ma procedura przewidziana w art. 132 ust. 4 i 5.

6. Przewodniczący oraz przewodniczący grup politycznych mogą zdecydować o poddaniu projektu rezolucji pod głosowanie bez debaty. Decyzja taka wymaga jednomyślnej zgody wszystkich przewodniczących grup politycznych.

Art. 197 i 198 nie stosuje się do projektów rezolucji wpisanych do porządku dziennego debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Dopiero po zatwierdzeniu listy tematów złożone zostają projekty rezolucji w celu ich rozpatrzenia podczas debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa. Projekty rezolucji, które nie zostaną rozpatrzone w przewidzianym czasie debaty, tracą ważność. To samo dotyczy projektów rezolucji, w przypadku których, w związku z wnioskiem złożonym zgodnie z art. 178 ust. 3, nie osiągnięto wymaganego kworum. Autorzy mają prawo do ponownego złożenia tych projektów rezolucji w celu ich przekazania do rozpatrzenia w komisji zgodnie z art. 143 lub włączenia do debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa podczas następczej sesji miesięcznej.

Temat, który nie figuruje już w porządku dziennym danej sesji miesięcznej, nie może zostać wpisany do porządku dziennego debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Żaden przepis Regulaminu nie zezwala na wspólną dyskusję nad projektem rezolucji złożonym zgodnie z ust. 2 akapit drugi i nad sprawozdaniem komisji na ten sam temat.

Jeżeli zgodnie z art. 178 ust. 3 został złożony wniosek o stwierdzenie kworum, obowiązuje on wyłącznie w odniesieniu do projektu rezolucji, który ma być poddany pod głosowanie, nie obowiązuje natomiast dla kolejnych projektów.

ROZDZIAŁ 6

ZASIĘGANIE OPINII INNYCH INSTYTUCJI I ORGANÓW

Artykuł 145

Zasięganie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego

1. W przypadkach, w których Traktat przewiduje zasięgnięcie opinii Komitetu Ekonomiczno-Społecznego, Przewodniczący wszczyna procedurę konsultacji i informuje o tym Parlament.

2. Każda komisja może zwrócić się o opinie Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego w sprawach natury ogólnej lub w konkretnych kwestiach.

Komisja jest zobowiązana wyznaczyć w swoim wniosku termin wydania przez Europejski Komitet Ekonomiczno-Społeczny swej opinii.

Wnioski o zasięgnięcie opinii Europejskiego Komitetu Ekonomiczno-Społecznego ogłasza się na kolejnej sesji miesięcznej Parlamentu i uznaje za zatwierdzone, chyba że w ciągu 24 godzin od ich ogłoszenia grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg złożą wniosek o przeprowadzenie w tej sprawie głosowania.

TYTUŁ V Artykuł 146

3. Opinie przekazane przez Komitet Ekonomiczno-Społeczny są przekazywane do właściwej komisji.

Artykuł 146

Zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów

1. W przypadkach, w których Traktat przewiduje zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów, Przewodniczący wszczyna procedurę konsultacji i informuje o tym Parlament.

2. Każda komisja może zwrócić się o opinię Komitetu Regionów w sprawach natury ogólnej lub w konkretnych kwestiach.

Komisja jest zobowiązana wyznaczyć w swoim wniosku termin wydania przez Komitet Regionów swej opinii.

Wnioski o zasięgnięcie opinii Komitetu Regionów ogłasza się na kolejnej sesji miesięcznej Parlamentu i uznaje za zatwierdzone, chyba że w ciągu 24 godzin od ich ogłoszenia grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg złożą wniosek o przeprowadzenie w tej sprawie głosowania.

3. Opinie przekazane przez Komitet Regionów są przekazywane do komisji przedmiotowo właściwej.

Artykuł 147

Wnioski do europejskich agencji

1. W przypadku, gdy Parlament jest uprawniony do składania wniosków do europejskich agencji, każdy poseł może składać Przewodniczącemu Parlamentu takie wnioski na piśmie. Wnioski muszą dotyczyć spraw wchodzących w zakres kompetencji danej agencji oraz zawierać podstawowe informacje wyjaśniające charakter pytania oraz interes Unii.

2. Po konsultacji z właściwą komisją, Przewodniczący przekazuje wniosek agencji lub podejmuje inne odpowiednie działania. Poseł, który złożył wniosek, jest o nich niezwłocznie informowany. We wnioskach przekazywanych agencjom przez Przewodniczącego określony jest termin na udzielenie odpowiedzi.

3. Jeżeli agencja uzna, że nie jest w stanie udzielić odpowiedzi na wniosek w wersji, w jakiej został on sformułowany lub jeżeli zamierza dokonać w nim zmian, niezwłocznie informuje o tym Przewodniczącego, który podejmuje odpowiednie środki, w razie potrzeby po konsultacji z właściwą komisją.

ROZDZIAŁ 7

POROZUMIENIA MIĘDZYINSTYTUCJONALNE

Artykuł 148

Porozumienia międzyinstytucjonalne

1. Parlament może zawierać porozumienia z innymi instytucjami w ramach stosowania traktatów lub w celu usprawnienia lub wyjaśnienia procedur.

Porozumienia mogą mieć formę wspólnych deklaracji, wymiany pism lub kodeksów postępowania

lub inną odpowiednią formę. Po zbadaniu dokumentów przez komisję właściwą w kwestiach konstytucyjnych i po ich przyjęciu przez Parlament, są one podpisywane przez Przewodniczącego.

2. Jeśli porozumienia te pociągają za sobą zmiany w zakresie praw i obowiązków wynikających z Regulaminu, tworzą nowe prawa i obowiązki regulaminowe dla posłów albo dla organów Parlamentu lub też wprowadzają zmiany albo wykładnię do Regulaminu Parlamentu, to przed podpisaniem porozumienia sprawa jest kierowana do zbadania przez właściwą komisję, zgodnie z art. 236 ust. 2–6.

ROZDZIAŁ 8

WNOSZENIE SKARG DO TRYBUNAŁU SPRAWIEDLIWOŚCI UNII EUROPEJSKIEJ

Artykuł 149

Postępowanie przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej

1. W terminach określonych przez traktaty i statut Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej dla wnoszenia skarg przez instytucje Unii oraz osoby fizyczne i prawne Parlament bada prawo Unii i jego wdrażanie w celu zapewnienia pełnego poszanowania traktatów, w szczególności w odniesieniu do uprawnień Parlamentu.

2. Komisja właściwa w kwestiach prawnych składa Parlamentowi sprawozdanie, w razie potrzeby w formie ustnej, jeśli zachodzi podejrzenie, że nastąpiło naruszenie prawa Unii. W stosownych przypadkach komisja właściwa w kwestiach prawnych może wysłuchać opinii komisji przedmiotowo właściwej.

3. Przewodniczący wnosi w imieniu Parlamentu skargę zgodnie z zaleceniem komisji właściwej w kwestiach prawnych.

Na początku kolejnej sesji miesięcznej Przewodniczący może zwrócić się do Parlamentu o podjęcie decyzji o podtrzymaniu skargi. Jeżeli Parlament większością oddanych głosów wypowie się przeciwko podtrzymaniu skargi, Przewodniczący wycofuje skargę.

Jeżeli Przewodniczący złoży skargę wbrew zaleceniu komisji właściwej w kwestiach prawnych, na początku kolejnej sesji miesięcznej zwraca się on do Parlamentu o podjęcie decyzji o podtrzymaniu skargi.

4. Przewodniczący, po konsultacji z komisją właściwą w kwestiach prawnych, przedstawia uwagi lub występuje w imieniu Parlamentu w postępowaniach sądowych.

Jeżeli Przewodniczący zamierza odejść od zalecenia komisji właściwej w kwestiach prawnych, informuje ją o tym i przekazuje sprawę Konferencji Przewodniczących, uzasadniając swoją decyzję.

Jeżeli Konferencja Przewodniczących uzna, że Parlament – w drodze wyjątku – nie powinien wnosić uwag do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ani występować przed nim, w przypadku gdy kwestionowana jest legalność aktu przyjętego przez Parlament, sprawa zostaje niezwłocznie przekazana Parlamentowi.

Regulamin nie stawia przeszkód, by komisja właściwa w kwestiach prawnych podjęła odpowiednie kroki proceduralne pozwalające jej na terminowe przekazanie zalecenia w pilnych przypadkach.

TYTUŁ V Artykuł 149

W przypadku gdy należy podjąć decyzję o o wykonaniu przez Parlament swych uprawnień przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej i gdy dany akt nie jest objęty zakresem art. 149, stosuje się odpowiednio procedurę przewidzianą w tym artykule.

5. W pilnych przypadkach i w razie potrzeby po konsultacjach z przewodniczącym i sprawozdawcą komisji właściwej w kwestiach prawnych Przewodniczący może podjąć działania zapobiegawcze w celu dotrzymania odpowiednich terminów. W takich przypadkach jak najszybciej uruchamia się procedurę przewidzianą odpowiednio w ust. 3 i 4.

6. Komisja właściwa w kwestiach prawnych opracowuje zasady, którymi będzie się kierować przy stosowaniu niniejszego artykułu.

TYTUŁ VI

STOSUNKI Z PARLAMENTAMI NARODOWYMI

Artykuł 150**Wymiana informacji, kontakty i wzajemne udogodnienia**

1. Parlament regularnie informuje o swojej działalności parlamenty narodowe państw członkowskich.
2. Organizacja i wspieranie skutecznej i systematycznej współpracy w Unii, w myśl art. 9 Protokołu nr 1 w sprawie roli parlamentów narodowych w Unii Europejskiej, są negocjowane na podstawie mandatu udzielonego przez Konferencję Przewodniczących po konsultacji z Konferencją Przewodniczących Komisji.

Parlament zatwierdza wszelkie porozumienia w tej dziedzinie zgodnie z procedurą ustanowioną w art. 148.

3. A Komisja parlamentarna może bezpośrednio prowadzić dialog z parlamentami narodowymi na szczeblu komisji w ramach środków budżetowych przewidzianych na ten cel. Dialog ten może obejmować właściwe formy współpracy przedstawodawczej i poustawodawczej.
4. Wszelkie dokumenty dotyczące danej procedury ustawodawczej na poziomie Unii, przekazywane oficjalnie Parlamentowi Europejskiemu przez parlament narodowy, są przesyłane do komisji przedmiotowo właściwej, która rozpatruje kwestie zawarte w tych dokumentach.
5. Konferencja Przewodniczących może upoważnić Przewodniczącego do negocjowania opartych na zasadzie wzajemności udogodnień dla parlamentów narodowych państw członkowskich oraz do zaproponowania wszelkich innych środków mających na celu ułatwienie kontaktów z parlamentami narodowymi.

Artykuł 151**Konferencja Komisji Parlamentarnych do Spraw Unijnych (COSAC)**

1. Na wniosek Przewodniczącego Konferencja Przewodniczących wyznacza członków delegacji na Konferencję Komisji do Spraw Europejskich i może udzielić im mandatu. Delegacji przewodniczy wiceprzewodniczący Parlamentu Europejskiego odpowiedzialny za utrzymywanie kontaktów z parlamentami narodowymi oraz przewodniczący komisji odpowiedzialnej za sprawy konstytucyjne.
2. Inni członkowie delegacji są wybierani zależnie od tematyki omawianej w czasie obrad Konferencji Komisji do Spraw Europejskich, a w ich skład powinni wejść w miarę możliwości przedstawiciele komisji odpowiedzialnych za te kwestie.
3. Przy wyborze członków delegacji należy odpowiednio uwzględnić ogólną równowagę sił politycznych w Parlamencie.
4. Po każdym posiedzeniu COSAC delegacja składa Konferencji Przewodniczących sprawozdanie.

Artykuł 152

Konferencja parlamentów

Konferencja Przewodniczących wyznacza członków delegacji Parlamentu na każdą konferencję lub inne spotkanie, w którym uczestniczą przedstawiciele parlamentów i udziela tej delegacji mandatu zgodnie ze stosownymi rezolucjami Parlamentu. Delegacja wybiera swojego przewodniczącego oraz, w razie potrzeby, jednego lub kilku wiceprzewodniczących.

TYTUŁ VII

SESJE

ROZDZIAŁ 1

SESJE PARLAMENTU

Artykuł 153**Kadencja Parlamentu, sesje, sesje miesięczne i posiedzenia**

1. Kadencja Parlamentu pokrywa się z okresem wykonywania mandatu przez posłów przewidzianym w akcie z dnia 20 września 1976 r.
2. Sesja Parlamentu trwa jeden rok, co wynika z wyżej wymienionego aktu i traktatów.
3. Sesja miesięczna to posiedzenie Parlamentu zwoływane z reguły co miesiąc. Sesja składa się z posiedzeń dziennych.

Posiedzenia plenarne Parlamentu, które odbywają się w tym samym dniu, są uznawane za jedno posiedzenie.

Artykuł 154**Zwoływanie Parlamentu**

1. Zgodnie z art. 229 ust. 1 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej Parlament zbiera się z mocy prawa, bez potrzeby zwoływania, w drugi wtorek marca każdego roku. Parlament podejmuje niezależną decyzję o długości przerw w sesji.
2. Parlament zbiera się ponadto z mocy prawa w pierwszy wtorek po upływie jednego miesiąca od końca okresu ustalonego w art. 10 ust. 1 Aktu z dnia 20 września 1976 r.
3. Konferencja Przewodniczących może zmienić długość przerw ustalonych zgodnie z ust. 1, podejmując uzasadnioną decyzję co najmniej piętnaście dni przed ustalonym uprzednio przez Parlament terminem wznowienia obrad. Wznowienie sesji nie może jednak zostać przełożone o więcej niż dwa tygodnie.
4. Na wniosek większości całkowitej liczby posłów do Parlamentu lub na wniosek Komisji lub Rady Przewodniczący, po konsultacji z Konferencją Przewodniczących, zwołuje Parlament w trybie nadzwyczajnym.

W pilnych przypadkach Przewodniczący może, za zgodą Konferencji Przewodniczących, zwołać Parlament w trybie nadzwyczajnym.

Artykuł 155**Miejsce obrad**

1. Parlament zbiera się na posiedzeniach plenarnych i posiedzeniach komisji zgodnie z postanowieniami traktatów.

Decyzje o dodatkowych posiedzeniach w Brukseli, jak również zmiany tych decyzji, wymagają większości oddanych głosów.

TYTUŁ VII Artykuł 156

2. Każda komisja parlamentarna może wystąpić z wnioskiem o zwołanie jednego lub kilku posiedzeń w innym miejscu. Wniosek taki, wraz z uzasadnieniem, jest przekazywany Przewodniczącemu Parlamentu, który przekazuje go Prezydium.

W pilnych wypadkach Przewodniczący Parlamentu może sam podjąć decyzję. Odmowne decyzje Prezydium lub Przewodniczącego wymagają uzasadnienia.

Artykuł 156

Uczestnictwo w posiedzeniach

1. Na każdym posiedzeniu przedkładana jest posłom do podpisu w lista obecności.
2. Nazwiska posłów odnotowanych jako obecni na liście są podawane w protokole każdego posiedzenia z adnotacją „obecna/obecny”. Nazwiska posłów, których nieobecność została usprawiedliwiona przez Przewodniczącego, są podawane w protokole każdego posiedzenia z adnotacją „usprawiedliwiona/usprawiedliwiony”.

ROZDZIAŁ 2

PORZĄDEK PRAC PARLAMENTU

Artykuł 157

Projekt porządku dziennego

1. Przed każdą sesją miesięczną Konferencja Przewodniczących sporządza na podstawie zaleceń Konferencji Przewodniczących Komisji projekt porządku dziennego.

Na zaproszenie Przewodniczącego Komisja i Rada mogą uczestniczyć, w obradach Konferencji Przewodniczących, dotyczących projektu porządku dziennego.

2. Projekt porządku dziennego może wskazywać, kiedy będą poddane pod głosowanie niektóre punkty, rozpatrzenie których przewiduje.
3. Ostateczny projekt porządku dziennego jest udostępniany posłom na co najmniej trzy godziny przed otwarciem sesji miesięcznej.

Artykuł 158

Przyjęcie i zmiana porządku dziennego

1. Na początku każdej sesji miesięcznej Parlament przyjmuje porządek dzienny sesji. Poprawki do ostatecznego projektu porządku dziennego mogą być przedstawiane przez komisję, grupę polityczną lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg. Propozycje te muszą zostać przedłożone Przewodniczącemu najpóźniej na godzinę przed otwarciem sesji miesięcznej. W sprawie każdej poprawki Przewodniczący może udzielić głosu jej autorowi oraz jednemu mówcy wyrażającemu sprzeciw. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.

2. Po przyjęciu, porządek dzienny nie może być zmieniany, chyba że zachodzą okoliczności wymienione w art. 163 lub art. 197, 198, 199, 200 i 201 lub na podstawie propozycji Przewodniczącego.

Odrzucony wniosek proceduralny mający na celu zmianę porządku dziennego nie może zostać złożony ponownie na tej samej sesji miesięcznej.

Przeredagowanie lub zmiana tytułu rezolucji złożonej na zakończenie debaty na podstawie art. 132, 136 lub 144 Regulaminu nie stanowi zmiany porządku dziennego, jeżeli tytuł mieści się w ramach tematu debaty.

3. Przed zamknięciem posiedzenia Przewodniczący informuje Parlament o dacie, godzinie i porządku dziennym następnego posiedzenia.

Artykuł 159

Procedura na posiedzeniu plenarnym bez poprawek i debaty

1. Jeżeli sprawozdanie przyjęto w komisji przy mniej niż jednej dziesiątej członków komisji głosujących przeciw, wpisuje się je do porządku dziennego obrad Parlamentu w celu przyjęcia bez poprawek.

Nad tym punktem przeprowadza się jedno głosowanie, chyba że przed ustaleniem statecznego projektu porządku dziennego posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej średni próg, złożą pisemny wniosek o zgodę na wnoszenie poprawek. W takim przypadku Przewodniczący wyznacza termin ich wnoszenia.

2. Punkty wpisane do ostatecznego projektu porządku dziennego w celu poddania pod głosowanie bez poprawek nie są również przedmiotem debaty, chyba że Parlament, podczas przyjmowania porządku dziennego na początku sesji miesięcznej, podejmie inną decyzję na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących lub na wniosek grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg.

3. Przy sporządzaniu ostatecznego projektu porządku dziennego sesji miesięcznej Konferencja Przewodniczących może zaproponować wpisanie innych punktów do poddania pod głosowanie bez poprawek lub bez debaty. Przy uchwalaniu porządku dziennego Parlament nie może przyjąć takich propozycji jeżeli grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg wyrazili w formie pisemnej swój sprzeciw najpóźniej na godzinę przed otwarciem sesji miesięcznej.

4. Przy poddawaniu pod głosowanie punktu bez debaty sprawozdawca lub przewodniczący właściwej komisji może bezpośrednio przed głosowaniem złożyć nieprzekraczające dwóch minut oświadczenie.

Artykuł 160

Krótką prezentacja

Na żądanie sprawozdawcy lub na wniosek Konferencji Przewodniczących Parlament może też zadecydować o rozpatrzeniu kwestii niewymagającej pełnej debaty w drodze krótkiej prezentacji dokonanej przez sprawozdawcę na posiedzeniu plenarnym. W takim przypadku Komisja ma możliwość udzielenia odpowiedzi, po której następuje trwająca maksymalnie dziesięć minut dyskusja, podczas której przewodniczący może udzielić głosu posłom wyrażającym chęć jego zabrania. Czas każdego wystąpienia nie przekracza jednej minuty.

Artykuł 161

Debata nadzwyczajna

1. Grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą wnioskować o wpisanie do porządku dziennego Parlamentu debaty nadzwyczajnej na temat o

TYTUŁ VII Artykuł 162

szczególnym znaczeniu, dotyczący polityki Unii Europejskiej. W zasadzie w czasie jednej sesji miesięcznej nie organizuje się więcej, niż jednej debaty nadzwyczajnej.

2. Wniosek jest przedkładany Przewodniczącemu w formie pisemnej najpóźniej na trzy godziny przed rozpoczęciem sesji miesięcznej, w ramach której ma się odbyć debata nadzwyczajna. Głosowanie nad wnioskiem odbywa się na początku sesji miesięcznej, w trakcie przyjmowania przez Parlament porządku dziennego.

3. W odpowiedzi na wydarzenia, jakie nastąpiły po przyjęciu porządku dziennego danej sesji miesięcznej Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącymi grup politycznych, może zaproponować przeprowadzenie debaty nadzwyczajnej. Każda tego rodzaju propozycja, jest poddawana pod głosowanie na początku posiedzenia lub w czasie przewidzianym na głosowania. Posłów informuje się o każdym takim wniosku o przeprowadzenie debaty nadzwyczajnej na co najmniej godzinę przed głosowaniem.

4. Przewodniczący ustala, kiedy odbędzie się debata. Całkowity czas trwania debaty nie może przekraczać 60 minut. Czas wystąpień jest rozdzielany pomiędzy grupy polityczne i posłów niezrzeszonych zgodnie z art. 171 ust. 4 i 5.

5. Debata jest zamykana bez uchwalania rezolucji.

Artykuł 162

Debata na aktualny temat, o której przeprowadzenie wnioskuje grupa polityczna

1. Na każdym posiedzeniu plenarnym w projekcie porządku dziennego należy zarezerwować jeden lub dwa co najmniej 60-minutowe przedziały czasowe na debaty poświęcone aktualnym kwestiom o istotnym znaczeniu dla polityki Unii Europejskiej.

2. Każda grupa polityczna ma prawo zaproponować wybraną przez siebie aktualną kwestię na co najmniej jedną tego typu debatę rocznie. Konferencja Przewodniczących zapewnia grupom politycznym równe warunki korzystania z tego prawa w okresie rocznym.

3. Grupy polityczne informują Przewodniczącego na piśmie o wybranym przez siebie aktualnym temacie przed sporządzeniem ostatecznego projektu porządku dziennego przez Konferencję Przewodniczących. Przestrzega się w pełni art. 39 ust. 1 dotyczącego praw, wolności i zasad uznanych w art. 6 Traktatu o Unii Europejskiej oraz wartości zapisanych w jego art. 2.

4. Konferencja Przewodniczących ustala, kiedy odbędzie się debata. Stanowiąc większością reprezentującą cztery piąte posłów do Parlamentu, Konferencja Przewodniczących może odrzucić kwestię zaproponowaną przez grupę.

5. Wprowadzenia do debaty dokonuje przedstawiciel grupy politycznej, która zaproponowała aktualną kwestię. Czas wystąpień następujących po tym wprowadzeniu rozdzielany jest zgodnie z art. 171 ust. 4 i 5.

6. Debata jest zamykana bez uchwalania rezolucji.

Artykuł 163

Tryb pilny

1. Przewodniczący, komisja, grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg, Komisja lub Rada mogą zwrócić się do Parlamentu o przeprowadzenie w trybie pilnym debaty na temat projektu przedstawionego Parlamentowi zgodnie z art. 48 ust. 1. Wniosek taki

musi być przedstawiony w formie pisemnej i zawierać uzasadnienie.

2. Niezwłocznie po otrzymaniu wniosku o przeprowadzenie debaty w trybie pilnym Przewodniczący informuje o nim na posiedzeniu plenarnym. Głosowanie nad wnioskiem odbywa się na początku pierwszego posiedzenia następującego po posiedzeniu, na którym poinformowano o wpłynięciu wniosku, pod warunkiem, że projekt, którego dotyczy wniosek, został doręczony posłom w językach urzędowych. W przypadku gdy wpłynęło kilka wniosków dotyczących tej samej sprawy, przyjęcie lub odrzucenie jednego wniosku o zastosowanie trybu pilnego odnosi się do wszystkich wniosków dotyczących tej samej sprawy.

3. Przed głosowaniem udziela się głosu jedynie wnioskodawcy, jednemu mówcy przeciw oraz przewodniczącemu lub sprawozdawcy właściwej komisji, a każde wystąpienie jest ograniczone do trzech minut.

4. Punkty, co do których zastosowano tryb pilny, mają pierwszeństwo przed pozostałymi punktami porządku dziennego. Przewodniczący ustala, kiedy odbędzie się debata i głosowanie nad nimi.

5. Tryb pilny może zostać zastosowany bez przedstawiania sprawozdania lub, wyjątkowo, tylko na podstawie ustnego sprawozdania właściwej komisji.

Jeżeli stosuje się tryb pilny i toczą się negocjacje międzyinstytucjonalne, nie stosuje się art. 70 i 71. Artykuł 74 stosuje się odpowiednio.

Artykuł 164

Debata łączna

W każdej chwili może zostać podjęta decyzja o poddaniu pod debatę łączną punktów dotyczących spraw tej samej natury lub punktów, między którymi istnieje związek faktyczny.

Artykuł 165

Terminy

Z wyjątkiem przypadków postępowania w trybie pilnym przewidzianych w art. 144 i art. 163, debata i głosowanie nad danym tekstem mogą zostać otwarte tylko wówczas, gdy został on udostępniony co najmniej 24 godziny wcześniej.

ROZDZIAŁ 3

OGÓLNE ZASADY PROWADZENIA POSIEDZEŃ

Artykuł 166

Wstęp na salę obrad

1. Na salę obrad nie ma wstępu nikt poza posłami do Parlamentu, członkami Komisji i Rady, Sekretarzem Generalnym Parlamentu, członkami personelu, których obowiązki wymagają ich obecności na sali obrad oraz osobami zaproszonymi przez Przewodniczącego.

2. Na galerię wpuszczane są jedynie osoby będące w posiadaniu ważnego identyfikatora wystawianego w tym celu przez Przewodniczącego lub Sekretarza Generalnego Parlamentu.

3. Osoby wpuszczone na galerię zajmują miejsca siedzące i zachowują ciszę. Każda osoba

TYTUŁ VII Artykuł 167

wyrażająca oznaki aprobaty lub dezaprobaty jest natychmiast wyprowadzana przez strażników.

Artykuł 167

Języki

1. Wszystkie dokumenty Parlamentu są sporządzane w językach urzędowych.
2. Wszyscy posłowie mają prawo do wypowiedzania się w Parlamencie w wybranym języku urzędowym. Wystąpienia w jednym z języków urzędowych są tłumaczone symultanicznie na wszystkie inne języki urzędowe oraz na każdy inny język, który Prezydium uzna za niezbędny.
3. Podczas posiedzeń komisji i delegacji zapewniane jest tłumaczenie ustne na języki urzędowe używane i wnioskowane przez członków komisji lub delegacji i ich zastępców.
4. W trakcie posiedzeń komisji lub delegacji odbywających się poza ich zwykłymi miejscami pracy zapewniane jest tłumaczenie ustne z języków i na języki tych członków, którzy potwierdzili swój udział w posiedzeniu. Zasada ta może zostać złagodzona w drodze wyjątku. Prezydium przyjmuje niezbędne przepisy.
5. Po ogłoszeniu wyników głosowania Przewodniczący rozstrzyga w sprawie wniosków dotyczących zarzutu niezgodności pomiędzy różnymi wersjami językowymi.

Artykuł 168

Przepis przejściowy

1. W okresie przejściowym trwającym do końca dziewiątej kadencji³⁰, dopuszczalne są odstępstwa od postanowień art. 167, jeżeli i o ile liczba tłumaczy ustnych lub pisemnych dla danego języka urzędowego jest niewystarczająca pomimo podjęcia odpowiednich środków.
2. Na wniosek Sekretarza Generalnego oraz z należyтым uwzględnieniem zasad, o których mowa w ust. 3, Prezydium stwierdza spełnienie warunków określonych w ust. 1 w odniesieniu do każdego z języków urzędowych, których to dotyczy. Prezydium co pół roku weryfikuje swoją decyzję o przyznaniu wyłączenia na podstawie sprawozdania na temat postępów przygotowanego przez Sekretarza Generalnego. Prezydium przyjmuje niezbędne przepisy przejściowe.
3. Zastosowanie mają przyjęte przez Radę na podstawie traktatów tymczasowe specjalne zasady w odniesieniu do sporządzania aktów prawnych.
4. Na uzasadnione zalecenie Prezydium Parlament może w każdym czasie postanowić o wcześniejszym uchyleniu niniejszego artykułu lub, z końcem terminu określonego w ust. 1, o przedłużeniu tego terminu.

Artykuł 169

Doręczanie dokumentów

Dokumenty będące podstawą debat oraz decyzji Parlamentu są udostępniane posłom.

Z zastrzeżeniem akapitu pierwszego, posłowie oraz grupy polityczne mają, poprzez bezpośredni dostęp do wewnętrznego systemu komputerowego Parlamentu, wgląd do każdego dokumentu przygotowawczego, który nie ma charakteru poufnego (projekt sprawozdania, projekt zalecenia,

³⁰ Przedłużony decyzją Parlamentu z dnia 12 marca 2019r.

projekt opinii, dokument roboczy, poprawki wniesione w komisji).

Artykuł 170

Elektroniczny obieg dokumentów

Dokumenty Parlamentu mogą być przygotowywane, podpisywane i dystrybuowane w formie elektronicznej. Prezydium podejmuje decyzje dotyczące specyfikacji technicznych i prezentacji formy elektronicznej.

Artykuł 171

Przydzielanie czasu wystąpień oraz lista mówców³¹

1. Konferencja Przewodniczących może zaproponować przydzielenie czasu wystąpień w trakcie danej debaty. Parlament głosuje nad tą propozycją bez debaty.
2. Żaden poseł nie może zabrać głosu, jeżeli nie udzielił mu go Przewodniczący. Mówca przemawia ze swojego miejsca i zwraca się do Przewodniczącego. Jeśli mówca odbiega od tematu, Przewodniczący dyscyplinuje mówcę.
3. Dla pierwszej części danej debaty Przewodniczący może sporządzić listę mówców obejmującą jedną lub więcej tur mówców ze wszystkich grup politycznych, które pragną zabrać głos, w kolejności uzależnionej od wielkości grupy.
4. Czas wystąpień w tej części debaty jest przydzielany według następujących zasad:
 - (a) pierwsza część czasu wystąpień jest rozdzielana równo pomiędzy wszystkie grupy polityczne;
 - (b) druga część czasu wystąpień jest rozdzielana pomiędzy grupy polityczne proporcjonalnie do ogólnej liczby ich członków;
 - (c) posłom niezrzeszonym przydziela się ogółem czas wystąpień obliczony według części przydzielonych każdej grupie politycznej zgodnie z lit. a) i b);
 - (d) przy przydzielaniu czasu wystąpień na posiedzeniu plenarnym należy uwzględnić fakt, iż posłowie niepełnosprawni mogą potrzebować więcej czasu na wystąpienie.
5. Jeżeli czas wystąpień został ustalony dla kilku punktów porządku dziennego łącznie, grupy polityczne informują Przewodniczącego, jaką część czasu swojego wystąpienia zamierzają poświęcić na każdy z tych punktów. Przewodniczący czuwa nad przestrzeganiem przydzielonego czasu wystąpień.
6. Pozostały czas przeznaczony na debatę nie jest w konkretny sposób przydzielany z wyprzedzeniem. Przewodniczący natomiast może udzielić posłom głosu zwykle na czas nieprzekraczający jednej minuty. Przewodniczący dba o to aby, w miarę możliwości, przemawiali na przemian mówcy o różnych orientacjach politycznych i pochodzący z różnych państw członkowskich.
7. Prawo do wypowiedzi w pierwszej kolejności mogą otrzymać od Przewodniczącego na własny wniosek przewodniczący lub sprawozdawca właściwej komisji oraz przewodniczący grup politycznych wypowiadający się w imieniu swoich grup, bądź też mówcy ich zastępujący.

³¹ Artykuł 171 ust. 2 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 216 ust. 4).

TYTUŁ VII Artykuł 172

8. Przewodniczący może udzielić głosu posłom, którzy poprzez podniesienie niebieskiej kartki zgłaszają chęć zadania innemu posłowi w trakcie jego przemówienia pytania o długości nieprzekraczającej 30 sekund, związanego z tym, co poseł powiedział. Przewodniczący może udzielić w ten sposób głosu wyłącznie jeśli poseł przemawiający wyrazi zgodę na zadanie pytania a Przewodniczący uzna, że nie doprowadzi to do zakłócenia debaty lub, przez zadawanie kolejnych pytań zgłaszanych przez podniesienie niebieskiej kartki, do wyraźnego braku równowagi w związku z przynależnością do grup politycznych posłów zabierających głos w debacie.

9. Czas wypowiedzi jest ograniczony do jednej minuty dla wystąpień dotyczących: protokołów posiedzeń, wniosków proceduralnych oraz zmian w ostatecznym projekcie porządku dziennego lub w porządku dziennym.

10. Podczas debaty nad sprawozdaniem Komisja i Rada z zasady zabierają głos niezwłocznie po przedstawieniu sprawozdania przez sprawozdawcę. Rada, Komisja oraz sprawozdawca mogą ponownie zabrać głos, w szczególności w celu odpowiedzi na wystąpienia posłów.

11. Posłowie, którzy nie zabierali głosu w danej debacie mogą, nie częściej niż raz w sesji miesięcznej, złożyć pisemne oświadczenie o długości nieprzekraczającej 200 słów, które zostaje załączone do pełnego sprawozdania z debaty.

12. Z należyтым uwzględnieniem art. 230 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, Przewodniczący stara się osiągnąć porozumienie z Komisją, Radą i przewodniczącym Rady Europejskiej co do odpowiedniego przydziału czasu ich wystąpień.

Artykuł 172

Wystąpienia jednogminutowe

W trakcie pierwszego posiedzenia każdej sesji miesięcznej Przewodniczący udziela głosu, na nie dłużej niż 30 minut, posłom, którzy pragną zwrócić uwagę Parlamentu na ważną kwestię polityczną. Czas wystąpienia każdego posła nie może przekraczać jednej minuty. Przewodniczący może wyrazić zgodę na wyznaczenie dodatkowego czasu o takim przeznaczeniu w trakcie tej samej sesji miesięcznej.

Artykuł 173

Oświadczenia osobiste

1. Posłowie pragnącemu złożyć oświadczenie osobiste udziela się głosu na zakończenie debaty nad rozpatrywanym punktem porządku dziennego lub w chwili przyjmowania protokołu posiedzenia, do którego odnosi się wniosek o udzielenie głosu.

Mówca nie może wypowiadać się co do treści debaty, może jedynie odeprzeć stwierdzenia, jakie padły w trakcie debaty i dotyczyły go osobiście, odrzucić opinie, jakie mu się przypisuje lub też sprostować swoje wypowiedzi.

2. Wystąpienie mające na celu złożenie oświadczenia osobistego nie może przekroczyć trzech minut, chyba że Parlament zdecyduje inaczej.

Artykuł 174**Zapobieganie zakłóceniom obrad³²**

Przewodniczący ma prawo do wyeliminowania nadużywania takich wniosków, jak wnioski w sprawie przestrzegania Regulaminu, wnioski proceduralne, wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu lub wnioski o głosowanie odrębne, podzielone lub imienne, jeżeli jest przekonany, że wnioski te miałyby w oczywisty sposób na celu i przyniosłyby w konsekwencji poważne i długotrwałe zakłócenie procedur Parlamentu lub wykonywania praw posłów.

ROZDZIAŁ 4**ŚRODKI STOSOWANE W PRZYPADKU NIEPRZESTRZEGANIA NORM POSTĘPOWANIA****Artykuł 175****Środki natychmiastowe**

1. Przewodniczący przywołuje do porządku każdego posła, który narusza normy postępowania określone w art. 10 ust. 3 lub 4.

2. W przypadku ponownego naruszenia norm zachowania przez posła Przewodniczący po raz drugi przywołuje go do porządku, z odnotowaniem tego faktu w protokole.

3. W przypadku dalszego naruszania norm zachowania lub kolejnego naruszenia norm zachowania Przewodniczący może odebrać posłowi głos i zarządzić usunięcie go z sali obrad do końca posiedzenia. W przypadku wyjątkowo poważnego zakłócenia porządku Przewodniczący może zarządzić usunięcie posła z sali obrad do końca posiedzenia także natychmiast i bez powtórnego przywołania do porządku. Sekretarz Generalny niezwłocznie zapewnia zastosowanie takiego środka dyscyplinarnego przy pomocy woźnych oraz, w razie potrzeby, służb ochrony Parlamentu.

4. W przypadku zakłócenia porządku w sposób utrudniający kontynuację obrad Przewodniczący, w celu przywrócenia porządku, zawiesza posiedzenie na określony czas lub zamyka je. Jeżeli nie może on dojść do głosu, opuszcza fotel Przewodniczącego, co oznacza zawieszenie posiedzenia. Posiedzenie jest wznawiane po ponownym zwołaniu go przez Przewodniczącego.

5. Przewodniczący może zadecydować o przerwaniu transmisji na żywo z posiedzenia w przypadku naruszenia przez posła art. 10 ust. 3 lub 4.

6. Przewodniczący może zarządzić usunięcie z audiowizualnego zapisu obrad tych części wypowiedzi posła, w których pojawiają się sformułowania naruszające art. 11 ust. 3 lub 4.

Decyzja ta wchodzi w życie ze skutkiem natychmiastowym. Wymaga ona jednak potwierdzenia przez Prezydium w terminie nieprzekraczającym czterech tygodni od daty jej podjęcia, a jeżeli Prezydium nie zbierze się w tym czasie, na jego najbliższym posiedzeniu.

7. Uprawnienia, o których mowa w ust. 1-6, przysługują odpowiednio przewodniczącemu posiedzenia organów, komisji i delegacji, przewidzianych w Regulaminie.

³² Artykuł 174 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

TYTUŁ VII Artykuł 176

8. W razie konieczności, uwzględniając wagę naruszenia norm postępowania posłów, poseł prowadzący obrady, organ, komisja lub delegacja mogą, najpóźniej do dnia rozpoczęcia następnej sesji lub do następnego posiedzenia danego organu, komisji lub delegacji, zwrócić się do Przewodniczącego o zastosowanie art. 166.

Artykuł 176

Sankcje

1. W przypadku poważnego naruszenia art. 10 ust. 2–9 Przewodniczący podejmuje umotywowaną decyzję w sprawie nałożenia odpowiedniej sankcji zgodnie z niniejszym artykułem.

Jeśli chodzi o art. 10 ust. 3 lub 4 Przewodniczący może przyjąć na mocy niniejszego artykułu umotywowaną decyzję niezależnie od faktu, czy wcześniej zastosowano wobec danego posła środek natychmiastowy w rozumieniu art. 175.

Jeśli chodzi o art. 10 ust. 6 Przewodniczący może przyjąć na mocy niniejszego artykułu umotywowaną decyzję – dopiero po ustaleniu, że doszło do molestowania, zgodnie z obowiązującą wewnętrzną procedurą administracyjną dotyczącą molestowania i zapobiegania mu.

Przewodniczący może zastosować wobec posła sankcję w przypadkach, w których niniejszy Regulamin lub decyzja przyjęta przez Prezydium zgodnie z art. 25 Regulaminu przewiduje stosowanie niniejszego artykułu.

2. Przed wydaniem decyzji Przewodniczący zwraca się do zainteresowanego posła o przedstawienie uwag na piśmie. W przypadkach, gdy jest to bardziej stosowne Przewodniczący może podjąć decyzję o przeprowadzeniu wysłuchania posła.

O decyzji nakładającej sankcję informuje się danego posła listem poleconym lub, w nagłych przypadkach, za pośrednictwem woźnych.

Wszelkie sankcje nałożone na posła – po powiadomieniu go o nich – są ogłaszane przez Przewodniczącego na posiedzeniu plenarnym. Informuje się o nich przewodniczących organów, komisji i delegacji, do których poseł należy.

Z chwilą gdy decyzja o nałożeniu sankcji stanie się ostateczna, jest ona publikowana na stronie internetowej Parlamentu w miejscu pozwalającym na nadanie jej dużej widoczności i pozostaje dostępna do końca kadencji parlamentarnej.

3. Ocena zaobserwowanych zachowań musi uwzględniać ich wyjątkowy, powtarzający się lub ciągły charakter, a także ich wagę. W stosownych przypadkach uwzględnia się także ewentualne szkody dla powagi i reputacji Parlamentu.

4. Nałożona sankcja może obejmować jeden lub kilka z następujących środków:

- (a) naganą;
- (b) utratę prawa do otrzymywania dziennej diety na utrzymanie przez okres od 2 do 30 dni;
- (c) bez uszczerbku dla prawa do głosowania na posiedzeniu plenarnym i z zastrzeżeniem ścisłego poszanowania w takim przypadku norm postępowania, czasowe zawieszenie uczestnictwa w całości lub w części prac Parlamentu na okres od 2 do 30 dni, w czasie których obraduje Parlament lub którykolwiek z jego organów, komisji lub delegacji;

- (d) zakaz reprezentowania Parlamentu przez posła w delegacjach międzyparlamentarnych, na międzyparlamentarnych konferencjach lub na forach międzyinstytucjonalnych przez okres do jednego roku.
- (e) w przypadku naruszenia poufności ograniczenie prawa dostępu do informacji poufnych lub niejawnych przez okres do jednego roku.

5. Środki, o których mowa w ust. 4 lit. b) - e), mogą zostać podwojone w przypadku powtarzających się naruszeń lub gdy poseł odmówi zastosowania się do środka podjętego na podstawie art. 175 ust. 3.

6. Przewodniczący może dodatkowo przedłożyć Konferencji Przewodniczących, zgodnie z procedurą określoną w art. 21, wniosek o zawieszenie lub odwołanie posła z jednej lub większej liczby funkcji sprawowanych w Parlamencie.

Artykuł 177

Wewnętrzne postępowanie odwoławcze

Zainteresowany poseł może na mocy art. 166 ust. 1-5 w terminie dwóch tygodni od otrzymania zawiadomienia o sankcji nałożonej przez Przewodniczącego wnieść do Prezydium wewnętrzne odwołanie wstrzymujące zastosowanie sankcji. W okresie nieprzekraczającym czterech tygodni od daty wniesienia odwołania lub, jeśli Prezydium nie zbierze się w tym czasie, na jego najbliższym posiedzeniu, Prezydium może uchylić, utrzymać w mocy lub zmienić wymiar nałożonej sankcji, nie naruszając przysługującego zainteresowanemu posłowi prawa do skorzystania z zewnętrznego postępowania odwoławczego. W przypadku braku decyzji Prezydium w wyznaczonym terminie sankcję uznaje się za nieważną.

ROZDZIAŁ 5

KWORUM, POPRAWKI I GŁOSOWANIE

Artykuł 178

Kworum

1. Parlament obraduje, ustala porządek dzienny oraz przyjmuje protokół posiedzenia niezależnie od liczby posłów obecnych na sali.
2. Kworum jest osiągnięte, jeśli na sali obrad znajduje się jedna trzecia całkowitej liczby posłów do Parlamentu.
3. Głosowanie jest ważne niezależnie od liczby głosujących, chyba że na wcześniejszy wniosek co najmniej 40 posłów Przewodniczący stwierdzi brak kworum. Jeśli liczba obecnych posłów nie stanowi kworum, Przewodniczący ogłasza brak kworum i głosowanie zostaje wpisane do porządku dziennego następnego posiedzenia.

Elektroniczny system głosowania może zostać zastosowany do sprawdzenia progu 40 posłów, ale nie może być zastosowany do stwierdzenia kworum. Drzwi prowadzące na salę obrad nie mogą zostać zamknięte.

4. Posłowie, którzy wnioskuje o stwierdzenie kworum, muszą być obecni na sali obrad w momencie zgłoszenia takiego wniosku i są brani pod uwagę przy ustalaniu liczby obecnych zgodnie z ust. 2 i 3, nawet jeśli potem opuszczą salę obrad.

TYTUŁ VII Artykuł 179

5. Jeżeli obecnych jest mniej niż 40 posłów, Przewodniczący może stwierdzić brak kworum.

Artykuł 179

Progi³³

1. Na użytek niniejszego Regulaminu i o ile nie postanowiono inaczej, stosuje się następujące definicje:

- (a) „niski próg” oznacza jedną dwudziestą całkowitej liczby posłów do Parlamentu lub grupę polityczną;
- (b) „średni próg” oznacza jedną dziesiątą całkowitej liczby posłów do Parlamentu, tworzoną przez jedną lub więcej grup politycznych bądź przez poszczególnych posłów bądź przez kombinację obu tych opcji;
- (c) „wysoki próg” oznacza jedną piątą całkowitej liczby posłów do Parlamentu, tworzoną przez jedną lub więcej grup politycznych bądź przez poszczególnych posłów lub przez kombinację obu tych opcji.

2. Jeżeli w celu ustalenia, czy osiągnięty został odpowiedni próg, wymagany jest podpis posła, podpis ten może zostać złożony odręcznie lub w formie elektronicznej z użyciem systemu podpisu elektronicznego Parlamentu. Poseł może w stosownym terminie wycofać się ze złożonego podpisu, nie może go jednak później złożyć ponownie.

3. Jeżeli do osiągnięcia progu niezbędne jest poparcie grupy politycznej, grupa ta działa za pośrednictwem swego przewodniczącego lub za pośrednictwem osoby specjalnie wyznaczonej przez niego w tym celu.

4. Poparcie grupy politycznej w celu zastosowania średniego i wysokiego progu liczone jest następująco:

- w przypadku zastosowania w trakcie posiedzenia artykułu przewidującego taki próg: wszyscy posłowie należący do grupy wyrażającej poparcie, fizycznie obecni na sali;
- w pozostałych przypadkach: wszyscy posłowie należący do popierającej grupy.

Artykuł 180

Składanie i przedstawianie poprawek³⁴

1. Właściwa komisja, grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą złożyć poprawki do rozpatrzenia na posiedzeniu plenarnym. Publikuje się nazwiska wszystkich sygnatariuszy.

Poprawki muszą być złożone w formie pisemnej i podpisane przez ich autorów.

Do poprawek do wniosków dotyczących aktów prawnie wiążących mogą być dołączane krótkie wyjaśnienia. Wyjaśnienia te leżą w gestii autorów. Nie są one poddawane pod głosowanie.

2. Z zastrzeżeniem ograniczeń przewidzianych w art. 181, poprawka może mieć na celu

³³ Artykuł 179 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

³⁴ Artykuł 10 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

zmianę którejkolwiek części tekstu., Może również mieć na celu także wykreślenie, dodanie lub zastąpienie słów lub liczb.

W rozumieniu niniejszego artykułu i art. 181 słowo "tekst" oznacza całość projektu rezolucji, projektu rezolucji ustawodawczej, projektu decyzji lub też całość wniosku dotyczącego aktu prawnie wiążącego.

3. Termin składania poprawek wyznacza Przewodniczący.
4. Poprawka może zostać przedstawiona w czasie debaty przez jej autora lub przez posła wyznaczonego przez autora do zastąpienia go.
5. Jeżeli autor wycofa swoją poprawkę i nie zostanie ona natychmiast podjęta przez innego posła, poprawka ta upada.
6. Poprawki mogą zostać poddane pod głosowanie wyłącznie po ich udostępnieniu we wszystkich językach urzędowych, chyba że Parlament postanowi inaczej. Decyzja taka nie może zostać podjęta, jeśli sprzeciwi się jej co najmniej 40 posłów. Parlament unika podjęcia decyzji, w wyniku których w niedopuszczalnym stopniu poszkodowani zostaliby posłowie posługujący się określonym językiem.

W przypadku, gdy obecnych jest mniej niż 100 posłów Parlament nie może postanowić inaczej jeżeli przynajmniej jedna dziesiąta obecnych posłów wyraża sprzeciw.

Na wniosek Przewodniczącego poprawka ustna lub jakakolwiek inna zmiana ustna traktowana jest jak poprawka niedostępna we wszystkich językach urzędowych. Jeżeli Przewodniczący uzna ją za dopuszczalną na podstawie art. 181 ust. 2 i o ile nie został wyrażony sprzeciw zgodnie z art. 180 ust. 6, jest ona poddawana pod głosowanie według ustalonego porządku.

W komisji liczbę głosów wymaganą do wyrażenia sprzeciwu wobec poddania pod głosowanie takiej poprawki lub takiej zmiany ustala się na podstawie art. 219 proporcjonalnie do liczby, która ma zastosowanie na posiedzeniu plenarnym, w razie potrzeby zaokrąglonej do liczby wyższej.

Artykuł 181

Dopuszczalność poprawek³⁵

1. Z zastrzeżeniem dodatkowych warunków określonych w art. 54 ust. 4 dotyczących sprawozdań z własnej inicjatywy i w art. 68 ust. 2 dotyczących poprawek do stanowiska Rady, poprawka jest niedopuszczalna, jeżeli:
 - (a) jej treść nie ma bezpośredniego związku z tekstem, którego zmianę ma na celu;
 - (b) ma na celu usunięcie lub zastąpienie całego tekstu;
 - (c) ma na celu zmianę więcej niż jednego artykułu lub ustępu tekstu, do którego się odnosi, z wyjątkiem poprawek kompromisowych oraz do poprawek mających na celu naniesienie identycznych zmian w danym wyrażeniu w całym tekście;
 - (d) ma na celu zmianę wniosku dotyczącego ujednolicenia unijnego aktu prawnego; stosuje się jednak odpowiednio art. 109 ust. 3 akapit drugi Regulaminu;

³⁵ Artykuł 181 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

TYTUŁ VII Artykuł 181

- (e) ma na celu zmianę tych części wniosku dotyczącego przekształcenia unijnego aktu prawnego, które pozostają niezmiennie w takim wniosku; stosuje się jednak odpowiednio art. 110 ust. 2 akapit drugi oraz art. 110 ust. 3 akapit trzeci;
- (f) ma jedynie zapewnić językową poprawność lub dotyczy spójności terminologicznej tekstu w języku, w którym poprawkę tę złożono; w takim przypadku Przewodniczący poszukuje wraz z zainteresowanymi odpowiedniego rozwiązania językowego.

2. O dopuszczalności poprawek decyduje Przewodniczący.

Decyzja Przewodniczącego dotycząca dopuszczalności poprawek podejmowana zgodnie z ust. 2 opiera się nie tylko na postanowieniach ust. 1 niniejszego artykułu, ale na podstawie całości postanowień Regulaminu.

3. Grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą złożyć alternatywny projekt rezolucji w celu zastąpienia projektu rezolucji nieustawodawczej zawartego w sprawozdaniu komisji.

W takim przypadku grupa ta lub zainteresowani posłowie nie mogą wносить poprawek do projektu rezolucji właściwej komisji. Alternatywny projekt rezolucji nie może być dłuższy niż projekt właściwej komisji. Przedkładany jest on do zatwierdzenia przez Parlament w jednym głosowaniu, bez poprawek.

Artykuł 132 ust. 4 i 5, dotyczące wspólnych projektów rezolucji, stosuje się odpowiednio.

4. Za zgodą Przewodniczącego poprawki mogą zostać wyjątkowo złożone po upływie terminu składania poprawek, jeżeli są to poprawki kompromisowe lub jeżeli wystąpiły problemy natury technicznej. Przewodniczący podejmuje następnie decyzję co do dopuszczalności takich poprawek. Przewodniczący występuje o zgodę Parlamentu, aby poddać takie poprawki pod głosowanie.

W odniesieniu do dopuszczalności poprawek kompromisowych mogą być stosowane następujące ogólne kryteria dopuszczalności:

- *zasadniczo poprawki kompromisowe odnoszą się do tych części tekstu, do których poprawki wniesiono przed upływem terminu składania poprawek;*
- *zasadniczo poprawki kompromisowe składane są przez grupy polityczne reprezentujące większość w Parlamencie, przewodniczących lub sprawozdawców zainteresowanych komisji lub przez autorów innych poprawek;*
- *zasadniczo poprawki kompromisowe łączą się z wycofaniem innych poprawek do tego samego fragmentu tekstu.*

Tylko Przewodniczący może zaproponować rozpatrzenie poprawek kompromisowych. Aby poddać poprawkę kompromisową pod głosowanie, Przewodniczący musi uzyskać zgodę Parlamentu i w tym celu zwraca się z pytaniem, czy ktoś sprzeciwia się przeprowadzaniu takiego głosowania. W przypadku sprzeciwu Parlament decyduje większością oddanych głosów.

Artykuł 182**Procedura głosowania³⁶**

1. O ile przepisy szczególne Regulaminu nie stanowią inaczej, do głosowań nad tekstami przekazanymi Parlamentowi stosuje się następującą procedurę:

- (a) najpierw, w stosownych przypadkach, przeprowadza się głosowanie nad poprawkami do wniosku dotyczącego aktu prawnie wiążącego,
- (b) następnie, w stosowanych przypadkach, głosuje się nad całością wniosku z ewentualnymi poprawkami;

Jeżeli wniosek dotyczący aktu prawnie wiążącego z ewentualnymi zmianami nie uzyska większości oddanych głosów w komisji, komisja proponuje Parlamentowi odrzucenie wniosku.

- (c) następnie głosuje się nad poprawkami do projektu rezolucji lub do projektu rezolucji ustawodawczej;
- (d) na końcu odbywa się głosowanie nad całością projektu rezolucji (głosowanie końcowe).

Parlament nie głosuje nad uzasadnieniami zawartymi w sprawozdaniu.

2. Podczas poddawania pod głosowanie wniosków dotyczących aktów prawnie wiążących oraz projektów rezolucji nieustawodawczych przystępuje się w pierwszej kolejności do głosowań nad częścią merytoryczną, a następnie do głosowań nad umocowaniami oraz motywami.

3. Poprawka upada, jeżeli jest sprzeczna z podjętymi wcześniej w trakcie tego samego głosowania decyzjami dotyczącymi tego samego tekstu.

4. Podczas głosowania dopuszczalne jest jedynie wystąpienie sprawozdawcy lub, w jego zastępstwie, przewodniczącego komisji. Może on zwięźle przedstawić stanowisko właściwej komisji w sprawie poddawanych pod głosowanie poprawek.

Artykuł 183**Kolejność głosowania nad poprawkami³⁷**

1. Poprawki mają pierwszeństwo przed tekstem, do którego się odnoszą, i są poddawane pod głosowanie przed nim.

2. Jeśli dwie lub więcej wykluczających się wzajemnie poprawek odnosi się do tego samego fragmentu tekstu, pierwszeństwo ma ta poprawka, która najbardziej odbiega od pierwotnego tekstu i jest ona poddawana pod głosowanie jako pierwsza. Jej przyjęcie oznacza odrzucenie innych poprawek; jeżeli zostaje ona odrzucona, poddawana jest pod głosowanie kolejna poprawka mająca pierwszeństwo przed innymi i procedurę tą powtarza się w odniesieniu do każdej z pozostałych poprawek. W przypadku wątpliwości co do pierwszeństwa rozstrzyga Przewodniczący. Jeśli wszystkie poprawki zostały odrzucone, tekst pierwotny uważa się za przyjęty, chyba że w wymaganym terminie złożono wniosek o głosowanie odrębne.

³⁶ Artykuł 12 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

³⁷ Artykuł 183 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

TYTUŁ VII Artykuł 184

3. Niemniej jednak, jeżeli Przewodniczący uzna, że usprawni to głosowanie, może poddać pod głosowanie najpierw tekst pierwotny lub poddać pod głosowanie poprawkę, która mniej odbiega od tekstu pierwotnego, przed poprawką, która odbiega od niego najbardziej.

Jeśli tekst lub jedna z tych poprawek uzyska większość, wszystkie inne poprawki dotyczące tej samej części tekstu upadają.

4. Jeżeli poprawki kompromisowe poddaje się pod głosowanie, mają one pierwszeństwo w głosowaniu.

5. Głosowanie podzielone nie jest dopuszczalne w przypadku głosowania nad poprawką kompromisową.

6. Jeżeli właściwa komisja złożyła kilka poprawek do tekstu będącego przedmiotem sprawozdania, Przewodniczący poddaje je pod głosowanie łącznie, chyba że grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg wnioskowali – w odniesieniu do konkretnych elementów tekstu – o głosowanie podzielone lub głosowanie odrębne lub złożone zostały także inne kolidujące poprawki.

7. Przewodniczący może zarządzić łączne głosowanie nad innymi poprawkami, jeżeli się one uzupełniają, chyba że grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg wnioskowali o głosowanie podzielone lub głosowanie odrębne. Autorzy poprawek mogą również zaproponować łączne głosowanie nad ich poprawkami.

8. Po przyjęciu lub odrzuceniu danej poprawki Przewodniczący może zdecydować o poddaniu pod głosowanie łączne innych poprawek mających podobną treść lub cele. Przed podjęciem decyzji Przewodniczący może wystąpić o zgodę Parlamentu.

Poprawki te mogą odnosić się do różnych części pierwotnego tekstu.

9. Dwie lub więcej identycznych poprawek złożonych przez różnych autorów poddaje się pod głosowanie jako jedną poprawkę.

10. Poprawka, w odniesieniu do której wnioskowano o głosowanie imienne, jest poddawana pod głosowanie odrębnie od innych poprawek.

Artykuł 184

Ograniczanie w komisjach poprawek złożonych na posiedzeniu plenarnym

Jeśli wpłynęło więcej niż 50 poprawek lub wniosków o głosowanie podzielone lub głosowanie odrębne dotyczących przedstawionego przez komisję tekstu, który ma być rozpatrywany na posiedzeniu plenarnym, Przewodniczący może zwrócić się do tej komisji, po konsultacji z jej przewodniczącym, o głosowanie nad każdą z tych poprawek lub każdym z tych wniosków. Poprawka lub wniosek o głosowanie podzielone czy głosowanie odrębne, które na tym etapie nie otrzymają poparcia jednej trzeciej członków komisji, nie są poddawane pod głosowanie na posiedzeniu plenarnym.

Artykuł 185**Głosowanie podzielone³⁸**

1. Grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą wnioskować o przeprowadzenie głosowania podzielonego, jeżeli poddawany pod głosowanie tekst zawiera więcej, niż jedno postanowienie lub odnosi się do kilku kwestii, albo jeżeli może on być podzielony na części mające odrębne znaczenie lub wartość normatywną.

2. Wniosek ten musi zostać przedstawiony najpóźniej wieczorem w dniu poprzedzającym głosowanie, chyba że Przewodniczący wyznaczy inny termin. Następnie Przewodniczący podejmuje decyzję co do wniosku.

Artykuł 186**Prawo do głosowania³⁹**

Prawo do głosowania jest prawem osobistym.

Posłowie głosują indywidualnie i osobiście.

Jakiegokolwiek naruszenie niniejszego artykułu zostanie uznane za poważne naruszenie art. 10 ust. 3.

Artykuł 187**Głosowanie⁴⁰**

1. Głosowanie w Parlamencie odbywa się zazwyczaj przez podniesienie ręki.

Niemniej jednak Przewodniczący w każdej chwili może zdecydować o przeprowadzeniu głosowania z zastosowaniem elektronicznego systemu głosowania.

2. Przewodniczący ogłasza otwarcie i zamknięcie każdego głosowania.

Po ogłoszeniu przez Przewodniczącego otwarcia głosowania nikt, poza samym Przewodniczącym, nie może zabierać głosu aż do ogłoszenia przez niego zamknięcia głosowania.

3. W przypadku przyjęcia lub odrzucenia tekstu tylko głosy „za” i „przeciw” są uwzględniane przy obliczaniu wyniku głosowania, z wyjątkiem przypadków, dla których w traktatach przewidziano szczególną większość.

4. Jeżeli Przewodniczący zdecyduje, że rezultat głosowania przez podniesienie ręki budzi wątpliwości, przeprowadza się głosowanie elektroniczne. Jeśli system elektroniczny nie działa, posłowie głosują przez powstanie z miejsc.

5. Wynik głosowania jest stwierdzany i ogłaszany przez Przewodniczącego.

6. Wynik głosowania jest rejestrowany.

³⁸ Artykuł 185 ust. 1 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

³⁹ Artykuł 186 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

⁴⁰ Artykuł 187 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

Artykuł 188

Głosowanie końcowe

Podejmując decyzję na podstawie sprawozdania Parlament głosuje imiennie w ramach jakiegokolwiek głosowania pojedynczego lub końcowego zgodnie z art. 190 ust. 3.

Przepisy art. 188 dotyczące głosowania imiennego nie mają zastosowania do sprawozdań, o których mowa w art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 4, 7 i 9, w ramach procedur dotyczących immunitetu posła.

Artykuł 189

Równa liczba głosów⁴¹

1. W przypadku równej liczby głosów oddanych w głosowaniu przeprowadzonym na podstawie art. 182 ust. 1 lit. b) lub d), całość tekstu jest odsyłana do komisji. Procedurę tę stosuje się także w przypadku głosowań na podstawie art. 3 i 9.
2. W przypadku równej liczby głosów w głosowaniu nad tekstem poddanym pod głosowanie podzielone zgodnie z art. 185 poddawany pod głosowanie tekst uznaje się za przyjęty.
3. We wszystkich innych przypadkach równej liczby głosów, z zastrzeżeniem artykułów wymagających większości kwalifikowanej, poddawane pod głosowanie tekst lub propozycję uważa się za odrzucone.

Artykuł 189 ust. 3 należy rozumieć w ten sposób, że w przypadku wystąpienia równej liczby głosów w głosowaniu nad projektem zalecenia, na podstawie art. 149 ust. 4, nieinterweniowania w postępowaniu przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej, taka równa ilość głosów nie oznacza przyjęcia zalecenia, zgodnie z którym Parlament powinien interweniować w tym postępowaniu. W takim przypadku uznaje się, że właściwa komisja nie sformułowała zalecenia.

Przewodniczący może głosować, ale nie ma głosu rozstrzygającego.

Artykuł 190

Głosowanie imienne⁴²

1. Poza przypadkami przewidzianymi w niniejszych przepisach głosowanie imienne przeprowadza się, jeżeli grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg złożyli pisemny wniosek w tej sprawie najpóźniej wieczorem w dniu poprzedzającym głosowanie, chyba że Przewodniczący wyznaczył inny termin.

Przepisy art. 180 dotyczące głosowania imiennego nie mają zastosowania do sprawozdań, o których mowa w art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 4, 7 i 9, w ramach procedur dotyczących immunitetu posła.

2. Każda grupa polityczna może złożyć nie więcej, niż sto wniosków o głosowanie imienne podczas jednej sesji.
3. Głosowanie imienne przeprowadzane jest przy użyciu elektronicznego systemu

⁴¹ Artykuł 189 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

⁴² Artykuł 190 ust. 3 i 4 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

głosowania.

Jeśli nie jest on dostępny z powodów technicznych, głosowanie imienne można przeprowadzić w kolejności alfabetycznej rozpoczynając od wybranego losowo nazwiska posła. Przewodniczący głosuje jako ostatni. Głosowanie odbywa się ustnie przez wypowiedzenie słów „tak”, „nie” lub „wstrzymuję się”.

4. Wynik głosowania jest wpisywany do protokołu posiedzenia. Lista głosujących, uporządkowana według grup politycznych i według kolejności alfabetycznej nazwisk posłów, zawiera informację o sposobie głosowania każdego z posłów.

Artykuł 191

Głosowanie tajne⁴³

1. W przypadku powoływania na stanowiska przeprowadzane jest głosowanie tajne, z zastrzeżeniem art. 15 ust. 1 i art. 213 ust. 2 akapit pierwszy.

Przy obliczaniu oddanych głosów bierze się pod uwagę jedynie karty do głosowania z nazwiskami kandydatów, którzy zostali zgłoszeni.

2. Głosowanie tajne przeprowadza się także, gdy wnioskuje o to posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej wysoki próg. Wniosek taki musi zostać złożony przed rozpoczęciem głosowania.

3. Wniosek o głosowanie tajne ma pierwszeństwo przed wnioskiem o głosowanie imienne.

4. Wyniki głosowania tajnego obliczane są przez dwóch do ośmiu posłów wybranych w drodze losowania, chyba że przeprowadzane jest głosowanie elektroniczne.

W przypadku głosowania określonego w ust. 1 liczenia głosów nie mogą dokonywać kandydaci.

Nazwiska posłów, którzy wzięli udział w głosowaniu tajnym są rejestrowane w protokole posiedzenia, na którym odbyło się głosowanie.

Artykuł 192

Stosowanie elektronicznego systemu głosowania⁴⁴

1. Techniczne warunki stosowania tego systemu określone są w instrukcjach Prezydium.

2. W przypadku głosowania elektronicznego rejestrowany jest jedynie wynik liczbowy, chyba że chodzi o głosowanie imienne.

3. Przewodniczący w każdej chwili może zdecydować o zastosowaniu elektronicznego systemu głosowania do sprawdzenia progów.

Artykuł 193

Kwestionowanie ważności głosowania⁴⁵

1. Wnioski w sprawie przestrzegania regulaminu dotyczące ważności głosowania mogą być

⁴³ Artykuł 191 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

⁴⁴ Artykuł 192 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

⁴⁵ Artykuł 192 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

TYTUŁ VII Artykuł 194

składane po ogłoszeniu przez Przewodniczącego zamknięcia głosowania.

2. Po ogłoszeniu wyników głosowania, które odbyło się przez podniesienie ręki, mogą być składane wnioski o ich weryfikację za pomocą systemu elektronicznego.

3. Przewodniczący podejmuje decyzję w sprawie ważności ogłoszonego wyniku. Decyzja Przewodniczącego jest ostateczna.

Artykuł 194

Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu

1. Po zakończeniu głosowania każdy poseł może złożyć nieprzekraczające jednej minuty oświadczenie ustne dotyczące stanowiska zajętego w pojedynczym lub końcowym głosowaniu w sprawie przedłożonej Parlamentowi. Każdy poseł może złożyć w jednej sesji maksymalnie trzy oświadczenia ustne dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu.

Każdy poseł może złożyć w sprawie takiego głosowania nieprzekraczające 200 słów oświadczenie pisemne dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu, które to oświadczenie jest publikowane na stronie internetowej tego posła na portalu Parlamentu.

Grupa polityczna może złożyć wyjaśnienie dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu nieprzekraczające dwóch minut.

Po rozpoczęciu pierwszego wyjaśnienia dotyczącego stanowiska zajętego w głosowaniu odnośnie do pierwszego punktu nie są dopuszczalne dalsze wnioski w tej sprawie.

Dopuszcza się wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu w odniesieniu do pojedynczego lub końcowego głosowania w każdej sprawie przedłożonej Parlamentowi. Wyrażenie „głosowanie końcowe” nie przesądza o rodzaju głosowania, lecz oznacza ostatnie głosowanie w danej sprawie.

2. Wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu nie są dopuszczalne w przypadku głosowania tajnego lub głosowania nad kwestiami proceduralnymi.

3. Jeżeli do porządku dziennego Parlamentu wpisany jest punkt bez poprawek lub bez debaty, posłowie mogą składać jedynie pisemne wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu zgodnie z ust. 1.

Pisemne lub ustne wyjaśnienia dotyczące stanowiska zajętego w głosowaniu muszą mieć bezpośredni związek ze sprawą przedłożoną Parlamentowi.

ROZDZIAŁ 6

WNIOSKI W SPRAWIE PRZESTRZEGANIA REGULAMINU I WYSTĄPIENIA W SPRAWACH PROCEDURALNYCH

Artykuł 195

Wnioski w sprawie przestrzegania Regulaminu⁴⁶

1. Poseł może zabrać głos w celu zwrócenia uwagi Przewodniczącego na nieprzestrzeganie

⁴⁶ Artykuł 195 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

Regulaminu. Na początku swojego wystąpienia poseł wskazuje artykuł, do którego się odwołuje. Na początku swojego wystąpienia poseł wskazuje artykuł, do którego się odwołuje.

2. Wnioski o udzielenie głosu w celu złożenia wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu mają pierwszeństwo przed innymi wnioskami o udzielenie głosu lub wnioskami proceduralnymi.
3. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.
4. W przypadku wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu Przewodniczący niezwłocznie podejmuje decyzję w tej sprawie zgodnie z postanowieniami Regulaminu i ogłasza ją bezpośrednio po zgłoszeniu wniosku. Decyzja ta nie podlega głosowaniu.
5. Wyjątkowo Przewodniczący może oświadczyć, że jego decyzja zostanie ogłoszona później, jednakże nie może jej ogłosić w terminie przekraczającym 24 godziny po zgłoszeniu wniosku w sprawie przestrzegania Regulaminu. Przełożenie terminu podjęcia decyzji nie pociąga za sobą odroczenia debaty. Przewodniczący może przedstawić sprawę właściwej komisji.

Wniosek o udzielenie głosu w sprawie przestrzegania Regulaminu musi odnosić się do omawianego w danej chwili punktu porządku obrad. Przewodniczący może wezwać autora wniosku o udzielenie głosu w sprawie przestrzegania Regulaminu dotyczącego innego zagadnienia do zabrania głosu w stosownej chwili, np. po zakończeniu rozpatrywania określonego punktu porządku obrad lub przed przerwą w posiedzeniu.

Artykuł 196

Wnioski proceduralne

1. W pierwszej kolejności udziela się głosu w celu złożenia następujących wniosków proceduralnych:
 - (a) wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności (art. 197);
 - (b) wniosek o odesłanie do komisji (art. 198);
 - (c) wniosek o zamknięcie debaty (art. 199);
 - (d) wniosek o odroczenie debaty lub głosowania (art. 200); lub
 - (e) wniosek o zawieszenie lub przerwanie posiedzenia (art. 201).

W sprawie tych wniosków głos zabierać mogą, poza wnioskodawcą, jedynie jeden mówca przeciw, jak również przewodniczący lub sprawozdawca właściwej komisji.

2. Czas wystąpienia jest ograniczony do jednej minuty.

Artykuł 197

Wniosek o stwierdzenie niedopuszczalności

1. W momencie otwarcia debaty nad danym punktem porządku dziennego grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą wystąpić z wnioskiem o stwierdzenie niedopuszczalności tego punktu porządku dziennego. Głosowanie nad tym wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

TYTUŁ VII Artykuł 198

Zamiar złożenia wniosku o stwierdzenie niedopuszczalności powinien być zgłoszony co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który informuje o nim niezwłocznie Parlament.

2. Jeśli wniosek został przyjęty, Parlament przechodzi od razu do następnego punktu porządku dziennego.

Artykuł 198

Odesłanie do komisji

1. O odesłanie sprawy do komisji może wnioskować grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg podczas ustalania porządku dziennego lub przed otwarciem debaty.

Zamiar złożenia wniosku o odesłanie do komisji jest zgłaszany co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który niezwłocznie informuje o nim Parlament.

2. O odesłanie sprawy do komisji może też wnioskować grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg przed głosowaniem lub w jego trakcie. Wniosek taki jest niezwłocznie poddawany pod głosowanie.

3. Wniosek o odesłanie do komisji może być zgłoszony tylko raz na każdym z etapów procedury, o których mowa w ust. 1 i 2.

4. Odesłanie do komisji zawiesza rozpatrywanie danego punktu.

5. Parlament może wyznaczyć komisji termin, w jakim powinna ona przedstawić swoje wnioski.

Artykuł 199

Zamknięcie debaty

1. Przewodniczący, na wniosek grupy politycznej lub posłów w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg może zaproponować zamknięcie debaty zanim zabiorą głos wszyscy mówcy figurujący na liście. Głosowanie nad propozycją lub wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

2. Jeżeli propozycja lub wniosek zostały przyjęte, głos może zabrać tylko jeden poseł z każdej grupy, która nie wzięła jeszcze udziału w debacie.

3. Po wystąpieniach, o których mowa w ust. 2, następuje zamknięcie debaty i Parlament przystępuje do głosowania nad omawianym punktem, chyba że wcześniej został ustalony inny termin głosowania.

4. Jeśli propozycję lub wniosek odrzucono, mogą być one powtórnie przedstawione w czasie tej samej debaty jedynie przez Przewodniczącego.

Artykuł 200**Odroczenie debaty lub głosowania⁴⁷**

1. Grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą w chwili otwarcia debaty nad danym punktem porządku dziennego przedstawić wniosek o odroczenie debaty na wskazany termin. Głosowanie nad tym wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

Zamiar złożenia wniosku o odroczenie debaty powinien być zgłoszony co najmniej dwadzieścia cztery godziny wcześniej Przewodniczącemu, który informuje o nim niezwłocznie Parlament.

2. Jeżeli wniosek został przyjęty, Parlament przechodzi do następnego punktu porządku dziennego. Odroczona debata jest podejmowana w wyznaczonym terminie.

3. Jeżeli wniosek odrzucono, nie może być on przedstawiony ponownie w trakcie tej samej sesji miesięcznej.

4. Przed głosowaniem lub w jego trakcie grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą przedstawić wniosek o odroczenie głosowania. Wniosek taki jest niezwłocznie poddawany pod głosowanie.

Artykuł 201**Zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia⁴⁸**

Posiedzenie może zostać zawieszono lub zamknięte w trakcie debaty lub głosowania, jeżeli decyzję taką podejmie Parlament na podstawie propozycji Przewodniczącego lub na wniosek posłów lub grupy politycznej (grup politycznych) w liczbie stanowiącej co najmniej wysoki próg. Głosowanie nad tą propozycją lub wnioskiem przeprowadza się niezwłocznie.

W przypadku złożenia wniosku o zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia procedurę głosowania nad tym wnioskiem należy wszcząć bez zbędnej zwłoki. Należy stosować zwyczajowe środki ogłaszania głosowań plenarnych i zgodnie z obecną praktyką należy zapewnić posłom dość czasu na dotarcie do sali obrad plenarnych.

Analogicznie do art. 158 ust. 2 akapit drugi Regulaminu, w przypadku odrzucenia takiego wniosku podobny wniosek nie może zostać złożony ponownie w tym samym dniu. W myśl art. 174 Regulaminu Przewodniczący jest uprawniony do wyeliminowania nadużywania wniosków składanych na podstawie niniejszego artykułu.

ROZDZIAŁ 7**JAWNOŚĆ PRAC****Artykuł 202****Protokół obrad**

1. Protokół każdego posiedzenia, opisujący szczegółowo obrady i decyzje Parlamentu oraz zawierający nazwiska mówców, a także wyniki wszystkich głosowań nad wszystkimi poprawkami, jest udostępniany najpóźniej na pół godziny przed rozpoczęciem popołudniowej

⁴⁷ Artykuł 200 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

⁴⁸ Artykuł 21 stosuje się odpowiednio do komisji (zob. art. 219).

TYTUŁ VII Artykuł 203

części następnego posiedzenia.

2. Wykaz dokumentów będących podstawą debat oraz decyzji Parlamentu jest publikowany w protokole.
3. Na początku popołudniowej części każdego posiedzenia Przewodniczący przedkłada Parlamentowi do zatwierdzenia protokół poprzedniego posiedzenia.
4. Jeżeli do protokołu zgłoszono zastrzeżenia, Parlament decyduje w razie potrzeby o wzięciu pod uwagę żądanych zmian. Poseł nie może zabierać głosu w tej sprawie dłużej niż jedną minutę.
5. Protokół opatrzony podpisem Przewodniczącego i Sekretarza Generalnego jest przechowywany w archiwach Parlamentu. Zostaje on opublikowany w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 203

Teksty przyjęte

1. Teksty przyjęte przez Parlament publikowane są zaraz po głosowaniu. Przedstawiane są one Parlamentowi razem z protokołami właściwych posiedzeń i zachowywane są w archiwach Parlamentu.
2. Przewodniczący jest właściwy dla przeprowadzenia końcowego opracowania prawnolingwistycznego tekstów przyjętych przez Parlament. W przypadku tekstów przyjętych na podstawie porozumienia osiągniętego między Parlamentem i Radą, to opracowanie końcowe wykonują obie instytucje, w ścisłej współpracy i w oparciu o obopólne porozumienie.
3. Procedura określona w art. 241 ma zastosowanie w przypadku gdy, w celu zapewnienia spójności i jakości tekstu zgodnie z wolą wyrażoną przez Parlament, niezbędne są dostosowania tekstu wychodzące poza poprawienie błędów typograficznych lub korekty niezbędne do zapewnienia zgodności wszystkich wersji językowych, jak również ich językowej poprawności i spójności terminologicznej.
4. Stanowiska przyjęte przez Parlament zgodnie ze zwykłą procedurą ustawodawczą przyjmują formę tekstu skonsolidowanego. Jeśli głosowanie na posiedzeniu plenarnym nie opierało się na porozumieniu z Radą, tekst skonsolidowany określa wszystkie przyjęte poprawki.
5. Po końcowym opracowaniu teksty przyjęte podpisywane są przez Przewodniczącego oraz Sekretarza Generalnego i publikowane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

Artykuł 204

Pełne sprawozdanie z obrad⁴⁹

1. Pełne sprawozdanie z obrad jest sporządzane dla każdego posiedzenia w formie wielojęzycznego dokumentu, w którym wszystkie wypowiedzi zamieszczone są w oryginalnym języku urzędowym.
2. Przewodniczący, bez uszczerbku dla swych innych uprawnień porządkowych, może polecić usunięcie z pełnych sprawozdań wystąpień posłów, którym nie udzielono głosu lub którzy kontynuowali wystąpienie po przekroczeniu przydzielonego im czasu.

⁴⁹ Artykuł 204 ust. 2, 3 i 5 stosuje się odpowiednio do komisji w przypadku, gdy sporządza się pełne sprawozdanie z obrad (zob. art. 216 ust. 5).

3. Mówcy mogą wprowadzać zmiany w tekstach swoich wypowiedzi w terminie pięciu dni roboczych. Zmiany przesyła się w tym terminie do Sekretariatu.
4. Wielojęzyczne pełne sprawozdanie jest publikowane jako załącznik do Dziennika Urzędowego Unii Europejskiej i zachowywane w archiwach Parlamentu.
5. Pisemnego tłumaczenia fragmentów pełnego sprawozdania na którykolwiek z języków urzędowych dokonuje się na wniosek posła. W razie potrzeby tłumaczenie dostarcza się w krótkim czasie.

Artykuł 205

Audiowizualny zapis obrad

1. Obrady Parlamentu są transmitowane w czasie rzeczywistym na jego stronie internetowej w językach, w których są prowadzone, wraz z wielojęzyczną ścieżką dźwiękową ze wszystkich aktywnych kabin tłumaczeniowych.
2. Natychmiast po posiedzeniu sporządza się zindeksowany audiowizualny zapis obrad w językach, w których były prowadzone, wraz z wielojęzyczną ścieżką dźwiękową ze wszystkich aktywnych kabin tłumaczeniowych i udostępnia się go na stronie internetowej Parlamentu przez pozostały okres bieżącej kadencji i całą kolejną kadencję parlamentarną, po czym zostaje on zachowany w archiwach Parlamentu. Audiowizualny zapis obrad zostaje powiązany z wielojęzycznym pełnym sprawozdaniem z obrad, gdy tylko staje się ono dostępne.

TYTUŁ VIII

KOMISJE I DELEGACJE

ROZDZIAŁ 1

KOMISJE

Artykuł 206

Powolywanie komisji stałych

Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament powołuje komisje stałe. Ich kompetencje są określone w załączniku do Regulaminu. Załącznik ten przyjmuje się większością oddanych głosów. Powołanie członków komisji następuje podczas pierwszej sesji miesięcznej nowo wybranego Parlamentu.

Kompetencje komisji stałych mogą zostać również określone w innym terminie niż data powołania komisji.

Artykuł 207

Komisje specjalne

1. Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament może w każdej chwili powołać komisje specjalne, których kompetencje, skład liczbowy i długość kadencji są ustalane równocześnie z decyzją o ich powołaniu.
2. Kadencja komisji specjalnych nie przekracza 12 miesięcy, chyba że pod koniec tego okresu Parlament ją przedłuży. Kadencja komisji specjalnej rozpoczyna się z dniem jej posiedzenia inauguracyjnego, chyba że w decyzji Parlamentu powołującej komisję specjalną postanowiono inaczej.
3. Komisje specjalne nie mogą wydawać opinii dla innych komisji.

Artykuł 208

Komisje śledcze

1. Zgodnie z art. 226 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej i art. 2 decyzji 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji⁵⁰, na wniosek jednej czwartej całkowitej liczby posłów Parlament może powołać komisję śledczą do zbadania zarzutów naruszenia lub niewłaściwego administrowania w stosowaniu prawa Unii przez instytucje lub organy Unii, administrację publiczną jednego z państw członkowskich albo osoby upoważnione przez prawo Unii do jego stosowania.

Poprawki nie mogą dotyczyć przedmiotu postępowania, określanego przez jedną czwartą posłów do Parlamentu, ani terminu wyznaczonego w ust. 11.

2. Decyzja o powołaniu komisji śledczej jest publikowana w Dzienniku Urzędowym Unii

⁵⁰ Decyzja 95/167/WE, Euratom, EWWiS Parlamentu Europejskiego, Rady i Komisji z dnia 19 kwietnia 1995 r. w sprawie szczegółowych przepisów regulujących egzekwowanie przez Parlament Europejski jego prawa do prowadzenia dochodzeń (Dz.U. L 113 z 19.5.1995, s. 1).

Europejskiej w terminie jednego miesiąca od jej podjęcia.

3. Tryb funkcjonowania komisji śledczej regulowany jest postanowieniami niniejszego Regulaminu odnoszącymi się do komisji, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień szczególnych niniejszego artykułu oraz decyzji 95/167/WE, Euratom, EWWiS.

4. Wniosek o powołanie komisji śledczej powinien dokładnie określać przedmiot postępowania oraz zawierać szczegółowe uzasadnienie jego wszczęcia. Parlament, na wniosek Konferencji Przewodniczących, podejmuje decyzję w kwestii powołania komisji, a w przypadku decyzji pozytywnej również w kwestii jej składu liczbowego.

5. Komisje śledcze nie mogą wydawać opinii dla innych komisji.

6. Prawo do głosowania w komisji śledczej mają jedynie jej członkowie lub, w przypadku ich nieobecności, ich zastępcy.

7. Komisja śledcza wybiera swojego przewodniczącego i wiceprzewodniczących oraz powołuje jednego lub kilku sprawozdawców. Komisja może ponadto powierzać swoim członkom konkretne zadania lub przekazać im kompetencje, przy czym są oni obowiązani składać szczegółowe sprawozdania.

8. W razie konieczności lub w pilnych przypadkach koordynatorzy komisji przejmują czynności komisji pomiędzy jej posiedzeniami, z zastrzeżeniem ich zatwierdzenia przez komisję na kolejnym posiedzeniu.

9. W odniesieniu do języków używanych w komisji śledczej zastosowanie mają postanowienia art. 167. Jednakże prezydium komisji:

- może ograniczyć zakres tłumaczenia ustnego do języków urzędowych używanych przez członków komisji biorących udział w pracach, jeśli uzna to za niezbędne dla zachowania poufności, oraz
- podejmuje decyzje w sprawie tłumaczenia pisemnego otrzymanych dokumentów tak, aby komisja mogła szybko i skutecznie wywiązać się ze swoich obowiązków, przy zachowaniu wymaganej tajności i poufności.

10. W przypadku gdy zarzuty naruszenia lub niewłaściwego stosowania prawa Unii wskazują na możliwą odpowiedzialność instytucji lub organu państwa członkowskiego, komisja śledcza może zwrócić się do parlamentu danego państwa członkowskiego o współpracę w śledztwie.

11. Komisja śledcza kończy swoje prace wraz z przedstawieniem sprawozdania z wynikami prac w terminie nieprzekraczającym dwunastu miesięcy od jej posiedzenia inauguracyjnego. Parlament może dwukrotnie zdecydować o przedłużeniu tego terminu o kolejne trzy miesiące. W stosownym przypadku sprawozdanie może zawierać stanowiska mniejszości, zgodnie z zasadami określonymi w art. 55. Sprawozdanie to jest publikowane.

Na wniosek komisji śledczej Parlament przeprowadza debatę nad sprawozdaniem w trakcie pierwszej sesji miesięcznej następującej po jego przedstawieniu.

12. Komisja śledcza może również przedłożyć Parlamentowi projekt zalecenia dla instytucji lub organów Wspólnot Europejskich albo państw członkowskich.

13. Przewodniczący Parlamentu zobowiązuje właściwą zgodnie z załącznikiem VI komisję do kontroli działań podjętych na podstawie wyników prac komisji śledczej i, w razie potrzeby, do

przygotowania sprawozdania na ten temat. Podejmuje on wszelkie inne środki, jakie uzna za stosowne, w celu zapewnienia podjęcia konkretnych działań w związku z wynikami postępowania.

Artykuł 209

Skład komisji

1. Członkowie komisji, komisji specjalnych i komisji śledczych są powoływani przez grupypolityczne oraz posłów niezrzeszonych.

Konferencja Przewodniczących określa termin, do którego grupy polityczne oraz posłowie niezrzeszeni powiadamiają Przewodniczącego o powołanych członkach, a ten następnie ogłasza powołanych członków na posiedzeniu plenarnym.

2. Skład komisji odzwierciedla, w miarę możliwości, skład Parlamentu. Podział miejsc w komisjach między grupami politycznymi musi stanowić najbliższą liczbę całkowitą powyżej albo najbliższą liczbę całkowitą poniżej obliczonej proporcji.

Jeżeli grupom politycznym nie uda się osiągnąć porozumienia co do należnego im udziału w komisji lub komisjach, decyzję podejmuje Konferencja Przewodniczących.

3. Jeżeli grupa polityczna postanowi nie zasiadać w komisji lub jeżeli grupie politycznej nie uda się powołać swoich członków w terminie wyznaczonym przez Konferencję Przewodniczących, miejsca w komisji pozostają wolne. Wymiana miejsc między grupami politycznymi jest niedopuszczalna.

4. Jeżeli fakt zmiany grupy politycznej przez jednego z posłów zakłóca proporcjonalny podział miejsc w komisji zgodnie z ust. 2, a grupom politycznym nie udaje się dojść do porozumienia, aby zapewnić zgodność z obowiązującymi przepisami, Konferencja Przewodniczących podejmuje niezbędne decyzje.

5. O wszelkich postanowionych zmianach dotyczących powołania przez grupy polityczne i posłów niezrzeszonych należy informować przewodniczącego, który ogłasza to na posiedzeniu plenarnym najpóźniej na początku kolejnego posiedzenia. Decyzje te wchodzi w życie z dniem ogłoszenia.

6. Grupy polityczne i posłowie niezrzeszeni mogą powołać do każdej komisji zastępców w liczbie nieprzekraczającej liczby członków, jaką grupa polityczna lub posłowie niezrzeszeni mają prawo powołać do danej komisji. Przewodniczący musi zostać poinformowany o powołaniu zastępców. Zastępcy są uprawnieni do uczestnictwa w posiedzeniach komisji, zabierania głosu, a także do głosowania w razie nieobecności członka komisji.

7. W przypadku nieobecności członka komisji, gdy nie powołano jego zastępców lub są oni nieobecni, członek komisji może wyznaczyć do zastępowania go na posiedzeniach innego posła z tej samej grupy politycznej lub – gdy członek jest posłem niezrzeszonym – innego posła niezrzeszonego, z prawem do głosowania. Nazwisko zastępcy należy zgłosić przewodniczącemu komisji najpóźniej przed rozpoczęciem głosowania.

Uprzedniego zgłoszenia, o którym mowa w ostatnim zdaniu ustępu 7, należy dokonać przed końcem debaty lub przed rozpoczęciem głosowania nad punktem (punktami) obrad, w odniesieniu do którego (których) członek komisji wyznaczył zastępcę.

Zgodnie z tym artykułem:

- *status członka lub zastępcy zależy jedynie od przynależności do danej grupypolitycznej;*
- *jeśli zmiana ulega liczba członków komisji reprezentujących w niej daną grupę polityczną, odpowiedniej zmianie ulega maksymalna liczba stałych zastępców, których może ona powołać do tej komisji;*
- *jeśli poseł zmienia grupę polityczną, nie może on zachować w komisji funkcjiczłonka lub zastępcy powierzonej mu przez poprzednią grupę;*
- *członek komisji nie może w żadnym wypadku zastępować innego jej członkanależącego do innej grupy politycznej.*

Artykuł 210

Kompetencje komisji

1. Komisje stałe mają za zadanie rozpatrywanie spraw powierzonych im przez Parlament bądź, w przerwie między sesjami miesięcznymi, przez Przewodniczącego w imieniu Konferencji Przewodniczących.

2. Jeżeli w danej kwestii kompetentnych jest kilka komisji, wyznacza się jedną właściwą komisję oraz komisje opiniodawcze.

Liczba komisji zajmujących się jednocześnie tą samą sprawą nie może jednak przekroczyć trzech, chyba że zapadnie decyzja o odstąpieniu od tej reguły, na warunkach określonych w ust. 1.

3. Dwie lub więcej komisji lub podkomisji mogą przystąpić do wspólnego rozpatrywania spraw leżących w zakresie ich kompetencji, jednak bez możliwości podejmowania decyzji wspólnie, chyba że stosuje się art. 58.

4. Za zgodą odpowiednich organów Parlamentu komisja może zlecić jednemu lub kilku swoim członkom misję badawczą lub informacyjną.

Artykuł 211

Sprawy dotyczące właściwości

1. Jeżeli stała komisja uzna się za niewłaściwą do rozpatrzenia danej sprawy lub w razie sporu kompetencyjnego między dwiema lub większą liczbą komisji stałych, sprawę właściwości przedstawia się Konferencji Przewodniczących Komisji w terminie czterech tygodni od ogłoszenia na posiedzeniu plenarnym skierowania sprawy do komisji.

2. Konferencja Przewodniczących podejmuje decyzję w terminie sześciu tygodni od przedstawienia sprawy na podstawie zalecenia Konferencji Przewodniczących Komisji lub – jeśli takiego zalecenia nie otrzymała – na podstawie zalecenia jej przewodniczącego. W przypadku niepodjęcia przez Konferencję Przewodniczących decyzji w tym terminie, zalecenie uważa się za przyjęte.

3. Przewodniczący komisji mogą zawierać porozumienia z innymi przewodniczącymi komisji w sprawie przydzielania poszczególnej komisji jakiegoś punktu obrad, a porozumienia te wymagają, w miarę potrzeby, zgody na zastosowanie procedury obejmującej zaangażowane komisje zgodnie z art. 54.

Artykuł 212

Podkomisje

1. Podkomisje można powoływać w trybie art. 196. Komisja stała lub specjalna może również – w celu lepszej organizacji swych prac i za uprzednią zgodą Konferencji Przewodniczących – powołać w swoim obrębie jedną lub kilka podkomisji, określając ich skład zgodnie z odpowiednimi uregulowaniami art. 199 oraz kompetencje, które leżą w zakresie kompetencji komisji głównej. Podkomisje składają sprawozdania swojej komisji głównej.
2. Procedurę przyjętą dla komisji stosuje się do podkomisji, chyba że niniejszy Regulamin stanowi inaczej.
3. Stałych członków podkomisji wybiera się spośród członków komisji głównej.
4. Zastępcy mogą zasiadać w podkomisjach na tych samych warunkach, jakie obowiązują w odniesieniu do komisji.
5. Przewodniczący komisji głównej może włączyć przewodniczących podkomisji w prace koordynatorów lub zezwolić im na przewodniczenie obradom w komisji głównej w trakcie debat dotyczących kwestii objętych właściwością danych podkomisji, pod warunkiem że ten sposób postępowania zostanie poddany do rozważenia przez prezydium komisji i że prezydium go zatwierdzi.

Artykuł 213

Prezydium komisji

1. Na swoim pierwszym posiedzeniu po powołaniu członków komisji zgodnie z art. 199 razponownie po upływie dwóch i pół roku komisja wybiera spośród swoich stałych członków przewodniczącego oraz, w odrębnych głosowaniach, wiceprzewodniczących, którzy stanowią prezydium komisji. Liczbę wybieranych wiceprzewodniczących ustala Parlament na wniosek Konferencji Przewodniczących. Skład prezydium każdej komisji musi odzwierciedlać różnorodność Parlamentu. W skład prezydium nie mogą wchodzić wyłącznie mężczyźni lub wyłącznie kobiety, zaś wiceprzewodniczący nie mogą pochodzić z tego samego państwa członkowskiego.

2. Jeżeli liczba kandydatów odpowiada liczbie miejsc do obsadzenia, wybór następuje przez aklamację. Jeżeli jednak w danym głosowaniu występuje więcej niż jeden kandydat lub co najmniej posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej wysoki próg w komisji zażądali głosowania, wybór odbywa się w głosowaniu tajnym.

W przypadku tylko jednej kandydatury wyboru dokonuje się bezwzględną większością oddanych głosów, głosów „za” i głosów „przeciw”.

W przypadku kilku kandydatur wybrany zostaje kandydat, który otrzymał bezwzględną większość głosów oddanych w pierwszej turze wyborów. W drugiej turze wybrany zostaje kandydat, który otrzymał największą liczbę głosów. Przy równej liczbie głosów wybrany zostaje kandydat najstarszy wiekiem.

3. Do posłów pełniących stanowiska w Parlamencie stosuje się odpowiednio następujące przepisy: art. 14 (Tymczasowe sprawowanie funkcji Przewodniczącego), art. 15 (Kandydatury i przepisy ogólne), art. 16 (Wybór Przewodniczącego - przemówienie inauguracyjne), art. 19 (Kadencje) i art. 20 (Wakaty).

Artykuł 214

Koordinatorzy komisji

1. Grupy polityczne mogą wyznaczyć na koordynatora jednego ze swych członków w każdej komisji.

2. W razie potrzeby koordynatorzy komisji są wzywani przez przewodniczącego komisji do przygotowania decyzji, które mają być podjęte przez komisję, w szczególności decyzji dotyczących procedury i mianowania sprawozdawców. Komisja może przekazać koordynatorom uprawnienia do podejmowania niektórych decyzji, z wyjątkiem decyzji dotyczących przyjęcia sprawozdań, projektów rezolucji, opinii lub poprawek.

Wiceprzewodniczący mogą zostać zaproszeni do udziału w roli doradców w posiedzeniach koordynatorów komisji.

Jeżeli nie można osiągnąć konsensusu, koordynatorzy mogą podjąć decyzję jedynie większością głosów wyraźnie reprezentującą zdecydowaną większość komisji przy uwzględnieniu wielkości poszczególnych grup politycznych.

Przewodniczący ogłasza na posiedzeniu komisji wszystkie decyzje i zalecenia koordynatorów, które w przypadku braku sprzeciwu uznaje się za przyjęte i należyście uwzględnia w protokole posiedzenia komisji.

Posłowie niezrzeszeni nie stanowią grupy politycznej w rozumieniu art. 33 i nie mogą w związku z tym mianować koordynatorów, którzy jako jedyni mają prawo uczestniczyć w posiedzeniach koordynatorów.

We wszystkich przypadkach należy zapewnić posłom niezrzeszonym prawo dostępu do informacji, zgodnie z zasadą niedyskryminacji, poprzez przekazywanie informacji i umożliwienie udziału w posiedzeniach koordynatorów członkowi sekretariatu posłów niezrzeszonych.

Artykuł 215

Kontrsprawozdawcy

Grupy polityczne mogą wyznaczać kontrsprawozdawcę do każdego sprawozdania w celu śledzenia postępów w pracy nad danym sprawozdaniem oraz poszukiwania kompromisu w komisji w imieniu grupy politycznej. Nazwiska kontrsprawozdawców podaje się do wiadomości przewodniczącemu.

Artykuł 216

Posiedzenia komisji

1. Posiedzenia komisji zwoływane są przez ich przewodniczących lub z inicjatywy Przewodniczącego Parlamentu.

Zwołując posiedzenie, przewodniczący przedstawia projekt porządku dziennego. Komisja podejmuje decyzję w sprawie porządku dziennego na początku posiedzenia.

2. Komisja, Rada i inne instytucje Unii mogą zabierać głos na posiedzeniach komisji na zaproszenie przewodniczącego komisji wystosowane w jej imieniu.

Na podstawie decyzji komisji każda inna osoba może zostać zaproszona do udziału w posiedzeniu

TYTUŁ VIII Artykuł 217

i do zabrania głosu.

Komisja, do której odesłano daną sprawę, może, po uzyskaniu zgody Prezydium, przeprowadzić wysłuchanie ekspertów jeśli uzna, że jest ono niezbędne dla właściwego przebiegu prac nad tą sprawą.

3. Z zastrzeżeniem art. 56 ust. 8 posłowie, którzy uczestniczą w posiedzeniach komisji, do których nie należą, nie mogą zabierać głosu w debacie, chyba że dana komisja postanowi inaczej.

Komisja może jednak zezwolić tym posłom na udział w jej posiedzeniach z głosem doradczym.

4. Artykuł 171 ust. 2 o przydzielaniu czasu wystąpień stosuje się odpowiednio do komisji.

5. Jeżeli sporządza się pełne sprawozdanie z obrad, stosuje się odpowiednio art. 204 ust. 2, 3 i 5.

Artykuł 217

Protokoły posiedzeń komisji

Protokół każdego posiedzenia komisji udostępnia się wszystkim jej członkom i przedstawia do zatwierdzenia przez komisję.

Artykuł 218

Głosowanie w komisji

1. Z zastrzeżeniem art. 65 ust. 3 o drugim czytaniu, poprawki lub projekty wniosków o odrzuceniu, które przedstawiono do rozpatrzenia w komisji, zawsze podpisuje członek stały danej komisji lub jego zastępca, lub też kontrasygnuje przynajmniej jeden taki członek.

2. Głosowanie w komisji jest ważne, gdy jedna czwarta jej członków jest faktycznie obecna. Jeżeli jednak posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej wysoki próg w komisji złożą taki wniosek przed rozpoczęciem głosowania, jest ono ważne jedynie gdy uczestniczy w nim większość jej członków.

3. Każde pojedyncze lub końcowe głosowanie nad sprawozdaniem lub opinią, przeprowadzane w komisji, jest głosowaniem imiennym, zgodnie z art. 190 ust. 3 i 4. Głosowanie nad poprawkami i inne głosowania przeprowadza się przez podniesienie ręki, chyba że przewodniczący postanowi przeprowadzić głosowanie elektroniczne lub posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej wysoki próg w komisji zgłoszą wniosek o przeprowadzenie głosowania imiennego.

Przepisy art. 218 ust. 3 dotyczące głosowania imiennego nie mają zastosowania do sprawozdań, o których mowa w art. 8 ust. 2 i art. 9 ust. 4, 7 i 9, w ramach procedur dotyczących immunitetu posła.

4. W związku ze złożonymi poprawkami komisja, zamiast przystąpić do głosowania, może zwrócić się do sprawozdawcy o przedstawienie nowego projektu uwzględniającego możliwie jak największą liczbę poprawek. W takim przypadku ustalany jest nowy termin składania poprawek.

Artykuł 219**Zastosowanie przepisów dotyczących posiedzeń plenarnych do posiedzeń komisji**

Do komisji stosuje się odpowiednio następujące przepisy dotyczące głosowania i wystąpień w sprawach proceduralnych: art. 174 (Zapobieganie zakłóceniom), art. 179 (Progi), art. 180 (Składanie i przedstawianie poprawek), art. 181 (Dopuszczalność poprawek), art. 182 (Procedura głosowania), art. 183 (Kolejność głosowania nad poprawkami) z wyjątkiem ust. 4b, art. 185 ust. 1 (Głosowanie podzielone), art. 186 (Prawo do głosowania), art. 187 (Głosowanie), art. 189 (Równa liczba głosów), art. 190 ust. 3 i 4 (Głosowanie imienne), art. 191 (Głosowanie tajne), art. 192 (Głosowanie elektroniczne), art. 193 (Kwestionowanie ważności głosowania), art. 195 (Wnioski w sprawie przestrzegania Regulaminu), art. 200 (Odroczenie debaty lub głosowania) i art. 201 (Zawieszenie lub zamknięcie posiedzenia).

Artykuł 220**Tura pytań w komisji**

Jeśli komisja tak postanowi, tura pytań może zostać przeprowadzona w ramach komisji. Każda komisja sama ustala procedurę obowiązującą w trakcie tury pytań.

Artykuł 221**Procedura zapoznawania się przez komisję z informacjami poufnymi na posiedzeniu komisji przy drzwiach zamkniętych**

1. Jeżeli Parlament ma prawny obowiązek rozpatrzenia informacji otrzymanych jako informacje poufne, przewodniczący właściwej komisji stosuje z urzędu tryb poufny z ust. 3.

2. Z zastrzeżeniem ust. 1, w braku prawnego obowiązku rozpatrzenia otrzymanych informacji jako informacji poufnych, komisja może zastosować z urzędu tryb poufny z ust. 3 do informacji lub dokumentu, które jeden z jej członków wskazał w pisemnym lub ustnym wniosku. W takim przypadku dla podjęcia decyzji o zastosowaniu trybu poufnego wymagana jest większość dwóch trzecich głosów obecnych członków.

3. Jeżeli przewodniczący komisji ogłosił zastosowanie trybu poufnego, posiedzenie komisji odbywa się przy drzwiach zamkniętych z udziałem jedynie członków komisji lub ich zastępców. Komisja może podjąć decyzję – zgodnie z obowiązującymi przepisami międzyinstytucjonalnymi – o zezwoleniu na udział innych posłów zgodnie z art. 216 ust. 3. W posiedzeniu mogą też brać udział wyznaczone wcześniej przez przewodniczącego osoby posiadające konieczną wiedzę, z należyтым uwzględnieniem wszelkich ograniczeń wynikających z obowiązujących przepisów regulujących postępowanie z informacjami poufnymi w Parlamencie. W odniesieniu do zapoznawania się z informacjami niejawnymi na poziomie CONFIDENTIEL UE/EU CONFIDENTIAL i wyższym lub w przypadku szczególnych ograniczeń dostępu wynikających z przepisów międzyinstytucjonalnych obowiązywać mogą dodatkowe ograniczenia.

Dokumenty rozdaje się na początku posiedzenia, a następnie zbiera w chwili jego zakończenia. Dokumenty są ponumerowane. Nie wolno sporządzać notatek lub fotokopii.

Protokół posiedzenia nie zawiera żadnych szczegółów dyskusji nad sprawą, która był rozpatrywana w trybie poufnym. W protokole może znaleźć się jedynie decyzja, o ile została podjęta.

4. Posłowie lub grupa polityczna (grupy polityczne) w liczbie stanowiącej co najmniej średni

TYTUŁ VIII Artykuł 222

próg w komisji, która obradowała w trybie poufnym, mogą wnioskować o rozpatrzenie przypadków niezachowania poufności, bez uszczerbku dla obowiązujących przepisów w sprawie niezachowania poufności ogólnie. Wniosek ten może być wpisany do porządku dziennego następnego posiedzenia komisji. Większością głosów członków komisja może postanowić o przekazaniu przewodniczącemu sprawy do rozważenia zgodnie z art. 10 i 176.

Niniejszy artykuł ma zastosowanie do zakresu, w jakim mające zastosowanie ramy prawne odnoszące się do postępowania z informacjami poufnymi przewidują możliwość zapoznawania się z informacjami poufnymi podczas posiedzeń przy drzwiach zamkniętych odbywających się poza zabezpieczonymi pomieszczeniami.

Artykuł 222

Wysłuchania publiczne i debaty dotyczące inicjatyw obywatelskich

1. Po opublikowaniu przez Komisję inicjatywy obywatelskiej w odpowiednim rejestrze zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011⁵¹, na wniosek przewodniczącego Konferencji Przewodniczących Komisji Przewodniczący Parlamentu Europejskiego:

- (a) zwraca się do komisji przedmiotowo właściwej zgodnie z załącznikiem V o zorganizowanie wysłuchania publicznego przewidzianego w art. 11 rozporządzenia (UE) nr 211/2011; komisja przedmiotowo właściwa dla petycji zostaje z urzędu zaangażowana w prace na podstawie art. 57 niniejszego Regulaminu;
- (b) jeżeli co najmniej dwie inicjatywy obywatelskie opublikowane w odpowiednim rejestrze zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 211/2011 dotyczą podobnej sprawy, może – po konsultacji z organizatorami – zdecydować o zorganizowaniu wspólnego wysłuchania publicznego, na którym wszystkie odnośne inicjatywy obywatelskie zostaną omówione na równych prawach.

2. Komisja przedmiotowo właściwa:

- (a) upewnia się, że organizatorzy zostali przyjęci przez Komisję na odpowiednim szczeblu zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. b) rozporządzenia (UE) nr 211/2011;
- (b) dba o to, aby Komisja – w razie potrzeby przy wsparciu Konferencji Przewodniczących Komisji – była odpowiednio zaangażowana w organizację wysłuchania publicznego oraz aby podczas wysłuchania była reprezentowana na odpowiednim szczeblu.

3. Przewodniczący komisji przedmiotowo właściwej wyznacza odpowiednią datę wysłuchania publicznego, przypadającą w terminie trzech miesięcy od przedłożenia inicjatywy Komisji zgodnie z art. 9 rozporządzenia (UE) nr 211/2011.

4. Komisja przedmiotowo właściwa organizuje w Parlamencie wysłuchanie publiczne, w stosownych przypadkach we współpracy z innymi instytucjami i organami Unii zainteresowanymi taką współpracą. Może ona zaprosić do udziału inne zainteresowane strony.

Komisja przedmiotowo właściwa zaprasza do przedstawienia inicjatywy na wysłuchaniu

⁵¹ Rozporządzenie Parlamentu Europejskiego i Rady (UE) nr 211/2011 z dnia 16 lutego 2011 r. w sprawie inicjatywy obywatelskiej (Dz.U. L 65 z 11.3.2011, s. 1).

reprezentatywną grupę organizatorów, w tym co najmniej jedną z osób do kontaktu, o których mowa w art. 3 ust. 2 akapit drugi rozporządzenia (UE) nr 211/2011.

5. Stosownie do uzgodnień poczynionych z Komisją Prezydium przyjmuje przepisy dotyczące zwrotu poniesionych kosztów.

6. Przewodniczący Parlamentu oraz przewodniczący Konferencji Przewodniczących Komisji mogą powierzyć swoje uprawnienia na mocy niniejszego artykułu odpowiednio wiceprzewodniczącemu lub innemu przewodniczącemu komisji.

7. Jeżeli są spełnione warunki określone w art. 57 lub 58, przepisy te mają również odpowiednie zastosowanie do innych komisji. Stosuje się również art. 210 i 211.

Artykuł 25 ust. 9 nie ma zastosowania do wysłuchań publicznych dotyczących inicjatyw obywatelskich.

8. Parlament organizuje debatę dotyczącą inicjatywy obywatelskiej opublikowanej w odpowiednim rejestrze zgodnie z art. 10 ust. 1 lit. a) rozporządzenia (UE) nr 211/2011 na sesji miesięcznej następującej po wysłuchaniu publicznym oraz decyduje, podczas wpisywania debaty do porządku dziennego, czy debata zostanie zakończona uchwaleniem rezolucji. Parlament nie kończy debaty uchwaleniem rezolucji, jeśli podczas bieżącej lub kolejnej sesji miesięcznej przewidziane jest sprawozdanie na ten sam lub podobny temat, chyba że ze względu na wyjątkowe okoliczności przewodniczący zgłosi inną propozycję. Jeśli Parlament zadecyduje o zamknięciu debaty rezolucją, komisja przedmiotowo właściwa, grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg mogą złożyć projekt rezolucji. Artykuł 132 ust. 3-8, dotyczące składania projektów rezolucji i głosowania nad nimi, stosuje się odpowiednio.

9. W następstwie komunikatu Komisji zawierającego jej prawne i polityczne wnioski dotyczące konkretnej inicjatywy obywatelskiej Parlament ocenia działania podjęte przez Komisję w wyniku takiego komunikatu. Jeżeli Komisja nie przedstawi odpowiedniego wniosku w sprawie inicjatywy obywatelskiej, komisja przedmiotowo właściwa może zorganizować wysłuchanie w porozumieniu z organizatorami inicjatywy obywatelskiej. Ponadto Parlament może zdecydować, czy przeprowadzić debatę plenarną i czy zamknąć tę debatę rezolucją. Procedurę określoną w ust. 8 stosuje się odpowiednio. Parlament może również zadecydować o skorzystaniu z prawa przyznanego mu na mocy art. 225 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej, uruchamiając tym samym procedurę z art. 47.

ROZDZIAŁ 2

DELEGACJE MIĘDZYPARLAMENTARNE

Artykuł 223

Powolywanie i funkcje delegacji międzyparlamentarnych

1. Na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Parlament powołuje stałe delegacje międzyparlamentarne i ustala ich charakter oraz liczbę członków w zależności od zakresu ich uprawnień. Członkowie delegacji są powoływani przez grupy polityczne i posłownierzyszonych podczas pierwszej lub drugiej sesji miesięcznej nowo wybranego Parlamentu na okres kadencji parlamentarnej.

2. Grupy polityczne zapewniają w miarę możliwości sprawiedliwą reprezentację państw członkowskich, poglądów politycznych i płci. Osoby posiadające to samo obywatelstwo nie mogą

TYTUŁ VIII Artykuł 224

stanowić więcej, niż jedną trzecią członków delegacji. Artykuł 209 stosuje się odpowiednio.

3. Prezydium delegacji są powoływane z zastosowaniem procedury ustanowionej dla komisji stałych, zgodnie z art. 213.
4. Ogólne kompetencje poszczególnych delegacji są określane przez Parlament, który może je w każdej chwili rozszerzyć lub ograniczyć.
5. Postanowienia wykonawcze dotyczące działalności delegacji są przyjmowane przez Konferencję Przewodniczących na podstawie propozycji Konferencji Przewodniczących Delegacji.
6. Przewodniczący delegacji składa regularnie sprawozdanie z jej prac komisji właściwej do spraw zagranicznych.
7. Przewodniczący delegacji ma możliwość wypowiedzenia się przed komisją, jeśli w porządku dziennym jest punkt dotyczący zakresu kompetencji delegacji. Ma to zastosowanie również podczas posiedzeń delegacji do przewodniczącego lub sprawozdawcy tej komisji.

Artykuł 224

Wspólne komisje parlamentarne

1. Parlament może powoływać wspólne komisje parlamentarne z parlamentami państw stowarzyszonych z Unią lub parlamentami państw, z którymi zostały rozpoczęte negocjacje dotyczące przystąpienia do Unii.

Komisje te mogą sporządzać zalecenia pod adresem reprezentowanych w nich parlamentów. Zalecenia skierowane do Parlamentu Europejskiego są przekazywane właściwej komisji, która przedstawia propozycje działań wynikających z otrzymanych zaleceń.

2. Ogólny zakres kompetencji poszczególnych wspólnych komisji parlamentarnych jest określany przez Parlament Europejski zgodnie z umowami z państwami trzecimi.
3. Działalność wspólnych komisji parlamentarnych jest regulowana przez procedury przewidziane w danej umowie. Opierają się one na zasadzie równej reprezentacji delegacji Parlamentu Europejskiego i parlamentu partnerskiego.
4. Wspólne komisje parlamentarne przyjmują swój regulamin i przedkładają go do zatwierdzenia, przy czym w Parlamencie Europejskim zatwierdza je Prezydium, a w parlamencie państwa trzeciego – jego właściwy organ.
5. Powołanie członków delegacji Parlamentu Europejskiego do wspólnych komisji parlamentarnych, jak również powoływanie prezydium tych delegacji, odbywają się według procedury ustalonej dla delegacji międzyparlamentarnych.

Artykuł 225

Współpraca ze Zgromadzeniem Parlamentarnym Rady Europy

1. Organy Parlamentu, w szczególności komisje, współpracują ze swoimi odpowiednikami w Zgromadzeniu Parlamentarnym Rady Europy w dziedzinach będących przedmiotem wspólnego zainteresowania zwłaszcza w celu zwiększenia efektywności prac oraz uniknięcia dublowania działań.

2. Tryb tej współpracy ustala Konferencja Przewodniczących w porozumieniu z właściwymi organami Zgromadzenia Parlamentarnego Rady Europy.

TYTUŁ IX

PETYCJE

Artykuł 226

Prawo do składania petycji

1. Zgodnie z art. 227 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej każdy obywatel Unii Europejskiej jak również każda osoba fizyczna lub prawna mająca miejsce zamieszkania lub statutową siedzibę w państwie członkowskim ma prawo kierowania, indywidualnie lub wspólnie z innymi obywatelami lub osobami, petycji do Parlamentu w sprawach objętych zakresem działalności Unii Europejskiej, które dotyczą ich bezpośrednio.

2. Petycje do Parlamentu muszą zawierać nazwisko oraz miejsce zamieszkania każdej z osób składających petycję.

3. Skierowanych do Parlamentu pism, w których wyraźnie brak zamiaru skierowania petycji, nie rejestruje się jako petycji, lecz bezzwłocznie przekazuje się właściwej służbie celem dalszego procedowania.

4. W przypadku gdy pod petycją złożyło podpis kilka osób fizycznych lub prawnych, sygnatariusze wyznaczają przedstawiciela i jego zastępców, którzy są uznawani za składających petycję do celów niniejszego tytułu.

W przypadku gdy przedstawiciel lub jego zastępca nie zostali wyznaczeni, pierwszy sygnatariusz lub inna odpowiednia osoba jest uznawana za składającego petycję.

5. Każda osoba składająca petycję może w każdej chwili wycofać swój podpis pod petycją.

Jeżeli wszyscy składający petycję wycofają podpisy, petycja staje się nieważna.

6. Petycje muszą być sporządzone w jednym z języków urzędowych Unii Europejskiej.

Petycje sporządzone w innych językach będą rozpatrywane tylko wówczas, gdy składający petycję dołączy ich tłumaczenie na jeden z języków urzędowych. W korespondencji ze składającym petycję Parlament używa języka urzędowego, w którym zostało sporządzone tłumaczenie.

Prezydium może podjąć decyzję, zgodnie z którą petycje i korespondencja ze składającym petycję mogą być sporządzane w innych językach, które zgodnie z porządkiem konstytucyjnym danych państw członkowskich mają status języków urzędowych na całym ich terytorium lub jego części.

7. Petycje mogą być składane drogą pocztową lub za pośrednictwem portalu petycji udostępnionego na stronie internetowej Parlamentu, który pomaga składającemu petycję w zredagowaniu petycji w sposób zgodny z ust. 1 i 2.

8. Jeżeli wpłynęło kilka petycji w podobnej sprawie, można je rozpatrywać wspólnie.

9. Petycje, które spełniają warunki przewidziane w ust. 2, są wpisywane do rejestru ogólnego w kolejności ich wpływania. Jeżeli nie spełniają powyższych warunków, umieszcza się je w aktach nie nadając im dalszego biegu, uzasadnienie decyzji podaje się do wiadomości składającemu petycję.

10. Przewodniczący przekazuje petycje wpisane do rejestru ogólnego komisji właściwej do spraw petycji właściwej komisji, która orzeka o dopuszczalności petycji zgodnie z art. 227 Traktatu

o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Jeżeli właściwa komisja nie osiągnie konsensusu w sprawie dopuszczalności petycji, ogłasza się dopuszczalność petycji na wniosek co najmniej jednej trzeciej członków komisji.

11. Petycje uznane przez komisję za niedopuszczalne umieszcza się w aktach pozostawiając bez dalszego biegu. Decyzja wraz z uzasadnieniem doręczana jest składającemu petycję. W miarę możliwości zaleca się składającemu petycję inne drogi odwoławcze.

12. Petycje wpisane do rejestru posiadają status dokumentów jawnych, zaś imię i nazwisko składającego petycję, ewentualnych osób składających podpisy pod petycją i osób ją popierających oraz treść petycji mogą zostać dla celów przejrzystości opublikowane przez Parlament. Odpowiednio powiadamia się składającego petycję, osoby składające pod petycją podpisy i osoby ją popierające.

13. Niezależnie od ust. 12, składający petycję, osoba składająca podpis pod petycją lub ją popierająca może zwrócić się z wnioskiem o utajnienie swojego nazwiska w celu ochrony prywatności. W takim przypadku Parlament zobowiązany jest przychylić się do tego wniosku.

W przypadku gdy w związku ze skargą składającego petycję nie może zostać wszczęte postępowanie z powodu anonimowości składającego petycję, należy skonsultować się ze składającym petycję jest w sprawie kroków, które mają zostać podjęte w następstwie tej skargi.

14. W celu ochrony praw osób trzecich Parlament – z własnej inicjatywy lub na wniosek zainteresowanej osoby trzeciej – może nadać anonimowy charakter petycji lub innym danym zawartym w petycji, jeżeli uzna to za stosowne.

15. Petycje kierowane do Parlamentu przez osoby fizyczne lub prawne, które nie są obywatelami Unii Europejskiej oraz które nie zamieszkują lub nie mają swojej statutowej siedziby na terenie państwa członkowskiego, są rejestrowane oraz przechowywane osobno. Co miesiąc Przewodniczący przekazuje zestawienie otrzymanych w poprzednim miesiącu petycji wraz z ich tematami komisji. Komisja może zwrócić się o udostępnienie jej tych petycji, których rozpatrzenie uważa za stosowne.

Artykuł 227

Rozpatrywanie petycji

1. Petycje, które uznano za dopuszczalne, rozpatrywane są przez komisję właściwą do spraw petycji w ramach jej zwyczajowej działalności w formie debaty na posiedzeniu zwyczajnym, bądź też w formie procedury pisemnej. Jeżeli petycja ma zostać poddana debacie lub składający petycję sam wyrazi takie życzenie, może on zostać zaproszony na posiedzenie komisji. Przewodniczący według swego uznania może udzielić prawa głosu składającemu petycję.

2. Komisja może, w związku petycją uznaną za dopuszczalną, postanowić o złożeniu Parlamentowi zwięzłego projektu rezolucji pod warunkiem uprzedniego powiadomienia Konferencji Przewodniczących Komisji i braku sprzeciwu z jej strony. Takie projekty rezolucji wpisywane są do projektu porządku dziennego sesji, która będzie miała miejsce najpóźniej osiem tygodni po przyjęciu tych projektów rezolucji w komisji. Projekty rezolucji poddaje się pod jedno głosowanie. Konferencja Przewodniczących może zaproponować zastosowanie art. 160; w przeciwnym razie projekty przyjmuje się bez debaty.

3. Jeżeli, w odniesieniu do petycji uznanej za dopuszczalną, komisja zamierza sporządzić, na mocy art. 54 ust. 1, sprawozdanie z własnej inicjatywy dotyczące, w szczególności, stosowania lub

wykładni prawa unijnego lub proponowanych zmian do istniejących przepisów, angażuje się komisję przedmiotowo właściwą zgodnie z art. 56 i 57. Komisja przyjmuje bez głosowania propozycje komisji przedmiotowo właściwej dotyczące części projektu rezolucji, odnoszących się do stosowania lub wykładni prawa unijnego lub zmian do istniejących przepisów. Jeśli komisja nie przyjmie tych propozycji, komisja przedmiotowo właściwa może zgłosić je bezpośrednio Parlamentowi. Jeżeli, w odniesieniu do dopuszczalnej petycji, komisja zamierza sporządzić sprawozdanie z własnej inicjatywy w trybie art. 52 ust.

4. Sygnatariusze mogą poprzeć petycję uznaną za dopuszczalną lub wycofać poparcie dla niej na portalu petycji. Portal ten jest udostępniany na stronie internetowej Parlamentu.

5. Komisja może zwrócić się do Komisji o udzielenie jej pomocy, zwłaszcza poprzez przedstawienie szczegółowych informacji dotyczących stosowania lub poszanowania prawa Unii, a także poprzez przekazanie wszelkich informacji i dokumentów związanych z przedmiotem petycji. Przedstawiciele Komisji Europejskiej są zapraszani do udziału w posiedzeniach komisji.

6. Komisja Petycji może zwrócić się do przewodniczącego o przekazanie swojej opinii lub zalecenia Komisji, Radzie lub zainteresowanym organom państwa członkowskiego w celu podjęcia przez nich działań lub udzielenia odpowiedzi.

7. Komisja co roku składa Parlamentowi sprawozdanie w sprawie swoich prac oraz, w stosownych przypadkach, o środkach podjętych przez Radę lub Komisję w związku z petycjami przekazanymi im przez Parlament.

Po zakończeniu rozpatrywania petycji uznanej za dopuszczalną postępowanie zamyka się decyzją komisji.

8. Składającego petycję powiadamia się o wszystkich odnośnych decyzjach podjętych przez komisję wraz z ich uzasadnieniem.

9. Komisja może postanowić o wznowieniu postępowania w sprawie petycji, jeżeli przedstawione jej zostaną nowe istotne okoliczności dotyczące petycji, a składający petycję zwraca się z takim wnioskiem.

10. Większością głosów swoich członków komisja przyjmuje wytyczne w zakresie rozpatrywania petycji zgodnie z niniejszym Regulaminem.

Artykuł 228

Misje informacyjne

1. W ramach analizowania petycji, ustalania stanu faktycznego lub poszukiwania rozwiązań komisja może zorganizować misje informacyjne do państwa członkowskiego lub regionu, o którym jest mowa w uznanych za dopuszczalne petycjach rozpatrywanych już w komisji. Co do zasady, misje informacyjne odbywają się w sprawach poruszonych w kilku petycjach. Stosuje się przepisy Prezydium dotyczące wyjazdów delegacji komisji parlamentarnych do państw Unii Europejskiej.

2. Posłowie wybrani w państwie członkowskim przeznaczenia nie wchodzą w skład delegacji. Można zezwolić im na towarzyszenie delegacji odbywającej misję informacyjną w ramach wypełniania obowiązków poselskich.

3. Po każdej misji oficjalni członkowie delegacji sporządzają sprawozdanie z misji. Przewodniczący delegacji koordynuje sporządzanie sprawozdania i dąży do osiągnięcia

porozumienia w sprawie treści sprawozdania wśród oficjalnych członków delegacji na zasadzie równorzędności. W przypadku braku porozumienia w sprawozdaniu z misji przedstawia się rozbieżne oceny.

Posłowie uczestniczący w delegacji w ramach wypełniania obowiązków poselskich nie biorą udziału w sporządzaniu sprawozdania.

4. Sprawozdanie z misji, zawierające ewentualne zalecenia, przedstawia się komisji. Posłowie mogą zgłaszać poprawki do zaleceń, z wyjątkiem części sprawozdania dotyczących okoliczności faktycznych ustalonych przez delegację.

Komisja głosuje w pierwszej kolejności nad poprawkami do zaleceń, jeżeli takowe złożono, a następnie nad całością sprawozdania z misji.

Zatwierdzone sprawozdanie przekazuje się do wiadomości Przewodniczącego.

Artykuł 229

Jawność petycji

1. Petycje wpisane do rejestru ogólnego, o którym mowa w art. 226 ust. 9 jak również najważniejsze podjęte decyzje dotyczące trybu ich rozpatrywania, są ogłaszane na posiedzeniu plenarnym. Komunikaty te zamieszczane są w protokole posiedzenia.

2. Tytuł i streszczenie petycji wpisanych do rejestru ogólnego, jak również opinie wydane w wyniku rozpatrywania petycji oraz najistotniejsze decyzje, podawane są do wiadomości publicznej na portalu petycji na stronie internetowej Parlamentu.

Artykuł 230

Inicjatywa obywatelska

1. W przypadku gdy Parlament poinformowany jest o tym, że Komisja została wezwana do przedstawienia wniosku w sprawie aktu prawnego na mocy art. 11 ust. 4 Traktatu o Unii Europejskiej i zgodnie z rozporządzeniem (UE) nr 211/2011, komisja właściwa dla petycji upewnia się, czy fakt ten ma wpływ na jej pracę oraz, w przypadku gdy taki wpływ istnieje, informuje o tym autorów petycji, którzy złożyli petycje w sprawach powiązanych z danym tematem.

2. Proponowane inicjatywy obywatelskie, które zarejestrowano zgodnie z art. 4 rozporządzenia (UE) nr 211/2011, a które nie mogą być przedłożone Komisji zgodnie z art. 9 tegoż rozporządzenia, ponieważ nie dopełniono wszystkich stosownych przewidzianych procedur i określonych warunków, mogą być rozpatrywane przez komisję właściwą dla petycji, jeżeli uzna ona, że działania następcze są wskazane. Stosuje się odpowiednio art. 226, 227, 228 i 229.

TYTUŁ X

RZECZNIK PRAW OBYWATELSKICH

Artykuł 231

Wybór Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Na początku każdej kadencji lub w przypadku śmierci, rezygnacji bądź odwołania Rzecznika Praw Obywatelskich Przewodniczący wzywa do zgłaszania kandydatur na stanowisko Rzecznika Praw Obywatelskich i wyznacza termin ich składania. Wezwanie to jest ogłaszane w Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej.

2. Kandydatury muszą mieć poparcie co najmniej czterdziestu posłów pochodzących z co najmniej dwóch państw członkowskich.

Każdy poseł może udzielić poparcia tylko jednej kandydaturze.

Do kandydatury powinny być dołączone wszelkie dokumenty pozwalające stwierdzić w sposób niebudzący wątpliwości, że kandydat spełnia warunki określone w art. 6 ust. 2 decyzji Parlamentu Europejskiego 94/262/EWWiS, WE, Euratom⁵².

3. Kandydatury są przekazywane właściwej komisji. Pełna lista posłów, którzy udzielili poparcia kandydatom, jest podawana do wiadomości publicznej w stosownym czasie.

4. Właściwa komisja może wnioskować o wysłuchanie kandydatów. Wysłuchania te są otwarte dla wszystkich posłów.

5. Alfabetyczna lista dopuszczonych kandydatur przedkładana jest następnie Parlamentowi do głosowania.

6. Rzecznik Praw Obywatelskich jest wybierany większością oddanych głosów.

Jeżeli żaden kandydat nie zostanie wybrany w dwóch pierwszych turach głosowania, do następnej przechodzą dwaj kandydaci, którzy otrzymali największą liczbę głosów w drugiej turze.

W razie równej liczby otrzymanych głosów wybrany zostaje kandydat najstarszy wiekiem.

7. Przed otwarciem głosowania Przewodniczący upewnia się, że obecna jest co najmniej połowa członków Parlamentu.

8. Z wyjątkiem przypadków śmierci lub odwołania, Rzecznik Praw Obywatelskich sprawuje swój urząd do momentu przejęcia obowiązków przez jego następcę.

Artykuł 232

Działalność Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Właściwa komisja bada przypadki niewłaściwego administrowania, o których została poinformowana przez Rzecznika Praw Obywatelskich zgodnie z art. 3 ust. 6 i 7 decyzji 94/262/EWWiS, WE, Euratom, i może sporządzić sprawozdanie zgodnie z art. 54.

⁵² Decyzja Parlamentu Europejskiego 94/262/EWWiS, WE, Euratom z dnia 9 marca 1994 r. w sprawie przepisów i ogólnych warunków regulujących wykonywanie funkcji Rzecznika Praw Obywatelskich (Dz.U. L 113 z 4.5.1994, s. 15).

Właściwa komisja dokonuje analizy przedstawionego przez Rzecznika na koniec każdego rocznego posiedzenia plenarnego sprawozdania o wynikach przeprowadzonych postępowań zgodnie z art. 3 ust. 8 decyzji Parlamentu Europejskiego 94/262/EWWiS, WE, Euratom. Właściwa komisja może przedstawić Parlamentowi projekt rezolucji, jeżeli uzna, że powinien on zająć stanowisko w odniesieniu do któregoś z aspektów sprawozdania.

2. Rzecznik Praw Obywatelskich może również przekazywać właściwej komisji informacje, jeśli wystąpi ona z takim wnioskiem, lub z własnej inicjatywy zabierać przed nią głos.

Artykuł 233

Odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich

1. Jedna dziesiąta całkowitej liczby posłów do Parlamentu może złożyć wniosek o odwołanie Rzecznika Praw Obywatelskich, jeżeli przestał on spełniać warunki konieczne do wykonywania jego funkcji lub jeżeli dopuścił się poważnego uchybienia. Jeżeli taki wniosek o odwołanie został poddany pod głosowanie w ciągu dwóch poprzednich miesięcy, do złożenia nowego wniosku wymagana jest jedna piąta posłów do Parlamentu.

2. Wniosek jest przekazywany Rzecznikowi Praw Obywatelskich i właściwej komisji, która w przypadku, gdy większość jej członków uzna wymienione powody odwołania za uzasadnione, przedstawia Parlamentowi sprawozdanie. Na swój wniosek Rzecznik Praw Obywatelskich zostaje wysłuchany przed poddaniem sprawozdania pod głosowanie w Parlamencie. Po przeprowadzeniu debaty Parlament podejmuje decyzję w głosowaniu tajnym.

3. Przed głosowaniem Przewodniczący upewnia się, że obecna jest co najmniej połowa całkowitej liczby posłów do Parlamentu.

4. Jeżeli w głosowaniu poparto odwołanie, a Rzecznik Praw Obywatelskich nie zastosuje się do tej decyzji, Przewodniczący, najpóźniej w trakcie pierwszej po głosowaniu sesji miesięcznej, zwraca się do Trybunału Sprawiedliwości o niezwłoczne wydanie orzeczenia o odwołaniu Rzecznika Praw Obywatelskich.

Rezygnacja Rzecznika Praw Obywatelskich powoduje przerwanie procedury.

TYTUŁ XI

SEKRETARIAT PARLAMENTU

Artykuł 234

Sekretariat Parlamentu

1. Sekretarz Generalny powoływany przez Prezydium wspomaga Parlament w jego pracach.

Sekretarz Generalny zobowiązuje się uroczyście przed Prezydium do wykonywania swoich obowiązków sumiennie i z zachowaniem całkowitej bezstronności.

2. Sekretarz Generalny Parlamentu kieruje sekretariatem, o którego składzie i organizacji stanowi Prezydium.

3. Prezydium sporządza schemat organizacyjny sekretariatu Parlamentu oraz ustanawia przepisy dotyczące statusu administracyjnego i finansowego urzędników i innych pracowników.

Przewodniczący Parlamentu przekazuje niezbędne informacje właściwym instytucjom Unii Europejskiej.

TYTUŁ XII

UPRAWNIENIA I KOMPETENCJE W ODNIESIENIU DO EUROPEJSKICH PARTII POLITYCZNYCH I EUROPEJSKICH FUNDACJI POLITYCZNYCH

Artykuł 235

Uprawnienia i kompetencje w odniesieniu do europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych⁵³

1. Jeżeli zgodnie z art. 65 ust. 1 rozporządzenia finansowego Parlament postanowi zastrzec sobie prawo do zatwierdzenia wydatków, czyni to za pośrednictwem Prezydium.

Na tej podstawie Prezydium jest uprawnione do podejmowania decyzji na mocy art. 17, 18, 24, 27 ust. 3 i 30 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014⁵⁴.

Indywidualne decyzje podjęte przez Prezydium na podstawie niniejszego ustępu opisuje w jego imieniu Przewodniczący, a informacje o nich przekazywane są wnioskodawcy lub beneficjentowi zgodnie z art. 297 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej. W decyzjach tych podaje się powody ich podjęcia zgodnie z art. 296 akapit drugi tego Traktatu.

Prezydium w każdym momencie może zwrócić się do Konferencji Przewodniczących o opinię.

2. Na wniosek jednej czwartej członków Parlamentu reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne Parlament, zgodnie z art. 10 ust. 3 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, poddaje pod głosowanie decyzję w sprawie wniosku dotyczącego weryfikacji przez Urząd ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych, czy zarejestrowana europejska partia polityczna lub zarejestrowana europejska fundacja polityczna spełnia warunki określone w art. 3 ust. 1 lit c) i w art. 3 ust. 2 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014.

3. Na mocy art. 10 ust. 3 akapit pierwszy rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014 grupa przynajmniej 50 obywateli może przedstawić uzasadniony wniosek, aby Parlament wystąpił o weryfikację, o której mowa w ust. 2. Ten uzasadniony wniosek nie może zostać przedłożony ani podpisany przez posłów. Zawiera on istotne rzeczowe dowody wskazujące, że dana europejska partia polityczna lub europejska fundacja polityczna nie spełnia warunków, o których mowa w ust. 2.

Przewodniczący przekazuje dopuszczalne wnioski złożone przez grupę obywateli właściwej komisji do dalszego rozpatrzenia.

Po rozpatrzeniu wniosku w ciągu czterech miesięcy od przekazania go przez przewodniczącego właściwa komisja może, większością głosów swoich członków reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne, przedłożyć wniosek o nadanie wnioskowi obywatelskiemu dalszego biegu, i informuje o tym przewodniczącego.

Grupa obywateli jest informowana o wynikach rozpatrywania w komisji.

Po otrzymaniu wniosku komisji przewodniczący podaje wniosek obywatelski do wiadomości

⁵³ Wprowadzony art. 235 odnosi się wyłącznie do europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych w rozumieniu art. 2 ust. 3 i 4 rozporządzenia (EU, Euratom) nr 1141/2014.

⁵⁴ rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014 w sprawie statusu i finansowania europejskich partii politycznych i europejskich fundacji politycznych (Dz.U. L 317 z 4.11.2014, s. 1).

Parlamentu.

Po otrzymaniu takich informacji Parlament podejmuje decyzję większością oddanych głosów, czy przedłożyć taki wniosek Urzędowi ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych.

Komisja przyjmuje wytyczne dotyczące rozpatrywania takich wniosków skierowanych przez grupę obywateli.

4. Na wniosek jednej czwartej członków Parlamentu reprezentujących co najmniej trzy grupy polityczne Parlament, zgodnie z art. 10 ust. 4 rozporządzenia (UE, Euratom) nr 1141/2014, poddaje pod głosowanie projekt uzasadnionej decyzji w sprawie sprzeciwu wobec decyzji Urzędu ds. Europejskich Partii Politycznych i Europejskich Fundacji Politycznych o anulowaniu rejestracji europejskiej partii politycznej lub europejskiej fundacji politycznej w terminie trzech miesięcy od ogłoszenia decyzji.

Właściwa komisja przedstawia wniosek w sprawie uzasadnionej decyzji. W przypadku odrzucenia wniosku, uważa się za przyjętą decyzję przeciwną.

5. Na podstawie wniosku właściwej komisji Konferencja Przewodniczących powołuje dwóch członków komitetu niezależnych wybitnych osobistości, zgodnie z art. 11 ust. 1 rozporządzenia(UE, Euratom) nr 1141/2014.

TYTUŁ XIII

STOSOWANIE I ZMIANY REGULAMINU

Artykuł 236**Stosowanie Regulaminu**

1. W przypadku wątpliwości dotyczących stosowania lub wykładni niniejszego Regulaminu, Przewodniczący może przekazać kwestię właściwej komisji do rozpatrzenia.

Przewodniczący komisji mogą postąpić w ten sam sposób w przypadku pojawienia się takich wątpliwości w trakcie prac komisji i w związku z nimi.

2. Właściwa komisja podejmuje decyzję co do konieczności zaproponowania wprowadzenia zmian w Regulaminie. W takim przypadku stosuje ona procedurę przewidzianą w art. 237.

3. Jeśli właściwa komisja zadecyduje, że wystarczające będzie dokonanie wykładni obowiązującego Regulaminu, przekazuje ona swoją wykładnię Przewodniczącemu, który informuje o niej Parlament w czasie następnej sesji miesięcznej.

4. Jeżeli grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg nie zgadzają się z wykładnią właściwej komisji, w terminie 24 godzin od ogłoszenia tej wykładni kwestię przedkłada się Parlamentowi, który podejmuje decyzję większością oddanych głosów w obecności co najmniej jednej trzeciej całkowitej liczby posłów do Parlamentu. W razie odrzucenia sprawa przekazywana jest ponownie do komisji.

5. Wykładnie, które nie wzbudziły żadnych sprzeciwów, jak również te, które zostały przyjęte przez Parlament, wpisuje się kursywą w formie uwag do odpowiedniego artykułu lub artykułów Regulaminu.

6. Wykładnie te stanowią precedensy dla przyszłego stosowania i wykładni artykułów, których dotyczą.

7. Regulamin oraz wykładnie są poddawane regularnemu przeglądowi przez właściwą komisję.

8. Jeżeli przepisy Regulaminu przyznają pewne prawa określonej liczbie posłów, liczba ta zostanie zmieniona z urzędu na najbliższą liczbę całkowitą odpowiadającą temu samemu odsetkowi posłów w przypadku, gdy zmieni się liczba posłów, w szczególności w związku z rozszerzeniem Unii Europejskiej.

Artykuł 237**Zmiany w Regulaminie**

1. Każdy poseł może zaproponować wprowadzenie zmian w niniejszym Regulaminie i w załącznikach do niego dodając, w razie potrzeby, zwięzłe uzasadnienia.

Właściwa komisja rozpatruje je i decyduje, czy przedłożyć je Parlamentowi.

Dla potrzeb stosowania art. 180, 181 i art. 183 do rozpatrywania tych propozycji na posiedzeniu plenarnym zawarte w tych artykułach odniesienia do „tekstu pierwotnego” lub do „wniosku dotyczącego prawnie wiążącego aktu” rozumie się jako odnoszące się do obowiązujących postanowień.

TYTUŁ XIII Artykuł 237

2. Zgodnie z art. 232 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej poprawki do niniejszego Regulaminu są przyjmowane większością głosów całkowitej liczby posłów do Parlamentu.

3. O ile podczas głosowania nie postanowiono inaczej, zmiany w niniejszym Regulaminie i w załącznikach do niego wchodzi w życie pierwszego dnia pierwszej sesji miesięcznej następującej po ich przyjęciu.

TYTUŁ XIV

POSTANOWIENIA RÓŻNE

Artykuł 238**Symbole Unii**

1. Parlament uznaje i przyjmuje następujące symbole Unii:
 - flagę przedstawiającą krąg dwunastu złotych gwiazd na niebieskim tle;
 - hymn pochodzący z „Ody do radości” z IX Symfonii Ludwiga van Beethovena;
 - dewizę brzmiącą: „Zjednoczona w różnorodności”.
2. Parlament obchodzi Dzień Europy 9 maja.
3. Flaga podnoszona jest we wszystkich budynkach Parlamentu i z okazji oficjalnych wydarzeń. Flaga wywieszana jest we wszystkich salach posiedzeń Parlamentu.
4. Hymn odgrywany jest przed każdym posiedzeniem inauguracyjnym oraz na innych uroczystych posiedzeniach, w szczególności na powitanie głów państw lub szefów rządów bądź na powitanie nowych posłów po rozszerzeniu Unii.
5. Dewizę umieszcza się na oficjalnych dokumentach Parlamentu.
6. Prezydium rozważy dalsze przypadki używania symboli w Parlamencie. Prezydium określa szczegółowe przepisy dotyczące wprowadzenia w życie niniejszego artykułu.

Rule 239**Uwzględnienie aspektu płci**

Prezydium przyjmuje plan działania w sprawie równości płci, którego celem jest włączenie perspektywy płci do wszystkich działań Parlamentu na wszystkich szczeblach i na wszystkich etapach. Plan działania w sprawie równości płci jest monitorowany dwa razy w roku i poddawany przeglądowi przynajmniej raz na pięć lat.

Artykuł 240**Sprawy w toku**

Z końcem ostatniej przed wyborami sesji miesięcznej Parlamentu wszelkie sprawy będące w toku uznaje się za zamknięte, z zastrzeżeniem postanowień akapitu drugiego niniejszego artykułu.

Na początku każdej kadencji Konferencja Przewodniczących rozstrzyga w sprawie uzasadnionych wniosków komisji parlamentarnych i innych instytucji dotyczących wznowienia lub dalszego rozpatrywania tych spraw.

Postanowień tych nie stosuje się do petycji, inicjatyw obywatelskich ani do tekstów nie wymagających decyzji.

Artykuł 241

Sprostowanie

1. W przypadku wystąpienia błędu w dokumencie przyjętym przez Parlament Przewodniczący, w stosownych przypadkach, przekazuje projekt sprostowania właściwej komisji.
2. W przypadku wystąpienia błędu w dokumencie przyjętym przez Parlament i uzgodnionym z innymi instytucjami, Przewodniczący, zanim postąpi zgodnie z ust. 1, dąży do osiągnięcia porozumienia z tymi instytucjami w sprawie niezbędnych zmian.
3. Właściwa komisja rozpatruje projekt sprostowania i przedkłada go Parlamentowi, jeżeli uzna, że błąd, który wystąpił można usunąć w proponowany sposób.
4. Sprostowanie ogłasza się na kolejnej sesji miesięcznej. Uważa się je za zatwierdzone, chyba że nie później niż dwadzieścia cztery godziny po jego ogłoszeniu grupa polityczna lub posłowie w liczbie stanowiącej co najmniej niski próg złożą wniosek o poddanie go pod głosowanie. Jeżeli sprostowanie nie zostanie przyjęte, odsyła się je do właściwej komisji, która może zaproponować zmienione sprostowanie albo zakończyć postępowanie.
5. Przyjęte sprostowania publikuje się w ten sam sposób jak dokument, którego dotyczą. Artykuł 79 stosuje się odpowiednio.

ZAŁĄCZNIK I

KODEKS POSTĘPOWANIA POSŁÓW DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO
W ZAKRESIE INTERESÓW FINANSOWYCH I KONFLIKTU INTERESÓW**Artykuł 1****Zasady przewodnie**

W trakcie wykonywania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego:

- (a) kierują się następującymi ogólnymi zasadami i postępują zgodnie z nimi: bezinteresowność, uczciwość, otwartość, staranność, rzetelność, odpowiedzialność i poszanowanie reputacji Parlamentu,
- (b) działają wyłącznie w interesie publicznym i nie czerpią ani też nie próbują czerpać jakichkolwiek bezpośrednich lub pośrednich korzyści finansowych lub jakichkolwiek innych gratyfikacji.

Artykuł 2**Podstawowe obowiązki posłów**

W ramach sprawowania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego:

- (a) nie zawierają porozumień zobowiązujących ich do działania lub głosowania w interesie fizycznych lub prawnych osób trzecich, które to porozumienia mogłyby zagrozić ich swobodzie głosowania wspomnianej w art. 6 Aktu z dnia 20 września 1976 r. dotyczącego wyborów przedstawicieli do Parlamentu Europejskiego w powszechnych wyborach bezpośrednich oraz w art. 2 Statutu posła do Parlamentu Europejskiego,
- (b) nie zabiegają o żadne bezpośrednie ani pośrednie korzyści w gotówce lub w formie niepieniężnej lub jakiegokolwiek inne gratyfikacje, nie przyjmują ich ani nie otrzymują w zamian za konkretne postępowanie w ramach prac parlamentarnych posła, a także świadomie unikają wszelkich sytuacji, które mogłyby nosić znamiona przekupstwa, korupcji lub niewłaściwego wpływu,
- (c) nie angażują się zawodowo w płatny lobbying bezpośrednio związany z procesem decyzyjnym w Unii.

Artykuł 3**Konflikty interesów**

1. Konflikt interesów zachodzi w przypadku, gdy poseł do Parlamentu Europejskiego ma osobisty interes, który mógłby w sposób niewłaściwy wpłynąć na pełnienie przez niego mandatu poselskiego. Konflikt interesów nie zachodzi, jeżeli poseł odnosi korzyści jedynie ze względu na przynależność do społeczeństwa jako całości lub do szerokiej kategorii osób.

2. Poseł, który stwierdzi, że w jego przypadku występuje konflikt interesów, niezwłocznie podejmuje niezbędne działania w celu zaradzenia tej sytuacji, zgodnie z zasadami i przepisami

ZAŁĄCZNIK I

niniejszego kodeksu postępowania. Jeżeli poseł nie jest w stanie rozwiązać konfliktu interesów, informuje o tym na piśmie Przewodniczącemu. W przypadku jakichkolwiek niejasności poseł może zwrócić się o opinię, w trybie poufnym, do komitetu doradczego ds. postępowania posłów ustanowionego na mocy art. 7.

3. Bez uszczerbku dla ust. 2 posłowie – przed zabraniem głosu lub głosowaniem podczas sesji plenarnej lub na forum jednego z organów Parlamentu, lub gdy zostaną wyznaczeni do pełnienia funkcji sprawozdawcy – ujawniają wszelkie istniejące lub potencjalne konflikty interesów mające związek z rozpatrywaną sprawą w przypadku, gdy nie wynika to jasno z informacji zadeklarowanych zgodnie z art. 4. Podczas trwania prac parlamentarnych, których to dotyczy, informację na temat konfliktu interesów należy przekazać przewodniczącemu pisemnie lub ustnie.

Artykuł 4

Oświadczenia posłów

1. Dla celów przejrzystości przed końcem pierwszej sesji miesięcznej po zakończonych wyborach do Parlamentu Europejskiego (lub w trakcie kadencji parlamentarnej w terminie 30 dni od chwili rozpoczęcia pełnienia mandatu w Parlamencie) posłowie do Parlamentu Europejskiego na osobistą odpowiedzialność składają Przewodniczącemu oświadczenie majątkowe, posługując się formularzem przyjętym przez Prezydium zgodnie z art. 9. Posłowie informują Przewodniczącego o wszelkich zmianach mających wpływ na ich oświadczenie majątkowe do końca miesiąca następującego po tym, w którym nastąpiła taka zmiana.

2. Oświadczenie majątkowe zawiera – przedstawione w precyzyjny sposób – informacje dotyczące:

- (a) działalności zawodowej posła, jaką prowadził on w okresie 3 lat poprzedzających jego wybór do Parlamentu, oraz jego członkostwa w tym okresie w radach nadzorczych lub zarządach przedsiębiorstw, organizacji pozarządowych, stowarzyszeń lub innych organów posiadających osobowość prawną,
- (b) wynagrodzenia, które otrzymują z tytułu sprawowania mandatu w innym parlamencie;
- (c) wszelkiej regularnej działalności, którą poseł prowadzi równoległe z wykonywaniem mandatu i za którą otrzymuje wynagrodzenie, niezależnie od tego czy wykonuje ją jako pracownik zatrudniony na umowę czy też jako osoba prowadząca działalność na własny rachunek,
- (d) członkostwa w radach nadzorczych lub zarządach przedsiębiorstw, organizacji pozarządowych, stowarzyszeń lub innych organów posiadających osobowość prawną lub prowadzenia przez posła wszelkiej innej działalności zewnętrznej, zarówno tej, za którą otrzymuje wynagrodzenie, jak i tej, którą wykonuje nieodpłatnie,
- (e) wszelkiej wynagradzanej okazjonalnej działalności zewnętrznej (w tym działalności pisarskiej, działalności w charakterze wykładowcy lub w charakterze eksperta), jeżeli w danym roku kalendarzowym łączne wynagrodzenie za całą działalność okazjonalną posła przekracza kwotę 5 000 EUR,
- (f) wszelkiego udziału w przedsięwzięciu lub partnerstwie, który może mieć

potencjalne skutki w zakresie polityki publicznej lub który umożliwia posłowi wywieranie istotnego wpływu na działanie tego przedsięwzięcia lub partnerstwa,

- (g) wszelkiego wsparcia finansowego, w postaci udostępnienia personelu lub sprzętu, dodatkowego w stosunku do środków przyznanych przez Parlament, udzielonego posłowi w ramach jego działalności politycznej przez osoby trzecie, ze wskazaniem tożsamości tych osób,
- (h) wszelkich interesów finansowych, które mogłyby wpłynąć na wykonywanie mandatu posła.

W odniesieniu do każdej pozycji zadeklarowanej zgodnie z akapitem pierwszym posłowie wskazują w stosownych przypadkach, czy otrzymują za nią wynagrodzenie; w odniesieniu do pozycji (a), (c), (d), (e) i (f) posłowie wskazują też jedną z następujących kategorii dochodu:

- bez wynagrodzenia,
- od 1 EUR do 499 EUR miesięcznie,
- od 500 EUR do 1 000 EUR miesięcznie,
- od 1 001 EUR do 5 000 EUR miesięcznie,
- od 5 001 EUR do 10 000 EUR miesięcznie,
- ponad 10 000 EUR miesięcznie, ze wskazaniem najbliższej kwoty 10 000 EUR.

Wszelkie dochody, jakie poseł otrzymuje w ramach każdej z pozycji zadeklarowanych zgodnie z akapitem pierwszym, jednak nie regularnie, oblicza się w skali roku, dzieli przez dwanaście i przypisuje do jednej z kategorii określonych w akapicie drugim.

3. Informacje dostarczone Przewodniczącemu na mocy niniejszego artykułu publikowane są na stronie internetowej Parlamentu w sposób zapewniający ich łatwą dostępność.

4. Posłowie nie mogą zostać wybrani do sprawowania funkcji w Parlamencie ani w jednym z jego organów, nie mogą zostać wyznaczeni do pełnienia funkcji sprawozdawcy ani uczestniczyć w oficjalnej delegacji bądź w negocjacjach międzyinstytucjonalnych, jeżeli nie złożą oświadczenia majątkowego.

5. Jeżeli Przewodniczący uzyska informacje, na podstawie których może zakładać, że oświadczenie majątkowe posła wykazuje istotne nieprawidłowości lub jest nieaktualne, może zasięgnąć opinii komitetu doradczego, o którym mowa w art. 7. W razie potrzeby Przewodniczący zwraca się do posła o poprawienie oświadczenia w terminie 10 dni. Prezydium może przyjąć decyzję o zastosowaniu ust. 4 do posłów, którzy nie zastosują się do wniosku Przewodniczącego o poprawienie oświadczenia.

6. Sprawozdawca może dobrowolnie wymienić w uzasadnieniu do sprawozdania przedstawicieli interesów zewnętrznych, których opinii zasięgnięto w kwestiach odnoszących się do przedmiotu sprawozdania⁵⁵.

Artykuł 5

⁵⁵ Zob. decyzja Prezydium z dnia 12 września 2016 r. w sprawie wdrożenia porozumienia międzyinstytucjonalnego w sprawie rejestru służącego przejrzystości.

ZAŁĄCZNIK I

Prezenty lub podobne korzyści

1. W czasie wykonywania mandatu posłowie do Parlamentu Europejskiego wstrzymują się od przyjmowania prezentów lub podobnych korzyści, z wyjątkiem prezentów o przybliżonej wartości poniżej 150 EUR i mających charakter kurtuazyjny lub prezentów mających charakter kurtuazyjny i wręczanych posłom reprezentującym oficjalnie Parlament.
2. Wszelkie prezenty wręczane posłom zgodnie z ust. 1, gdy oficjalnie reprezentują oni Parlament, są przekazywane Przewodniczącemu i stosuje się do nich środki wykonawcze określone przez Prezydium na mocy art. 9.
3. Przepisy ust. 1 i 2 nie mają zastosowania do zwrotu kosztów podróży, zakwaterowania lub pobytu posłów ani do bezpośredniego pokrywania takich kosztów przez strony trzecie, gdy posłowie uczestniczą, na zaproszenie i w ramach sprawowania mandatu, we wszelkich wydarzeniach organizowanych przez strony trzecie.

Zakres stosowania niniejszego ustępu, w szczególności przepisy zapewniające przejrzystość, jest sprecyzowane w środkach wykonawczych ustalonych przez Prezydium na mocy art. 9.

Artykuł 6

Działalność byłych posłów

Byli posłowie do Parlamentu Europejskiego, którzy są zawodowo zaangażowani w lobbing lub działalność reprezentacyjną bezpośrednio związane z procesem decyzyjnym Unii, powinni powiadomić o tym Parlament Europejski i nie mogą – w ciągu całego okresu takiego zaangażowania – korzystać z udogodnień przyznanych byłym posłom na mocy przepisów określonych w tym celu przez Prezydium⁵⁶.

Artykuł 7

Komitet doradczy ds. postępowania posłów

1. Niniejszym powołuje się komitet doradczy ds. postępowania posłów (zwany dalej komitetem doradczym).
 2. W skład komitetu doradczego wchodzi pięciu członków mianowanych przez Przewodniczącego na początku jego kadencji i wybranych spośród członków Komisji Spraw Konstytucyjnych i Komisji Prawnej, z należyтым uwzględnieniem doświadczenia posłów i równowagi politycznej.
- Każdy członek komitetu doradczego pełni przez okres sześciu miesięcy funkcję przewodniczącego, która ma charakter rotacyjny.
3. Na początku swojej kadencji Przewodniczący mianuje również rezerwowych członków komitetu doradczego, po jednym z każdej grupy politycznej niemającej przedstawiciela w komitecie doradczym.

W przypadku domniemania naruszenia niniejszego kodeksu postępowania przez posła należącego do grupy politycznej niemającej przedstawiciela w komitecie doradczym właściwy członek

⁵⁶ Decyzja Prezydium z dnia 12 kwietnia 1999 r. w sprawie udogodnień przyznanych byłym posłom do Parlamentu Europejskiego.

rezerwowi pełni funkcję szóstego pełnoprawnego członka komitetu doradczego podczas rozpatrywania wspomnianego domniemanego naruszenia.

4. Na wniosek posła komitet doradczy udziela mu – w trybie poufnym i w terminie 30 dni kalendarzowych – wskazówek dotyczących interpretacji i wykonywania przepisów niniejszego kodeksu postępowania. Dany poseł jest uprawniony do kierowania się tymi wskazówkami.

Na wniosek Przewodniczącego komitet doradczy ocenia również domniemane przypadki naruszenia niniejszego kodeksu postępowania i doradza Przewodniczącemu w kwestii możliwych do podjęcia działań.

5. Po przeprowadzeniu konsultacji z Przewodniczącym komitet doradczy może zasięgnąć opinii ekspertów zewnętrznych.

6. Komitet doradczy publikuje sprawozdanie roczne z podjętych działań.

Artykuł 8

Procedura w przypadku ewentualnego naruszenia kodeksu postępowania

1. Gdy istnieją podstawy, by sądzić, że jeden z posłów do Parlamentu Europejskiego mógł naruszyć niniejszy kodeks postępowania, Przewodniczący, z wyjątkiem przypadków wyraźnego nadużycia, zwraca się w tej sprawie do komitetu doradczego.

2. Komitet doradczy bada okoliczności domniemanego naruszenia i może wysłuchać posła, którego sprawa dotyczy. Na podstawie swych ustaleń komitet kieruje do Przewodniczącego zalecenie dotyczące ewentualnej decyzji.

W przypadku postawienia stałemu lub rezerwowemu członkowi komitetu doradczego zarzutu naruszenia kodeksu postępowania ten członek stały lub członek rezerwowi nie uczestniczy w pracach komitetu doradczego dotyczących tego zarzutu.

3. Jeżeli po uwzględnieniu tego zalecenia i po wezwaniu zainteresowanego posła do złożenia uwag na piśmie Przewodniczący uzna, że dany poseł naruszył kodeks postępowania, podejmuje uzasadnioną decyzję określającą sankcję. Przewodniczący powiadamia tego posła o uzasadnionej decyzji.

Nałożona sankcja może obejmować jeden lub kilka środków wymienionych w art. 176 ust. 4–6 Regulaminu.

4. Dany poseł ma prawo do skorzystania z wewnętrznych procedur odwoławczych określonych w art. 177 Regulaminu.

Artykuł 9

Wdrożenie

Prezydium przyjmuje środki wykonawcze do niniejszego kodeksu postępowania, w tym procedurę kontroli, a w razie potrzeby uaktualnia wysokość kwot, o których mowa w art. 4 i 5.

Prezydium może formułować propozycje zmiany niniejszego kodeksu postępowania.

ZAŁĄCZNIK II

ZAŁĄCZNIK II

KODEKS WŁAŚCIWEGO ZACHOWANIA POSŁÓW DO PARLAMENTU EUROPEJSKIEGO PRZY WYKONYWANIU OBOWIĄZKÓW SŁUŻBOWYCH

1. Wykonując swoje obowiązki służbowe, posłowie do Parlamentu Europejskiego będą zachowywać się wobec wszystkich osób pracujących w Parlamencie Europejskim godnie, uprzejmie i z szacunkiem, bez uprzedzeń ani dyskryminacji.
2. Wykonując swoje obowiązki służbowe, posłowie będą zachowywać się w sposób profesjonalny, a w kontaktach z personelem muszą powstrzymać się w szczególności od poniżającego, obelżywego, obraźliwego lub dyskryminującego języka bądź wszelkich innych czynów, które są nieetyczne, upokarzające lub niezgodne z prawem.
3. Posłowie nie mogą poprzez swoje działania nakłaniać lub zachęcać pracowników, aby naruszali, obchodzili lub zaniedbywali obowiązujące ustawodawstwo, przepisy wewnętrzne Parlamentu lub niniejszy Kodeks, ani tolerować takiego postępowania w przypadku pracowników podlegających ich zwierzchnictwu.
4. W celu zapewnienia skutecznego funkcjonowania Parlamentu Europejskiego posłowie, przy zachowaniu odpowiedniej dyskrecji, będą dążyć do tego, aby wszelkie spory lub konflikty z udziałem pracowników podlegających ich zwierzchnictwu były rozstrzygane szybko, sprawiedliwie i skutecznie.
5. W stosownych przypadkach posłowie bezzwłocznie i w pełni współpracują w ramach obowiązujących procedur zarządzania sytuacjami konfliktu lub molestowania (psychologicznego lub seksualnego), włącznie z szybkim reagowaniem na wszelkie zarzuty molestowania. Posłowie powinni uczestniczyć w przeznaczonych dla nich specjalistycznych szkoleniach na temat zapobiegania konfliktom i molestowaniu w miejscu pracy oraz właściwego zarządzania biurem.
6. Posłowie podpisują oświadczenie potwierdzające ich zobowiązanie do przestrzegania niniejszego Kodeksu. Wszystkie oświadczenia, podpisane lub niepodpisane, zostaną opublikowane na stronie internetowej Parlamentu.
7. Posłowie, którzy nie podpisali oświadczenia związanego z niniejszym Kodeksem, nie mogą być wybrani na stanowiska w Parlamencie lub jego organach, wyznaczeni na sprawozdawców ani uczestniczyć w oficjalnych delegacjach lub negocjacjach międzyinstytucjonalnych.

ZAŁĄCZNIK III

KRYTERIA ZADAWANIA PYTAŃ WYMAGAJĄCYCH ODPOWIEDZI NA PIŚMIE NA MOCY ART. 138, 140 I 141

1. Pytania wymagające odpowiedzi na piśmie:
 - wyraźnie określają adresata, któremu mają zostać dostarczone zwyczajowymi międzyinstytucjonalnymi drogami przekazu;
 - wchodzą wyłącznie w zakres uprawnień adresata określonych w odnośnych Traktatach, aktach prawnych Unii lub w zakresie jego działalności,
 - mają związek z interesem ogólnym,
 - są zwięzłe i zawierają pytanie zredagowane w zrozumiały sposób,
 - nie przekraczają 200 słów,
 - nie zawierają obraźliwych sformułowań,
 - nie dotyczą spraw o charakterze ściśle osobistym,
 - zawierają nie więcej niż trzy pytania szczegółowe.
2. Pytania kierowane do Rady nie mogą dotyczyć przedmiotu trwającej zwykłej procedury ustawodawczej ani funkcji budżetowych Rady.
3. Na życzenie Sekretariat przedstawia autorom sugestie dotyczące spełniania w indywidualnych przypadkach kryteriów określonych w ustępie 1.
4. Jeżeli w trakcie poprzednich sześciu miesięcy zadano identyczne lub podobne pytanie i udzielono na nie odpowiedzi lub jeżeli zażądano jedynie informacji dotyczących działań następczych w odniesieniu do konkretnej rezolucji Parlamentu, które to informacje zostały już udzielone przez Komisję w pisemnym komunikacie dotyczącym działań następczych w trakcie poprzednich sześciu miesięcy, Sekretariat przekazuje autorowi kopię tego pytania oraz odpowiedź na nie lub komunikat dotyczący działań następczych. Powtórnego pytania nie przekazuje się adresatowi, chyba że Przewodniczący tak postanowi mając na względzie istotne nowe okoliczności i w odpowiedzi na uzasadniony wniosek autora.
5. Jeżeli pytanie dotyczy informacji rzeczowych lub statystycznych, które są już udostępnione służbom analitycznym Parlamentu, pytanie to nie jest przekazywane jego adresatowi, ale tym służbom, chyba że Przewodniczący postanowi inaczej na wniosek autora.
6. Pytania dotyczące powiązanych ze sobą spraw mogą być przez Sekretariat łączone w jedno pytanie i na takie połączone pytania można udzielać wspólnej odpowiedzi.

ZAŁĄCZNIK IV

ZAŁĄCZNIK IV

WYTYCZNE I OGÓLNE KRYTERIA WYBORU TEMATÓW WPISYWANYCH DO PORZĄDKU DZIENNEGO DEBAT NAD PRZYPADKAMI ŁAMANIA PRAW CZŁOWIEKA, ZASAD DEMOKRACJI I PAŃSTWA PRAWA, PRZEWIDZIANYCH W ART. 144

Zasady podstawowe

1. Za priorytetowe uznaje się projekty rezolucji umożliwiające Parlamentowi wyrażenie poprzez głosowanie stanowiska adresowanego do Rady, Komisji, państw członkowskich, innych państw lub organizacji międzynarodowych na temat określonego wydarzenia, o ile jedyną sesją miesięczną Parlamentu Europejskiego, w czasie której może się odbyć głosowanie zanim wydarzenie nastąpi, jest bieżąca sesja miesięczna.
2. Projekty rezolucji nie mogą przekraczać pięciuset słów.
3. Tematy mające związek z kompetencjami Unii Europejskiej przewidzianymi w Traktatach uznaje się za priorytetowe, pod warunkiem że są to tematy najwyższej wagi.
4. Liczba wybranych tematów musi umożliwiać dyskusję odpowiednią do ich znaczenia i nie może przekraczać trzech, włącznie z podrozdziałami.

Kryteria

5. Kryteria pierwszeństwa, wedle których ustala się listę tematów do wpisania do porządku dziennego debat nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa są przekazywane do wiadomości Parlamentu i grup politycznych.

Ograniczanie i przydzielanie czasu wypowiedzi

6. Dla lepszego wykorzystania czasu pozostającego do dyspozycji, Przewodniczący, po konsultacji z przewodniczącymi grup politycznych, uzgadnia z Radą i Komisją ograniczenie czasu przewidzianego na ewentualne wypowiedzi tych dwóch instytucji w trakcie debaty nad przypadkami łamania praw człowieka, zasad demokracji i państwa prawa.

Termin składania poprawek

7. Termin składania poprawek do projektów rezolucji ustala się w taki sposób, aby pomiędzy doręczeniem tekstu poprawek w językach urzędowych a dyskusją nad projektami rezolucji posłowie i grupy polityczne mieli czas na należyte zapoznanie się z poprawkami.

ZAŁĄCZNIK V

PROCEDURA ROZPATRYWANIA I PODEJMOWANIA DECYZJI W SPRAWIE UDZIELENIA ABSOLUTORIUM

Artykuł 1**Dokumenty**

1. Drukowane i doręczane są następujące dokumenty:
 - a) księgi dochodów i wydatków, analiza zarządzania finansami oraz bilans, dostarczone przez Komisję;
 - b) sprawozdanie roczne oraz sprawozdania specjalne Trybunału Obrachunkowego, wraz z odpowiedziami instytucji;
 - c) dostarczone przez Trybunał Obrachunkowy na podstawie art. 287 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej poświadczenie wiarygodności rachunków, jak również legalności i prawidłowości operacji leżących u ich podstaw;
 - d) zalecenie Rady.
2. Dokumenty te są przesyłane właściwej komisji. Każda zainteresowana komisja może wydać swoją opinię.
3. Przewodniczący wyznacza termin, w jakim komisje, które zamierzają wydać opinię, powinny ją przekazać właściwej komisji.

Artykuł 2**Rozpatrywanie sprawozdania**

1. Zgodnie z wymogami rozporządzenia finansowego, Parlament rozpatruje sprawozdanie właściwej komisji dotyczące udzielenia absolutorium najpóźniej do 30 kwietnia roku następującego po przyjęciu rocznego sprawozdania Trybunału Obrachunkowego.
2. Jeżeli przepisy niniejszego załącznika nie stanowią inaczej, zastosowanie mają artykuły Regulaminu Parlamentu odnoszące się do poprawek oraz głosowania.

Artykuł 3**Treść sprawozdania**

1. Sporządzone przez właściwą komisję sprawozdanie dotyczące absolutorium zawiera:
 - a) projekt decyzji o udzieleniu absolutorium lub o odroczeniu decyzji o udzieleniu absolutorium (głosowanie w trakcie kwietniowej sesji miesięcznej) lub projekt decyzji o udzieleniu lub o odmowie udzielenia absolutorium (głosowanie w trakcie październikowej sesji miesięcznej);
 - b) projekt decyzji o zamknięciu ksiąg dochodów i wydatków, jak też aktywów i pasywów Unii;

ZAŁĄCZNIK V

- c) projekt rezolucji zawierający uwagi do projektu decyzji, o którym mowa w lit. a), obejmujący zarówno ocenę zarządzania finansami przez Komisję w danym roku budżetowym, jak i uwagi na temat realizacji wydatków w przyszłości;
- d) w załączeniu: listę dokumentów otrzymanych od Komisji oraz dokumentów, o które wnioskowano, a które nie zostały dostarczone;
- e) opinie zainteresowanych komisji.

2. W przypadku gdy właściwa komisja proponuje odroczenie decyzji o udzieleniu absolutorium, projekt rezolucji dodatkowo określa między innymi:

- a) przyczyny odroczenia decyzji;
- b) dodatkowe działania, których podjęcia oczekuje się od Komisji i ich terminy;
- c) dokumenty niezbędne Parlamentowi do podjęcia decyzji z pełnym rozeznaniem.

Artykuł 4

Rozpatrywanie i głosowanie w Parlamencie

1. Sprawozdanie właściwej komisji dotyczące absolutorium jest wpisywane do porządku dziennego pierwszej sesji miesięcznej po jego złożeniu.
2. Dopuszczalne są jedynie poprawki do projektu rezolucji złożonego zgodnie z art. 3 ust. 1 lit. c).
3. Projekty decyzji oraz projekt rezolucji są poddawane pod głosowanie w kolejności ustalonej w art. 3, z zastrzeżeniem odmiennych postanowień art. 5.
4. Parlament stanowi większością oddanych głosów, zgodnie z art. 231 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

Artykuł 5

Warianty procedury

1. Głosowanie w trakcie kwietniowej sesji miesięcznej:

W pierwszej fazie procedury sprawozdanie dotyczące absolutorium zawiera propozycję udzielenia absolutorium lub odroczenia decyzji w sprawie absolutorium.

- a) Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium uzyska większość głosów, absolutorium zostaje udzielone. Oznacza to jednocześnie zamknięcie ksiąg dochodów i wydatków.

Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium nie uzyska większości, decyzję w sprawie absolutorium uznaje się za odroczoną, a właściwa komisja przedstawia w terminie sześciu miesięcy nowe sprawozdanie zawierające nową propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium.

- b) Jeżeli propozycja odroczenia decyzji w sprawie absolutorium zostanie przyjęta, właściwa komisja przedstawia w terminie sześciu miesięcy nowe sprawozdanie zawierające nową propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium. W tym przypadku zamknięcie ksiąg dochodów i wydatków zostaje także odroczone, a propozycja w tej kwestii jest ponownie przedkładana wraz z nowym sprawozdaniem.

Jeżeli propozycja odroczenia decyzji w sprawie absolutorium nie uzyska większości, absolutorium uznaje się za udzielone. W tym przypadku decyzja jest równoznaczna z zamknięciem ksiąg dochodów i wydatków. Projekt rezolucji nadal może zostać poddany pod głosowanie.

2. Głosowanie w trakcie październikowej sesji miesięcznej.

W drugiej fazie procedury sprawozdanie dotyczące absolutorium zawiera propozycję udzielenia lub odmowy udzielenia absolutorium.

a) Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium uzyska większość, absolutorium zostaje udzielone. Oznacza to jednocześnie zamknięcie ksiąg dochodów i wydatków.

Jeżeli propozycja udzielenia absolutorium nie uzyska większości, oznacza to odmowę udzielenia absolutorium. W czasie następnej sesji miesięcznej, na której przedstawiana jest formalna propozycja zamknięcia ksiąg dochodów i wydatków za dany rok budżetowy, Komisja jest proszona o złożenie oświadczenia.

b) Jeżeli propozycja odmowy udzielenia absolutorium uzyska większość, w czasie następnej sesji miesięcznej, w trakcie której Komisja jest proszona o złożenie oświadczenia, przedstawiana jest formalna propozycja zamknięcia ksiąg dochodów i wydatków za dany rok budżetowy.

Jeżeli propozycja odmowy udzielenia absolutorium nie uzyska większości, absolutorium uznaje się za udzielone. W tym przypadku decyzja jest równoznaczna z zamknięciem ksiąg dochodów i wydatków. Propozycja rezolucji nadal może zostać poddana pod głosowanie.

3. Jeśli projekt rezolucji lub propozycja odnosząca się do zamknięcia ksiąg dochodów i wydatków zawiera postanowienia sprzeczne z wynikiem głosowania Parlamentu w sprawie absolutorium, Przewodniczący, po zasięgnięciu opinii przewodniczącego właściwej komisji, może odroczyć głosowanie i ustalić nowy termin składania poprawek.

Artykuł 6

Wdrażanie decyzji odnoszących się do absolutorium

1. Przewodniczący przekazuje Komisji i każdej innej instytucji wszystkie decyzje i rezolucje Parlamentu przyjęte zgodnie z art. 3 oraz zarządza ich ogłoszenie w *Dzienniku Urzędowym Unii Europejskiej*, w serii L (ustawodawczej).

2. Właściwa komisja składa Parlamentowi co najmniej raz do roku sprawozdanie dotyczące działań podjętych przez instytucje w następstwie uwag towarzyszących decyzji w sprawie absolutorium oraz innych uwag zawartych w rezolucjach Parlamentu dotyczących realizacji wydatków.

3. Działając w imieniu Parlamentu, Przewodniczący może wystąpić, na podstawie sprawozdania komisji właściwej ds. kontroli budżetowej, do Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej ze skargą przeciwko danej instytucji o niewykonanie zobowiązań wynikających z uwag do decyzji w sprawie absolutorium lub z innych rezolucji dotyczących realizacji wydatków, zgodnie z 265 Traktatu o funkcjonowaniu Unii Europejskiej.

ZAŁĄCZNIK VI

ZAŁĄCZNIK VI

UPRAWNIENIA STAŁYCH KOMISJI PARLAMENTARNYCH⁵⁷

I. Komisja Spraw Zagranicznych

Komisja ma uprawnienia w zakresie wspierania, realizacji i monitorowania polityki zagranicznej Unii w odniesieniu do:

1. wspólnej polityki zagranicznej i bezpieczeństwa (WPZiB) oraz wspólnej polityki bezpieczeństwa i obrony (WPBiO). W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw bezpieczeństwa i obrony;
2. stosunków z innymi instytucjami i organami Unii, z ONZ oraz z innymi organizacjami międzynarodowymi i zgromadzeniami międzyparlamentarnymi w sprawach z zakresu jej kompetencji;
3. nadzoru nad Europejską Służbą Działań Zewnętrznych;
4. wzmocnienia stosunków politycznych z krajami trzecimi poprzez kompleksowe programy współpracy i pomocy lub poprzez porozumienia międzynarodowe, takie jak porozumienia stowarzyszeniowe i umowy o partnerstwie;
5. otwierania, monitorowania oraz finalizowania negocjacji dotyczących przystąpienia państw europejskich do Unii;
6. całego ustawodawstwa, planowania i kontroli działań prowadzonych w ramach Europejskiego Instrumentu na rzecz Wspierania Demokracji i Praw Człowieka, Europejskiego Instrumentu Sąsiedztwa, Instrumentu Pomocy Przedakcesyjnej, Instrumentu na rzecz Przyczyniania się do Stabilności i Pokoju oraz Instrumentu Partnerstwa na rzecz Współpracy z Państwami Trzecimi, a także polityki w tym zakresie;
7. monitorowania i dalszego działania między innymi w zakresie europejskiej polityki sąsiedztwa (EPS), w szczególności w odniesieniu do rocznych sprawozdań z postępów w dziedzinie EPS;
8. kwestii dotyczących demokracji, praworządności, praw człowieka, w tym praw mniejszości, w krajach trzecich oraz zasad prawa międzynarodowego. W tym zakresie komisję wspiera podkomisja do spraw praw człowieka, aby zapewnić spójność wszystkich strategii polityki zagranicznej Unii z unijną polityką praw człowieka. Posłowie z innych komisji i organów właściwych w tym zakresie są zapraszani do uczestnictwa w posiedzeniach tej podkomisji, z zastrzeżeniem odpowiednich przepisów;
9. udziału Parlamentu w misjach obserwacji wyborów, w razie potrzeby we współpracy z innymi właściwymi komisjami i delegacjami.

Komisja ta zapewnia polityczny nadzór i koordynację prac wspólnych komisji parlamentarnych i parlamentarnych komisji do spraw współpracy, jak też delegacji międzyparlamentarnych, delegacji ad hoc objętych zakresem jej kompetencji.

⁵⁷ Przyjęte decyzją Parlamentu z dnia 15 stycznia 2014 r.

II. Komisja Rozwoju

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wspierania, realizacji i monitorowania polityki rozwoju i współpracy Unii, a zwłaszcza:
 - a) dialogu politycznego z krajami rozwijającymi się, zarówno dwustronnego jak i w ramach odpowiednich organizacji międzynarodowych i na płaszczyźnie międzyparlamentarnej;
 - b) pomocy dla krajów rozwijających się i porozumień o współpracy z nimi, zwłaszcza nadzoru nad skutecznym finansowaniem pomocy i oceny wydajności, w tym w odniesieniu do eliminacji ubóstwa;
 - c) monitorowania związku polityki państw członkowskich z polityką realizowaną na szczeblu Unii;
 - d) promowania wartości demokratycznych, dobrego zarządzania i praw człowieka w krajach rozwijających się;
 - e) realizacji, monitorowania i rozwoju polityki spójności w odniesieniu do polityki rozwoju;
2. całego ustawodawstwa, planowania i kontroli działań prowadzonych w ramach Instrumentu Finansowania Współpracy na rzecz Rozwoju (DCI), Europejskiego Funduszu Rozwoju (EFR) – w ścisłej współpracy z parlamentami narodowymi – i Instrumentu Pomocy Humanitarnej (IPH), a także wszystkich kwestii związanych z pomocą humanitarną w krajach rozwijających się oraz polityki w tym zakresie;
3. kwestii związanych z umową o partnerstwie AKP-UE i stosunków z właściwymi organami;
4. kwestii związanych z krajami i terytoriami zamorskimi;
5. udziału Parlamentu w misjach obserwacji wyborów, w razie potrzeby we współpracy z innymi właściwymi komisjami i delegacjami.

Komisja koordynuje pracę delegacji międzyparlamentarnych i delegacji ad hoc objętych zakresem jej kompetencji.

III. Komisja Handlu Międzynarodowego

Komisja ma uprawnienia w zakresie kwestii związanych z tworzeniem, wdrażaniem i monitorowaniem wspólnej polityki handlowej Unii oraz jej zewnętrznymi stosunkami gospodarczymi, a w szczególności:

1. stosunków finansowych, gospodarczych i handlowych z krajami trzecimi i organizacjami regionalnymi;
2. wspólnej taryfy zewnętrznej i ułatwień handlowych, a także zewnętrznych aspektów przepisów celnych i zarządzania;
3. nawiązywania, monitorowania, zawierania i dalszego działania w zakresie dwustronnych i wielostronnych porozumień regulujących stosunki gospodarcze,

ZAŁĄCZNIK VI

handlowe i inwestycyjne z państwami trzecimi i organizacjami regionalnymi;

4. środków harmonizacji technicznej lub standaryzacji w dziedzinach objętych instrumentami prawa międzynarodowego;
5. stosunków z właściwymi organizacjami międzynarodowymi i forami międzynarodowymi dotyczących kwestii związanych z handlem oraz z organizacjami wspierającymi integrację gospodarczą i handlową na poziomie regionalnym poza Unią;
6. stosunków ze Światową Organizacją Handlu, również w jej wymiarze parlamentarnym.

Komisja pozostaje w kontakcie z właściwymi delegacjami międzyparlamentarnymi i delegacjami ad hoc w zakresie gospodarczych i handlowych aspektów stosunków z krajami trzecimi.

IV. Komisja Budżetowa

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wieloletnich ram finansowych dochodów i wydatków Unii oraz systemu środków własnych Unii;
2. prerogatyw budżetowych Parlamentu, a mianowicie budżetu Unii, jak również negocjowania i wdrażania porozumień międzyinstytucjonalnych w tej dziedzinie;
3. preliminarzy Parlamentu, zgodnie z procedurami określonymi w Regulaminie;
4. budżetu organów zdecentralizowanych;
5. działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego, która nie jest częścią europejskiego zarządzania gospodarczego;
6. włączenia Europejskiego Funduszu Rozwoju do budżetu, z zastrzeżeniem uprawnień komisji właściwej w zakresie umowy o partnerstwie AKP-UE;
7. skutków finansowych oraz zgodności wszystkich aktów prawnych Unii z wieloletnimi Ramami Finansowymi, z zastrzeżeniem uprawnień właściwych komisji;
8. śledzenia i oceny wykonania bieżącego budżetu niezależnie od postanowień art. 98 ust. 1, przenoszenia środków finansowych, procedur dotyczących schematów organizacyjnych, środków administracyjnych oraz opinii w sprawach związanych z przedsięwzięciami budowlanymi o znaczących skutkach finansowych;
9. rozporządzenia finansowego, z wyłączeniem kwestii dotyczących wykonywania i kontroli budżetu oraz zarządzania nim.

V. Komisja Kontroli Budżetowej

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. kontroli wykonania budżetu Unii i Europejskiego Funduszu Rozwoju oraz podejmowanych przez Parlament decyzji w kwestii absolutorium, w tym także wewnętrznych procedur dotyczących absolutorium i wszelkich innych środków

towarzyszących podejmowaniu takich decyzji bądź je wdrażających;

2. zamknięcia, przedstawienia i kontroli rachunków i bilansów Unii, jej instytucji i wszelkich innych finansowanych przez nią organów, w tym ustalania środków finansowych do przeniesienia i bilansowania sald;
3. kontroli działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego;
4. monitorowania efektywności pod względem kosztów różnych form finansowania przez Unię wdrażania polityk Unii, z udziałem – na wniosek Komisji Kontroli Budżetowej – wyspecjalizowanych komisji i we współpracy – na wniosek Komisji Kontroli Budżetowej – z tymi komisjami przy badaniu sprawozdań specjalnych Trybunału Obrachunkowego;
5. stosunków z Europejskim Urzędem ds. Zwalczenia Nadużyć Finansowych (OLAF), badania nadużyć i nieprawidłowości w wykonywaniu budżetu Unii, działań w zakresie prewencji i ścigania, ścisłej ochrony interesów finansowych Unii oraz odnośnych działań Prokuratora Europejskiego w tej dziedzinie;
6. stosunków z Trybunałem Obrachunkowym, mianowania jego członków i oceny jego sprawozdań;
7. rozporządzenia finansowego w zakresie wykonania i kontroli budżetu oraz zarządzania nim.

VI. Komisja Gospodarcza i Monetarna

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki gospodarczej i pieniężnej Unii, funkcjonowania Unii Gospodarczo-Walutowej oraz europejskiego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z właściwymi instytucjami i organizacjami);
2. swobodnego przepływu kapitału i płatności (płatności transgraniczne, jednolity obszar płatniczy, bilansowanie płatności, polityka przepływu kapitału oraz udzielania i zaciągania pożyczek, kontrola przepływu kapitału pochodzącego z krajów trzecich, środki stymulujące eksport kapitału unijnego);
3. międzynarodowego systemu walutowego i finansowego (w tym także stosunków z instytucjami i organizacjami finansowymi i walutowymi);
4. uregulowań w zakresie konkurencji oraz pomocy państwowej i publicznej;
5. przepisów podatkowych;
6. wydawania przepisów i nadzorowania usług, instytucji i rynków finansowych, w tym także sprawozdawczości finansowej, audytu, zasad rachunkowości, ładu korporacyjnego i innych zagadnień prawa spółek dotyczących usług finansowych;
7. odnośnej działalności finansowej Europejskiego Banku Inwestycyjnego jako części europejskiego zarządzania gospodarczego w strefie euro.

VII. Komisja Zatrudnienia i Spraw Socjalnych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

ZAŁĄCZNIK VI

1. polityki zatrudnienia i wszelkich aspektów polityki społecznej, w tym również warunków pracy, ubezpieczeń społecznych, integracji społecznej i ochrony socjalnej;
2. praw pracowniczych;
3. środków mających na celu ochronę zdrowia i zapewnienie bezpieczeństwa w miejscu pracy;
4. Europejskiego Funduszu Społecznego;
5. polityki szkoleń zawodowych, w tym także podnoszenia kwalifikacji zawodowych;
6. swobodnego przepływu pracowników i emerytów;
7. dialogu społecznego;
8. wszelkich form dyskryminacji w miejscu pracy i na rynku pracy, z wyjątkiem dyskryminacji ze względu na płeć;
9. stosunków z:
 - Europejskim Centrum Rozwoju Kształcenia Zawodowego (Cedefop),
 - Europejską Fundacją na rzecz Poprawy Warunków Życia i Pracy,
 - Europejską Fundacją ds. Kształcenia,
 - Europejską Agencją ds. Bezpieczeństwa i Higieny Pracy;

oraz stosunków z innymi właściwymi organami Unii i organizacjami międzynarodowymi.

VIII. Komisja Ochrony Środowiska Naturalnego, Zdrowia Publicznego i Bezpieczeństwa Żywności

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. polityki dotyczącej środowiska naturalnego i środków ochrony środowiska, w szczególności w odniesieniu do:
 - a) zmiany klimatu;
 - b) zanieczyszczenia powietrza, gleby i wody, gospodarowania odpadami i ich powtórnego wykorzystania, niebezpiecznych substancji i produktów, poziomu hałasu i ochrony bioróżnorodności;
 - c) trwałego rozwoju;
 - d) działań i porozumień na szczeblu międzynarodowym i regionalnym podjętych w celu ochrony środowiska;
 - e) naprawiania szkód powstałych w środowisku;
 - f) obrony cywilnej;
 - g) Europejskiej Agencji Ochrony Środowiska;

- h) Europejskiej Agencji Chemikaliów;
- 2. zdrowia publicznego, a w szczególności:
 - a) programów i działań szczególnych w dziedzinie zdrowia publicznego;
 - b) produktów farmaceutycznych i kosmetycznych;
 - c) związanych ze zdrowiem aspektów bioterroryzmu;
 - d) Europejskiej Agencji Leków i Europejskiego Centrum ds. Zapobiegania i Kontroli Chorób;
- 3. kwestii związanych z bezpieczeństwem żywności, w szczególności:
 - a) znakowania i bezpieczeństwa produktów spożywczych;
 - b) przepisów weterynaryjnych dotyczących ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami; kontroli produktów spożywczych i systemów produkcji spożywczej w aspekcie zdrowia publicznego;
 - c) Europejskiego Urzędu ds. Bezpieczeństwa Żywności i Europejskiego Urzędu ds. Żywności i Weterynarii.

IX. Komisja Przemysłu, Badań Naukowych i Energii

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

- 1. polityki przemysłowej Unii i związanych z nią środków oraz zastosowania nowych technologii, w tym także środków dotyczących małych i średnich przedsiębiorstw;
- 2. polityki badań i innowacji Unii, w tym także nauki i techniki, a także rozpowszechniania i wykorzystania wyników badań naukowych;
- 3. europejskiej polityki kosmicznej;
- 4. działalności Wspólnego Centrum Badawczego, Europejskiej Rady ds. Badań Naukowych, Europejskiego Instytutu Innowacji i Technologii, Instytutu Materiałów Referencyjnych i Pomiarów, jak również JET, ITER i innych projektów z tej dziedziny;
- 5. środków Unii dotyczących polityki energetycznej w ogóle oraz w kontekście tworzenia i funkcjonowania wewnętrznego rynku energii, w tym środków dotyczących:
 - a) bezpieczeństwa zaopatrzenia w energię w Unii;
 - b) wspierania efektywności energetycznej i oszczędności energii oraz rozwoju nowych i odnawialnych form energii;
 - c) wspierania wzajemnego połączenia sieci energetycznych i efektywności energetycznej, w tym także tworzenie i rozwój sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury energetyki;
- 6. traktatu Euratom i Agencji Zaopatrzenia Euratom, bezpieczeństwa nuklearnego, wyłączania urządzeń i usuwania odpadów w sektorze nuklearnym;

ZAŁĄCZNIK VI

7. społeczeństwa informacyjnego, technologii informacyjnych oraz sieci i usług telekomunikacyjnych, w tym technologii i aspektów bezpieczeństwa oraz tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury telekomunikacji, a także działalności Europejskiej Agencji ds. Bezpieczeństwa Sieci i Informacji (ENISA).

X. Komisja Rynku Wewnętrznego i Ochrony Konsumentów

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. koordynacji na szczeblu Unii krajowych systemów ustawodawstwa w dziedzinie rynku wewnętrznego i w zakresie unii celnej, a zwłaszcza:
 - a) swobodnego przepływu towarów, w tym harmonizacji standardów technicznych;
 - b) swobody przedsiębiorczości;
 - c) swobody świadczenia usług, z wyjątkiem sektora finansowego i pocztowego;
2. funkcjonowania jednolitego rynku, w tym środków mających na celu identyfikowanie i usuwanie potencjalnych barier we wdrażaniu jednolitego rynku, w tym jednolitego rynku cyfrowego;
3. wspierania i ochrony interesów gospodarczych konsumentów, z wyjątkiem obszarów zdrowia publicznego i bezpieczeństwa żywności;
4. polityki i ustawodawstwa dotyczących wprowadzania w życie zasad jednolitego rynku i egzekwowania praw konsumentów.

XI. Komisja Transportu i Turystyki

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. środków dotyczących rozwoju wspólnej polityki transportu kolejowego, drogowego, śródlądowego, morskiego i powietrznego, a zwłaszcza:
 - a) wspólnych reguł dotyczących transportu w ramach Unii Europejskiej;
 - b) tworzenia i rozwoju sieci transeuropejskich w sektorze infrastruktury transportu;
 - c) świadczenia usług transportowych i stosunków z krajami trzecimi w dziedzinie transportu;
 - d) bezpieczeństwa transportu;
 - e) stosunków z międzynarodowymi organami i organizacjami do spraw transportu;
 - f) Europejskiej Agencji Bezpieczeństwa Morskiego, Agencji Kolejowej Unii Europejskiej, Agencji Unii Europejskiej ds. Bezpieczeństwa Lotniczego i wspólnego przedsięwzięcia SESAR;
2. usług pocztowych;
3. turystyki.

XII. Komisja Rozwoju Regionalnego

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. prowadzenia i rozwoju unijnej polityki rozwoju regionalnego i spójności, ustanowionej w Traktatach;
2. Europejskiego Funduszu Rozwoju Regionalnego, Funduszu Spójności i innych unijnych instrumentów polityki regionalnej;
3. oceny wpływu innych polityk unijnych na spójność gospodarczą i społeczną;
4. koordynacji unijnych instrumentów strukturalnych;
5. miejskiego wymiaru polityki spójności;
6. regionów peryferyjnych i wysp jak również współpracy transgranicznej i międzyregionalnej;
7. stosunków z Komitetem Regionów, organizacjami współpracy międzyregionalnej oraz władzami lokalnymi i regionalnymi.

XIII. Komisja Rolnictwa i Rozwoju Wsi

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rolnej;
2. rozwoju wsi, w tym działań w ramach odpowiednich instrumentów finansowych;
3. ustawodawstwa w zakresie:
 - a) zagadnień weterynaryjnych i fitosanitarnych oraz pasz zwierzęcych, o ile środki takie nie mają na celu ochrony zdrowia ludzkiego przed zagrożeniami;
 - b) hodowli i dobrostanu zwierząt;
4. poprawy jakości produktów rolnych;
5. zaopatrzenia w surowce rolnicze;
6. Wspólnotowego Urzędu Odmian Roślin;
7. leśnictwa i agroleśnictwa.

XIV. Komisja Rybołówstwa

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. funkcjonowania i rozwoju wspólnej polityki rybołówstwa oraz zarządzania nią;
2. zachowania zasobów rybnych, zarządzania rybołówstwem i flotami eksploatującymi takie zasoby oraz badań morskich i badań stosowanych w dziedzinie rybołówstwa;
3. wspólnej organizacji rynku produktów rybnych i akwakultury oraz ich przetwarzania i wprowadzania do obrotu;
4. polityki strukturalnej w sektorze rybołówstwa i akwakultury, w tym instrumentów

ZAŁĄCZNIK VI

finansowych i funduszy orientacji w dziedzinie rybołówstwa służących wsparciu tych sektorów;

5. zintegrowanej polityki morskiej w odniesieniu do działalności połowowej;
6. umów o partnerstwie dotyczących zrównoważonego rybołówstwa, regionalnych organizacji rybołówstwa i wykonywania międzynarodowych zobowiązań w dziedzinie rybołówstwa.

XV. Komisja Kultury i Edukacji

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. aspektów kulturalnych Unii Europejskiej, a zwłaszcza:
 - a) pogłębiania wiedzy oraz upowszechniania kultury;
 - b) ochrony i promowania różnorodności kulturowej i językowej;
 - c) zachowania i ochrony dziedzictwa kulturalnego, wymiany kulturalnej i twórczości artystycznej;
2. polityki edukacyjnej Unii, w tym także europejskiego obszaru szkolnictwa wyższego, wspierania systemu szkół europejskich i kształcenia ustawicznego;
3. polityki audiowizualnej oraz kulturalnych i edukacyjnych aspektów społeczeństwa informacyjnego;
4. polityki dotyczącej młodzieży;
5. rozwoju polityki w zakresie sportu, wypoczynku i rozrywki;
6. polityki informacyjnej i środków przekazu;
7. współpracy z krajami trzecimi w obszarze kultury i edukacji oraz stosunków z właściwymi organizacjami i instytucjami międzynarodowymi.

XVI. Komisja Prawna

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. wykładni, stosowania i monitorowania prawa Unii i zgodności aktów unijnych z prawem pierwotnym, a w szczególności wyboru podstawy prawnej oraz przestrzegania zasad pomocniczości i proporcjonalności;
2. wykładni oraz stosowania prawa międzynarodowego w zakresie, w jakim dotyczy ono Unii Europejskiej;
3. lepszego stanowienia prawa i uproszczenia prawa Unii;
4. ochrony prawnej praw i prerogatyw Parlamentu, w tym także udziału Parlamentu wpostępowaniach przed Trybunałem Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
5. aktów Unii mających wpływ na porządek prawny państw członkowskich, w następujących dziedzinach:

- a) prawa cywilnego i handlowego;
- b) prawa spółek;
- c) prawa własności intelektualnej;
- d) prawa procesowego;
6. środków dotyczących współpracy sądowej i administracyjnej w sprawach cywilnych;
7. odpowiedzialności w zakresie ochrony środowiska i sankcji za przestępstwa przeciw środowisku;
8. kwestii etycznych związanych z nowymi technologiami, przy zastosowaniu procedury zaangażowanych komisji z udziałem właściwych komisji;
9. Statutu posła do Parlamentu Europejskiego i regulaminu pracowniczego Unii Europejskiej;
10. przywilejów i immunitetów, jak również weryfikacji mandatów poselskich;
11. organizacji i statutu Trybunału Sprawiedliwości Unii Europejskiej;
12. Urząd Unii Europejskiej ds. Własności Intelektualnej.

XVII. Komisja Wolności Obywatelskich, Sprawiedliwości i Spraw Wewnętrznych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. ochrony, na terytorium Unii, praw obywatelskich, praw człowieka i praw podstawowych, w tym także ochrony mniejszości, zgodnie z postanowieniami traktatów i Karty Praw Podstawowych Unii Europejskiej;
2. środków niezbędnych do zwalczania wszelkich form dyskryminacji oprócz dyskryminacji ze względu na płeć oraz dyskryminacji w miejscu pracy bądź na rynku pracy;
3. ustawodawstwa w obszarze przejrzystości oraz ochrony osób fizycznych pod kątem przetwarzania danych osobowych;
4. utworzenia i rozwijania przestrzeni wolności, bezpieczeństwa i sprawiedliwości, z poszanowaniem zasad pomocniczości i proporcjonalności, a w szczególności:
 - a) środków dotyczących wjazdu i przepływu osób, azylu i migracji;
 - b) środków dotyczących zintegrowanego zarządzania wspólnymi granicami;
 - c) środków dotyczących współpracy policyjnej i sądowej w sprawach karnych, w tym terroryzmu, oraz materialnych i proceduralnych środków dotyczących rozwoju bardziej spójnego podejścia Unii do prawa karnego;
5. Europejskiego Centrum Monitorowania Narkotyków i Narkomanii i Agencji Praw Podstawowych Unii Europejskiej, Europolu, Eurojustu, Cepolu, Prokuratury Europejskiej i innych organów i agencji działających w tym obszarze;

ZAŁĄCZNIK VI

6. stwierdzania istnienia wyraźnego ryzyka poważnego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich.

XVIII. Komisja Spraw Konstytucyjnych

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. instytucjonalnych aspektów procesu integracji europejskiej, zwłaszcza przygotowania, wszczynania i przebiegu procedur związanych ze zwykłą i uproszczoną rewizją traktatu;
2. stosowania traktatów i oceny ich funkcjonowania;
3. konsekwencji dla instytucji wynikających z negocjacji w sprawie rozszerzenia lub wystąpienia z Unii;
4. stosunków międzyinstytucjonalnych, w tym także analizy porozumień międzyinstytucjonalnych, o których mowa w art. 148 ust. 2 Regulaminu, w celu ich zatwierdzenia przez Parlament;
5. jednolitej procedury wyborczej;
6. partii politycznych i fundacji politycznych na poziomie europejskim, z zastrzeżeniem kompetencji Prezydium;
7. stwierdzania poważnego i stałego naruszenia wspólnych zasad państw członkowskich przez jedno z nich;
8. wykładni i stosowania Regulaminu oraz propozycji zmian.

XIX. Komisja Praw Kobiet i Równouprawnienia

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. definiowania, wspierania i ochrony praw kobiet w Unii oraz unijnych środków w tym zakresie;
2. wspierania praw kobiet w krajach trzecich;
3. polityki równych szans, w tym wspierania równości między kobietami i mężczyznami w dostępie do rynku pracy i w sposobie traktowania w pracy;
4. likwidacji wszelkich form przemocy i dyskryminacji ze względu na płeć;
5. realizacji i dalszego włączania zasady równości szans we wszystkie dziedziny polityki;
6. nadzorowania oraz realizacji umów i konwencji międzynarodowych dotyczących praw kobiet;
7. zwiększania wiedzy o prawach kobiet;

XX. Komisja Petycji

Komisja ma uprawnienia w zakresie:

1. petycji;
2. organizacji wysłuchań publicznych dotyczących inicjatyw obywatelskich zgodnie z art. 222;
3. stosunków z Europejskim Rzecznikiem Praw Obywatelskich.

ZAŁĄCZNIK VII

ZAŁĄCZNIK VII

ZATWIERDZENIE KOMISJI EUROPEJSKIEJ I MONITOROWANIE ZOBOWIĄZAŃ PODJĘTYCH PODCZAS WYŚLUCHAŃ

Część I – Zgoda Parlamentu w odniesieniu do całego kolegium Komisji

Artykuł 1

Podstawa oceny

1. Parlament ocenia kandydata na komisarza na podstawie jego ogólnych kompetencji, zaangażowania w problematykę europejską oraz osobistej niezależności. Oceniana jest wiedza dotycząca jego przyszłego zakresu obowiązków oraz jego zdolności komunikacyjne.
2. Parlament przywiązuje szczególną wagę do równowagi płci. Może on wyrażać swoją opinię na temat przydziału zakresu obowiązków przez przewodniczącego-elekta.
3. Parlament może wystąpić o informacje mające znaczenie dla podjęcia przezeń decyzji na temat kwalifikacji kandydatów na komisarzy. Oczekuje też całkowitego ujawnienia informacji na temat ich interesów finansowych. Oświadczenia majątkowe kandydatów na komisarzy zostają przesłane do komisji właściwej w kwestiach prawnych w celu ich weryfikacji.

Artykuł 2

Analiza oświadczenia majątkowego

1. Komisja właściwa w kwestiach prawnych analizuje oświadczenie majątkowe i ocenia, czy treść oświadczenia złożonego przez kandydata na komisarza jest zgodna z prawdą, czy jest kompletna i czy można z niej wywnioskować, że istnieje konflikt interesów.
2. Potwierdzenie przez komisję właściwą w kwestiach prawnych braku konfliktu interesów stanowi niezbędny warunek do przeprowadzenia wyłuchania przez właściwą przedmiotowo komisję. W przypadku braku takiego potwierdzenia, procedura mianowania kandydata na komisarza zostaje zawieszona i stosuje się procedurę określona w ust. 3 lit. c)
3. Weryfikując oświadczenia majątkowe, komisja właściwa w kwestiach prawnych stosuje następujące wytyczne:
 - a) jeżeli w trakcie weryfikacji oświadczenia majątkowego komisja właściwa w kwestiach prawnych stwierdzi na podstawie złożonych dokumentów, że oświadczenie jest zgodne z prawdą, kompletne i nie zawiera żadnych informacji wskazujących na istnienie lub możliwość zaistnienia konfliktu interesów związanego ze sprawami należącymi do zakresu obowiązków kandydata na komisarza, przewodniczący komisji przesyła komisjom odpowiedzialnym za przeprowadzenie wysłuchania lub zainteresowanym komisjom w przypadku procedury przeprowadzanej w trakcie trwania mandatu pismo, w którym potwierdza brak konfliktu interesów
 - b) jeżeli komisja właściwa w kwestiach prawnych uważa, że oświadczenie majątkowe kandydata na komisarza zawiera niepełne lub sprzeczne ze sobą informacje lub jeżeli potrzebne są dodatkowe informacje, zwraca się ona do kandydata na komisarza, zgodnie z porozumieniem ramowym w sprawie stosunków między

Parlamentem Europejskim i Komisją Europejską, o przedstawienie wymaganych dodatkowych informacji bez nieuzasadnionej zwłoki, a po ich rozpatrzeniu i odpowiedniej analizie podejmuje decyzję; komisja właściwa w kwestiach prawnych w odpowiednim przypadku może zaprosić kandydata na komisarza na rozmowę;

- c) jeżeli komisja stwierdzi, że z oświadczenia majątkowego lub z dodatkowych informacji przedstawionych przez kandydata na komisarza wynika, że istnieje konflikt interesów, sporządza ona zalecenia mające położyć kres konfliktowi interesów; zalecenia te mogą obejmować rezygnację z rzeczonych interesów finansowych lub zmianę przez Przewodniczącego Komisji zakresu obowiązków kandydata na komisarza; w poważniejszych przypadkach, jeżeli nie znaleziono rozwiązania dla konfliktu interesów, komisja właściwa w kwestiach prawnych w ostateczności może uznać, że kandydat na komisarza nie jest zdolny do sprawowania swoich funkcji zgodnie z Traktatami i kodeksem postępowania; w takim przypadku Przewodniczący Parlamentu zwraca się do Przewodniczącego Komisji z pytaniem, jakie dalsze kroki zamierza poczynić.

Artykuł 3

Wysłuchania

1. Każdy kandydat na komisarza jest zaproszony do stawienia się przed właściwą komisją lub komisjami na jedno wysłuchanie.
2. Wysłuchania są organizowane przez Konferencję Przewodniczących na zlecenie Konferencji Przewodniczących Komisji. Przewodniczący i koordynatorzy każdej komisji odpowiadają za szczegółowe ustalenia. Możliwe jest wyznaczenie sprawozdawców.
3. Odpowiednie postanowienia umożliwiają włączenie właściwych komisji w przypadku mieszanego zakresu obowiązków. Istnieją trzy opcje:
 - a) jeżeli zakres obowiązków kandydata na komisarza leży w kompetencjach tylko jednej komisji, wówczas kandydat na komisarza jest wysłuchiwany wyłącznie przez tę komisję (komisję przedmiotowo właściwą);
 - b) jeżeli zakres obowiązków kandydata na komisarza leży w podobnych proporcjach w kompetencjach kilku komisji, wówczas kandydat na komisarza jest wysłuchiwany wspólnie przez te komisje (wspólne komisje); oraz
 - c) jeżeli zakres obowiązków kandydata na komisarza leży w znacznej części w kompetencjach jednej komisji i w niewielkiej proporcji w kompetencjach co najmniej jednej innej komisji, wówczas kandydat na komisarza jest wysłuchiwany przez główną komisję właściwą, przy współudziale innej lub innych komisji (komisje zaangażowane).
4. W odniesieniu do powyższych środków zasięga się w pełni opinii przewodniczącego-elekta Komisji.
5. Komisje przedstawiają pytania pisemne do kandydatów na komisarzy odpowiednio wcześniej przed wysłuchaniami. Każdemu kandydatowi na komisarza zadaje się dwa wspólne pytania przygotowane przez Konferencję Przewodniczących Komisji, z których pierwsze dotyczy ogólnych kompetencji, zaangażowania w problematykę europejską oraz osobistej niezależności, a drugie – zarządzania w odniesieniu do zakresu obowiązków oraz współpracy z Parlamentem.

ZAŁĄCZNIK VII

Komisja przedmiotowo właściwa przedstawia pięć kolejnych pytań; pytania cząstkowe nie są dozwolone. W przypadku wspólnych komisji każda z nich ma prawo przedstawić trzy pytania.

Życiorysy kandydatów na komisarzy oraz ich odpowiedzi na pytania zadane na piśmie są publikowane na stronie internetowej Parlamentu przed wysłuchaniem.

6. Wysłuchania planuje się tak, aby każde z nich trwało trzy godziny. Wysłuchania odbywają się w okolicznościach i warunkach zapewniających wszystkim kandydatom na komisarzy jednakowe szanse na przedstawienie się i wyrażenie swoich opinii.

7. Kandydaci na komisarzy są proszeni o wygłoszenie oświadczenia wstępnego nieprzekraczającego piętnastu minut. Podczas wysłuchania zadaje się do 25 pytań pogrupowanych, o ile to możliwe, tematycznie. W ramach przydzielonego czasu można od razu zadać jedno pytanie dodatkowe. Większość czasu wystąpień przydziela się grupom politycznym stosując odpowiednio art. 171. Przebieg wysłuchań zmierza do rozwinięcia pluralistycznego dialogu politycznego między kandydatami na komisarzy a posłami. Przed zakończeniem wysłuchania kandydaci na komisarzy mają możliwość wygłoszenia krótkiego oświadczenia końcowego.

8. Transmisje wysłuchań na żywo za pomocą środków audiowizualnych są dostępne nieodpłatnie dla obywateli i mediów. Skatalogowane nagranie z wysłuchań jest udostępniane publicznie w ciągu dwudziestu czterech godzin.

Artykuł 4

Ocena

1. Przewodniczący i koordynatorzy spotykają się niezwłocznie po zakończeniu wysłuchań w celu dokonania oceny poszczególnych kandydatów na komisarzy. Posiedzenia te odbywają się przy drzwiach zamkniętych. Koordynatorzy są proszeni o ocenę, czy w ich opinii kandydaci na komisarzy posiadają kwalifikacje zarówno do zasiadania w kolegium, jak i do wypełniania szczególnych obowiązków, które im powierzono. Konferencja Przewodniczących Komisji opracowuje wzór pro forma mający ułatwić dokonanie oceny.

2. W przypadku wspólnych komisji przewodniczący i koordynatorzy zainteresowanych komisji współpracują w ramach procedury.

3. W sprawie oceny każdego kandydata na komisarza sporządza się jedno pismo. Dołącza się doń opinie wszystkich komisji zaangażowanych w wysłuchanie.

4. Do oceny sporządzanej przez koordynatorów mają zastosowanie następujące zasady:

- a) jeżeli koordynatorzy jednogłośnie zatwierdzą danego kandydata na komisarza, przewodniczący przekazuje w ich imieniu pismo informujące o zatwierdzeniu kandydatury;
- b) jeżeli koordynatorzy jednogłośnie odrzucają danego kandydata na komisarza, przewodniczący przekazuje w ich imieniu pismo informujące o odrzuceniu kandydatury;
- c) jeżeli koordynatorzy reprezentujący większość co najmniej dwóch trzecich członków komisji zatwierdzą danego kandydata na komisarza, przewodniczący przekazuje w ich imieniu pismo informujące, że zdecydowana większość zatwierdza kandydaturę. Informacje o opiniach mniejszości zamieszcza się na

żądanie;

- d) jeżeli w kwestii zatwierdzenia danego kandydata wśród koordynatorów nie zostanie osiągnięta większość reprezentująca co najmniej dwie trzecie członków komisji, wówczas:
- koordynatorzy najpierw zwracają się o dodatkowe informacje za pośrednictwem dalszych pytań pisemnych,
 - jeżeli koordynatorzy nadal nie są usatysfakcjonowani, występują z wnioskiem o zwołanie ponownego wysłuchania trwającego półtorej godziny, który wymaga zatwierdzenia przez Konferencję Przewodniczących;
- e) jeżeli po zastosowaniu lit. d) koordynatorzy reprezentujący większość co najmniej dwóch trzecich członków komisji zatwierdzą danego kandydata na komisarza, przewodniczący przekazuje w ich imieniu pismo z informacją, że znaczna większość zatwierdza kandydaturę. Informacje o opiniach mniejszości zamieszcza się na żądanie;
- f) jeżeli po zastosowaniu lit. d) w kwestii zatwierdzenia danego kandydata na komisarza nadal nie zostanie osiągnięta większość koordynatorów reprezentujących co najmniej dwie trzecie członków komisji, przewodniczący zwołuje posiedzenie komisji i poddaje pod głosowanie obie kwestie, o których mowa w ust. 1. Przewodniczący przedkłada pismo komisji zawierające ocenę.

5. Pisma komisji w sprawie oceny przekazuje się w ciągu 24 godzin od zakończenia procesu oceny. Konferencja Przewodniczących Komisji sprawdza pisma i przekazuje je następnie Konferencji Przewodniczących. Po przeprowadzeniu wymiany poglądów Konferencja Przewodniczących ogłasza zamknięcie wysłuchań i zatwierdza publikację wszystkich pism w sprawie oceny, chyba że podejmie decyzję o zwróceniu się z prośbą o dodatkowe informacje.

Artykuł 5

Prezentacja kolegium

1. Nowo wybrany Przewodniczący Komisji zostaje poproszony o przedstawienie całego kolegium kandydatów na komisarzy wraz z ich programem na posiedzeniu Parlamentu, do udziału w którym zostają zaproszeni Przewodniczący Rady Europejskiej i Przewodniczący Rady. Po prezentacji następuje debata. Pod koniec debaty grupa polityczna lub posłowie w liczbie odpowiadającej co najmniej niskiemu progowi mogą przedłożyć projekt rezolucji. Stosuje się art. 132 ust. 3–8.

2. Po głosowaniu nad projektami rezolucji Parlament przystępuje do głosowania w sprawie udzielenia bądź nie zgody na nominację – jako organu – przewodniczącego-elekta i kandydatów na komisarzy. Parlament podejmuje decyzje większością oddanych głosów, w głosowaniu imiennym. Głosowanie może zostać odroczone na następne posiedzenie.

Artykuł 6

Monitorowanie zobowiązań podjętych podczas wysłuchań

Zobowiązania podjęte przez kandydatów na komisarzy i priorytety wymienione przez nich podczas wysłuchań są w trakcie trwania ich mandatu poddawane przeglądowi ze strony właściwej

ZAŁĄCZNIK VII

komisji w ramach corocznego zorganizowanego dialogu z Komisją Europejską prowadzonego zgodnie z pkt 1 załącznika 4 do porozumienia ramowego w sprawie stosunków między Parlamentem Europejskim a Komisją Europejską.

Część II – Istotna zmiana zakresu obowiązków lub zmiana składu Komisji w trakcie jej kadencji

Artykuł 7

Wakat

Jeżeli w następstwie dymisji, odwołania lub zgonu następuje konieczność obsadzenia wakatu, Parlament niezwłocznie zaprasza kandydata na komisarza do udziału w wysłuchaniu na warunkach określonych w części I.

Artykuł 8

Przystąpienie nowego państwa członkowskiego

W przypadku przystąpienia nowego państwa członkowskiego Parlament zaprasza kandydata na komisarza do udziału w wysłuchaniu na zasadach określonych w części I.

Artykuł 9

Istotna zmiana zakresu obowiązków

W przypadku istotnej zmiany zakresu obowiązków w trakcie kadencji Komisji zainteresowani komisarze są zapraszani do udziału w wysłuchaniu na zasadach określonych w części I przed objęciem nowych obowiązków.

Artykuł 10

Głosowanie podczas posiedzenia plenarnego

W drodze odstępstwa od procedury określonej w art. 125 ust. 7, jeżeli głosowanie na posiedzeniu plenarnym dotyczy nominacji pojedynczego komisarza, przeprowadzane jest głosowanie tajne.

ZAŁĄCZNIK VIII

ZAŁĄCZNIK VIII

WYMOGI DOTYCZĄCE SPORZĄDZANIA AKTÓW PRZYJMOWANYCH ZGODNIE ZE ZWYKŁĄ PROCEDURĄ USTAWODAWCZĄ

1. Akty wskazują rodzaj aktu, jego numer porządkowy, nazwy obu instytucji, które go przyjęły, datę podpisania aktu oraz jego przedmiot.
2. Akty zawierają:
 - a) sformułowanie: „Parlament Europejski i Rada Unii Europejskiej”;
 - b) wskazanie postanowień, na mocy których przyjęto dany akt, poprzedzone słowem: „uwzględniając”;
 - c) umocowanie zawierające odniesienie do przedstawionych wniosków, jak również wydanych opinii oraz przeprowadzonych konsultacji;
 - d) preambułę przyjętego aktu poprzedzoną słowami: „a także mając na uwadze, co następuje”;
 - e) sformułowanie: „przyjmują niniejsze rozporządzenie” lub „przyjmują niniejszą dyrektywę” bądź „przyjmują niniejszą decyzję” poprzedzające część normatywną aktu.
3. Akty dzielą się na artykuły, w razie potrzeby pogrupowane w części, tytuły, rozdziały i sekcje.
4. Ostatni artykuł aktu określa datę jego wejścia w życie, w przypadku gdy jest ona wcześniejsza lub późniejsza niż dwudziesty dzień po jego ogłoszeniu.
5. Po ostatnim artykule aktu prawnego następuje:
 - sformułowanie dotyczące jego stosowania, zgodne z odpowiednimi postanowieniami Traktatów
 - sformułowanie: „Sporządzono w ...” i data podpisania aktu prawnego,
 - sformułowanie: „W imieniu Parlamentu Europejskiego Przewodniczący”, „W imieniu Rady Przewodniczący”, nazwisko Przewodniczącego Parlamentu Europejskiego i Przewodniczącego Rady pełniących funkcje w czasie podpisania danego aktu.